Lisa SCOTTOLINE

JOC DUBLU

Traducere din limba engleză de
Florin Balotescu
Editura ALLFA
— 2010 —

Lisa Scottoline
THINK TWICE
— 2010 —

Redactor: Crenguța Năpristoc

Design copertă: Alexandru Novac

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SCOTTOLINE, LISA
Joc dublu / Lisa Scottoline;
Trad.: Florin Balotescu Bucureşti: ALLFA, 2010
ISBN 978-973-724-311-9
I. Balotescu, Florin (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Lisa Scottoline s-a născut în 1955, în America. Este autoarea a 18 romane incluse pe listele de bestselleruri ale prestigioaselor The New York Times, UŞA Today, The Wall Street Journal, Publisher's Weekly, Washington Post şi The Los Angeles Times.

Printre acestea se numără Everywhere That Mary Went (1993), Rough Justice (1998), Moment of Truth (2000), The Vendetta Defense (2001), Courting Trouble (2003), Lady Killer (2008), Joc dublu (Think Twice, 2010).

Cărţile sale, traduse în peste 25 de limbi, au fost distinse cu numeroase premii, printre care The Edgar Award, pentru roman poliţist, şi The Fun Fearless Female Award, din partea revistei Cosmopolitan. Este autoarea unei rubrici săptămânale în ziarul The Philadelphia Inquirer şi predă un curs de „Justiţie şi ficţiune" la Facultatea de Drept a Universităţii din Pennsylvania.

Mamei mele, cu dragoste şi recunoştinţă

Ai învins, iar eu sunt pierdut.

Dar de azi înainte eşti mort şi tu – mort în faţa lumii, a cerului şi a speranţei. Ai trăit doar prin mine, iar acum vezi în moartea mea, vezi în această întruchipare, care e a ta proprie, cât de deplin te-ai omorât pe tine însuţi![1]

Edgar Allan Poe, William Wilson

Capitolul 1

În afară de ADN, Bennie Rosato nu avea nimic în comun cu sora ei geamănă. Amândouă aveau ochii la fel de albaştri, pometii proeminenţi şi buzele pline, dar de fiecare dată când Bennie o privea pe Alice Connelly, nu putea să vadă decât diferenţele dintre ele. În seara aceea, Bennie purta un costum kaki, cămaşă albă şi pantofi maro, adică uniforma ei de avocat. Alice avea pantaloni scurţi, strâmţi, o bluză neagră decoltată adânc, un decolteu atât de obraznic, cum Bennie nici nu se gândise că ar putea exista. Şi-a pus atunci în minte să se uite la propriul decolteu când va ajunge acasă.

Alice pregătea cina şi, când deschise uşa cuptorului, se răspândi o aromă de pui fript.

— În sfârşit, e gata!

— Miroase bine.

---

[1] Traducere de Ion Vinea, din Edgar Allan Poe, Scrieri alese, în româneşte: Proza – Ion Vinea, Mihu Dragomir şi Constantin Vonghizas, Poezia – Emil Gulian şi Dan Botta, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1969. (n.tr.)

— Pari surprinsă...

— Nu, deloc.

Bennie schimbă subiectul.

— Îmi place casa asta nouă a ta, arată minunat.

— Hai, lasă. Alice se întoarse, cu furculița în mână.

Ce eşti aşa de oficială?

— Nu sunt!

— Ba eşti! O să arate şi mai bine când o să-mi aduc toate lucrurile, iar chiria e mică, pentru că agenția nu poate s-o vândă. De-asta mi-am şi permis-o. Doar n-am banii tăi.

Bennie se făcu că nu aude.

— Bine că ai luat-o gata mobilată.

— Porcăria asta? Asta e mobilă de moşi! Alice îşi dădu la o parte o şuviță răzleață, o altă diferență între ele. Îşi îndreptase părul, iar machiajul era impecabil. Bennie îşi lăsa părul ondulat natural, iar pentru ea balsamul de buze[2] era tot machiajul de care avea nevoie.

Îşi sorbi vinul, îi era cald. Nu exista aer condiționat, iar bucătăria era mică şi nu avea loc decât pentru câteva scaune şi o masă neagră de lemn. Era o lumină chioară de la o lustră verzuie, iar crăpăturile se întindeau de-a lungul tencuielii ca fulgerele de vară. Căsuța îşi păstra totuşi farmecul rustic, specific zonei rurale din sud-estul Pennsylvaniei, cam la un ceas distanță de Philadelphia.

Alice trânti puiul pe masă, apoi se aşează.

— Nicio panică, e organic!

— Mai nou, mănânci sănătos?

— Ce vrei să spui? Întotdeauna am mâncat aşa. Da'...

Ia zi, te vezi cu cineva? întrebă Alice.

— Nu.

— De când nu ți-ai mai pus-o?

---

[2] În original, Chapstick – marca unui produs pentru îngrijirea buzelor, popular în Statele Unite, Australia, Marea Britanie şi Asia. (n.tr.)

— Frumos mai vorbeşti.

Bennie muşcă dintr-un cartof, era bun la gust.

— Dacă mi-aş aminti cum se face, probabil că mi-ar veni din nou cheful.

— Până la urmă cum a rămas cu avocatul ăla cu care stăteai? Cum îl chema?

— Grady Wells. Bennie simţi o împunsătură. Să-l uite pe Grady... poate în deceniul următor.

— Şi ce s-a-ntâmplat?

— N-a mers. Bennie mânca repede. Îi luase o veşnicie să ajungă aici din Philly[3]. Nu avea cum să fie acasă înainte de miezul nopţii şi chiar nu voia să încheie în felul ăsta o săptămână obositoare.

— Ţi-ai mai dat întâlniri după ce te-ai despărţit de Grady?

— Nimic serios.

— Şi care dintre voi a terminat-o, el?

Bennie stătea cu capul în jos, ascunzându-şi chipul.

Nu înţelegea cum intuise Alice atât de multe la ea. Nu locuiseră niciodată împreună, nici în copilărie, cu toate că Alice susţinea că are amintiri de când era în burta mamei. Bennie nu-şi amintea nici măcar unde punea cheile de la maşină.

— Păi, şi? Ce mai e nou în viaţa ta? Şi nu vreau versiunea oficială, m-am uitat pe site.

— Nimic în afară de muncă. La tine?

— Mă văd cu câţiva tipi mişto, fac gimnastică... M-am înscris şi la sală.

Alice îşi încordă muşchii de la mână.

— Vezi?

— Mă bucur.

---

[3] Nume popular al oraşului american Philadelphia, cel mai mare din Pennsylvania şi unul dintre cele mai populate din Statele Unite. (n.tr.)

Bennie fusese o canoistă de elită, dar în ultima vreme fusese prea ocupată ca să mai exerseze.

— Apropo, spuse Bennie, am auzit lucruri bune despre activitatea de la PLG[4]. Karen zice că eşti nemaipomenită.

— Acum ce faci, mă verifici?

— Bineînțeles că nu. M-am întâlnit cu ea la un eveniment de caritate.

Alice ridică din sprânceană.

— Şi acum trebuie să-ți dea raportul, doar pentru că mi-ai făcut rost de slujba asta?

— Nu, dar vorbim când ne vedem. Mă cunoaşte, aşa cum îi cunoaşte cam pe toți avocații din barou. Toți sprijinim biroul public de avocatură.

Bennie simțea cum o ia o durere de cap. Pierduse o moțiune la tribunal, de dimineață, iar discuția asta îi punea capac.

— Şi ce ți-a zis, mai exact? Că de bârfit îi place să bârfească.

— N-a fost aşa...

Bennie luă o gură din vin.

— Tot ce mi-a zis e că toată lumea te place, că lucrezi la secretariat, că te ocupi de statele de plată şi de chestiunile administrative, pe lângă munca de consilier juridic.

— Nu prea cred. Mi-am dat demisia.

— Ce-ai făcut? întrebă Bennie uluită. Ai plecat de la PLG? Când?

— Acum câteva zile. Chiar nu era de mine, iar salariul era o mizerie.

— Bine... dar trebuie să începi de undeva.

---

[4] Public Law Group – formă comună de organizare în sistemul de avocatură, reprezentând entități publice sau private, pe probleme de aşa-numită lege publică, care privesc relația dintre individ şi stat. (n.tr.)

Bennie nu putea să-şi ascundă consternarea. Îşi pusese obrazul pentru Alice, iar acum prietenii ei de la PLG erau lăsați baltă.

— Te-ar fi promovat cu timpul.

— Când, peste zece ani? Alice îşi dădu ochii peste cap. Munca era plictisitoare, iar oamenii erau superenervanți. Mai bine aş lucra cu tine, la Rosato &

Asociații.

Lui Bennie i se uscă gura. Nu şi-o putea imagina pe Alice la firma ei.

— Eu nu am nevoie de consilier.

— Pot să răspund la telefon.

— Am deja recepționeră.

— Şi? Concediaz-o, ce mare lucru!

Bennie se enervase. Poate din cauza durerii cumplite de cap.

— Dar îmi place de ea! Nu i-aş face niciodată una ca asta.

— Nici măcar pentru mine? Ne avem doar una pe alta.

— Nu.

Bennie încerca să rămână politicoasă. Se cam săturase s-o întrețină pe soră-sa.

— Nu pot s-o concediez şi cu asta, basta!

— Bine... am înțeles... Atunci s-o luăm altfel. Ai nevoie de cineva care să administreze biroul, nu?

— De asta mă ocup eu.

Alice pufni.

— Crede-mă, nu ți-ar strica o mână de ajutor cu personalul. Fetele alea care lucrează cu tine ar avea nevoie de o lecție de viață, mai ales aia mică, Mary DiNunzio. Ar cam fi timpul să le vină mintea la cap...

— Nu-i adevărat.

Bennie îşi dori să nu fi venit. I se făcuse greață. Îi pierise pofta de mâncare şi lăsă furculița jos.

— DiNunzio e o avocată bună. O s-o fac parteneră de luna viitoare.

— Mă rog, atunci o să fiu eu asistenta ta. Pentru început, aş lua doar nouăzeci de miare.

— Ascultă, nu pot eu să fiu întotdeauna soluția la problemele tale!

Bennie simțea că îi plesneşte capul.

— Ți-am găsit o slujbă şi tu ți-ai dat demisia. Dacă vrei altceva, du-te şi caută-ți!

— Mulțumesc, mami... Alice zâmbi acru. Economia e într-un mare rahat, în caz că n-ai observat.

— Trebuia să te gândeşti la asta înainte. O să găseşti ceva, dacă încerci. Ai făcut o facultate, ai o grămadă de... abilități şi... ah... capul meu...

Bennie simți cum bucătăria începe dintr-odată să se rotească cu ea, apoi se prăbuşi pe masă. Căzu cu fața pe marginea farfuriei murdare şi dădu cu mâna peste paharul de apă.

— Ce zici tu acolo, ai dureri de cap? chicoti Alice. Ce păcat...

Bennie nu înțelegea ce se întâmplă. Parcă era beată moartă. Nu-şi putea ține ochii deschişi.

— Mare proastă mai eşti! Chiar crezi că aş lucra pentru tine?

Bennie încercă să-şi ridice capul, dar nu putea. Nu mai avea deloc putere. Sunetele şi culorile se amestecau.

— Hai, las-o baltă. Eşti terminată.

Neputincioasă, Bennie privi cum se lăsă întunericul.

Capitolul 2

Se trezi, amețită. Deschise ochii, dar totul era cufundat în întuneric. Nu ştia unde e. Părea să fie întinsă. Unde era

bucătăria? Casa? Alice? Nu vedea nimic. Dormea? Se ridică şi, zbang!

— Auuu! se auzi spunând, încă buimacă. Alunecă înapoi, dar se lovi cu ceafa de ceva. De ce? Unde era?

Visa? Era trează? Întrebările i se învârteau nebuneşte în cap. Era atât de întuneric. Dacă dormea, atunci era timpul să se trezească.

Îşi ridică mâna şi... Aaah! Se lovi cu degetele de ceva tare, de deasupra ei. Îi trecu prin faţa ochilor scena de la masă, cu Alice. Asta se întâmplase, nu? Aşa e că nu visase? Capul îi picase pe masă, se lovise în obraz...

Hai, las-o baltă. Eşti terminată.

Bennie încercă să-şi amintească. Chiar auzise una ca asta? Alice zisese aşa ceva? Ce naiba? Unde se afla? Nu îşi auzea decât propria respiraţie. Temătoare, îşi ridică braţele şi atinse ceva de deasupra capului. Pipăi suprafaţa cu buricele degetelor. Era ceva tare. Aspru.

Împinse, dar nu se mişcă. Ciocăni. Părea a fi lemn.

Părea un acoperământ.

Un capac.

Nu înţelegea. Nu-şi dădea seama cum se deschide.

Nu putea să-şi mişte prea bine mâinile, iar lemnul era la nici două palme de faţa ei... Împinse cu mâinile în lateral. Atunci simţi altă suprafaţă, în spatele ei. Îşi plimbă palmele peste ea. Tot lemn? Încercă să se ridice şi lovi ceva cu degetele de la picioare. Era desculţă, pantofii dispăruseră. Împinse cu picioarele lucrul acela pe care îl simţise.

O cutie. Doar nu sunt într-o cutie?

Nu înţelegea. Nu era posibil. Îşi pipăi trupul de la gât până la genunchi. Avea pe ea costumul de la muncă.

Fusta părea ruptă. O dureau genunchii. Şi era ceva umed acolo. Sânge? Îşi spuse că nu trebuie să intre în panică. Aerul era greu. Căuta să distingă ceva, dar era întuneric beznă.

Atinse capacul. Mintea i-o lua înaintea gesturilor. Sus era închis. În cutie, nimic. Aer, mâncare, apă, nimic.

Nicio deschizătură prin care să respiri. Se sili să-şi păstreze calmul. Trebuia să priceapă ce se petrece cu ea. Nu visa, era real. În acelaşi timp, îi venea şi nu-i venea să creadă. Era cu adevărat închisă într-o cutie?

Oare Alice avea să vină să o scoată de acolo? Sau altcineva?

O cuprinse un fior de groază. Nu spusese nimănui de la birou unde se duce. Era vineri seara, colegii se duseseră fiecare pe la casele lor. Pe Judy Carrier o luase DiNunzio la masă la părinții ei. Anne Murphy plecase din țară în concediu, la fel Lou Jacobs, detectivul ei de la firmă. Prietenul ei cel mai bun, Sam Freminet, era în Maui, şi nu avea pe altcineva mai apropiat. Până luni dimineață, nici n-avea cine să observe că lipseşte...

O cuprinse groaza şi începu să țipe şi să dea cu pumnii în capacul care nici nu se clinti.

Lovea întruna, cu toată puterea, şi transpirase toată.

Capacul tot nu se mişca.

Pipăi încheieturile, dar nu-şi dădu seama cum fusese făcut. Nu auzi nici măcar un cui sau altceva care să cedeze.

Împinse, bătu, apoi lovi tare în capac cu picioarele goale. Nu se mişca, dar ea bătea mai departe, îndârjită de o groază teribilă, apoi se pomeni țipând, deşi cuvintele i se păreau umilitoare:

— Alice, te rog, ajută-mă!

Capitolul 3

Alice şterse vasul de sticlă Pyrex[5] şi îl puse la locul lui în dulap, apoi împături frumos prosopul şi-l puse pe mânerul

[5] Tip de sticlă termorezistentă. (n.tr.)

cuptorului, exact aşa cum fusese. Se duse la masă, aranjă teancul de facturi plătite şi îndreptă colţurile, ca să fie aşa cum le găsise.

Pe plicuri era numele doamnei Sally Cavanaugh, dar doamna Cavanaugh n-avea să afle niciodată că în timp ce ea se afla la munte, în Poconos, o femeie oarecare intrase în casa ei printr-o fereastră uitată deschisă şi servise, în bucătărie, vin à la Rohypnol[6]... Ce să-i faci, cu asta te alegi dacă spui în gura mare ce planuri de vacanţă ai, la poşta locală.

Alice luase un tren din Philly către orăşel, stătuse la pândă până prinsese o casă goală, apoi venise cu un taxi pe întuneric, ca să n-o vadă nimeni.

S-a dus în living, scoţând celularul din buzunar. L-a deschis cu degetul mare şi a butonat, până a găsit fotografia. Scosese din pivniţă lucrurile femeii, le pusese la loc în living, comparând apoi totul cu fotografia pe care o făcuse, ca să se asigure că totul e în ordine; pozele de familie şi cele cu pisica siameză pe măsuţa de cafea, trusa de tricotat pe fotoliul ros, maroniu, cărţile de duzină îngrămădite pe secreter.

Şi-a luat geanta de pânză neagră şi rucsacul de serviciu al lui Bennie, apoi a închis uşa din faţă, apăsând butonul de pe mâner. L-a rotit ca să încuie, apoi a dat la o parte plasa de ţânţari de la fereastră şi a sărit pe verandă, închizând fereastra în urma ei. Îi luase mult timp să scape de Bennie şi se întunecase. La intrare era aprins un bec, dar, oricum, n-avea cine s-o vadă. Un şir des de copaci ascundea casa de privirile curioşilor, iar în jurul ei era doar pajişte. Era

---

[6] Flunitrazepam, medicament cu efect anestezic şi hipnotic, interzis în Statele Unite, cunoscut şi sub numele comercial de Rohypnol sau, în limbaj argotic, roofies. (n.tr.)

umezeală în aer şi mirosea a bălegar de cal. A coborât în grabă pe scara de la verandă. Abia aştepta să plece de acolo.

Căută în rucsac şi găsi cheile de la maşina lui Bennie, un Lexus maroniu care trona pe alee. Apăsă pe telecomandă, deschise porțiera şi sări înăuntru. Răsuci cheia în contact, dădu înapoi, apoi întoarse pe drumul umed din fața casei, împroşcând cu noroi şi pietre. Ținu drumul care şerpuia prin pădure, trecu de nişte cutii poştale învechite, până ieşi în şoseaua principală, apoi pe autostradă. Dăduse tare aerul condiționat şi bluza aproape se uscase. O trecuseră toate transpirațiile până o înghesuise pe Bennie sub bancheta din spate.

Apăsă pe accelerație şi se lăsă în voia drumului. Totul mergea cum plănuise. Ziua muncea la PLG, dar începuse să mişte ceva şi pe cont propriu, împreună cu două tipe care vindeau pentru ea Xanax, Ambien, Vikes şi Oxys[7] casnicelor abonate la sala de fitness şi clientelor unui magazin cu pretenții. Intrase-n asta când îl cunoscuse pe iubitul ei, Q, ale cărui afaceri se desfăşurau în toată partea de nord-est. El o aproviziona, şi ar fi taxat-o cu siguranță dacă ar fi ştiut cât îi iese ei de fapt. Că doar nu era să se ducă doamnele care ies la masă în oraş, în Land Rover-urile lor, să-şi ia antidepresivele de la congresul farmaciştilor. Şi, totuşi, cu o săptămână înainte, Alice cam întrecuse măsura.

Bărbații.

Avea o slăbiciune pentru băieții duri şi, cu toate că îi mergea bine cu Q, până la urmă te plictiseşti chiar şi de boss. Se încurcase cu unul dintre oamenii lui Q, Jimmy, şi îşi făcuseră de cap câteva săptămâni. Când Jimmy nu venise însă la întâlnire, cu două nopți înainte, a ştiut ce se întâmplase. Q era un ticălos şi nu s-ar fi oprit până n-ar fi

---

[7] Medicamente din gama antidepresivelor, calmantelor, somniferelor etc. (n.tr.)

scăpat şi de ea. Avea oameni peste tot şi dacă vreunul din gaşca lui ar fi pus mâna pe ea, l-ar fi implorat să n-o ducă la Q în viaţă. Ce mai, trebuia să scape, aşa că se hotărâse să-i ia locul surorii ei bogate, să pună mâna pe banii ei şi să fugă. Şmecheria nu avea să-i ia decât câteva zile. Alice ar fi omorât-o pe Bennie, dar n-avea chef să-şi vadă propria faţă pe un cadavru, mai ales în costumul ăla oribil.

Cine naiba mai cumpără haine de la Brooks?

Acceleră, simţind că inima începe să-i bată mai tare, pe măsură ce maşina gonea în noapte, pe şoseaua pustie. Se menţinea la limita de viteză, dar o scotea din minţi. Îi plăcea să meargă repede, savura viteza.

Întotdeauna voise mai repede, mai mare, mai bine, mai nou, mai tare. Se muta când se plictisea sau nu-şi găsea locul, se obişnuise să nu prindă rădăcini nicăieri.

Viaţa nu era o repetiţie pentru spectacol, iar Alice trăia la maxim. Asta era ea şi n-avea ce-i face. Totul se trăgea din copilăria care fusese cam prea fericită.

Mergea înainte, gândindu-se la părinţii ei, John şi Vilna Connelly, proprietarii Agenţiei de Asigurări Connelly din Vineland, New Jersey. Duceau o viaţă normală, liniştită şi aveau mare grijă de ea: îi amenajaseră un dormitor roz la mansardă, o dăduseră la şcoala de stat din oraş, asigurându-se că învaţă tot ce trebuie, dar ea nu i-a iubit niciodată. Nu s-a simţit legată de ei în niciun fel, poate pentru că, în sufletul ei, ştia că nici nu este.

Crescuse fără să se simtă legată de ei, chiar dinainte să audă cuvântul „adopţie". Ştia că nu arată ca ei; era blondă, ei erau amândoi bruneţi, şi îi întrecuse în înălţime încă din şcoala generală. Cea mai mare deosebire era în temperament; ea era înaltă, zgomotoasă, voia totul, ei erau mici, blânzi şi nu cereau nimic. De fiecare dată când îi întrebase dacă era adoptată, ei spuseseră nu; dar nici acum nu le purta pică pentru că o minţiseră, doar că nu se

pricepeau deloc la asta. Iar când muriseră amândoi, cu câțiva ani în urmă, într-un accident de maşină provocat de un şofer beat, se dusese la înmormântare, deşi nu putuse să stoarcă nicio lacrimă.

Scotoci în rucsac, căutând un şervețel umed, pe care scuipă ca să se demachieze. Apoi coborî geamul ca să-şi usuce părul, aşa că până ajunse în Philly îl avea la fel de ondulat ca al lui Bennie. Intră în cartierul ei rezidențial exclusivist din Fairmount, lângă preaiubitul ei râu Schuylkill. Casele aveau arhitectură colonială, cu obloane vopsite, iar pe marginea străzii erau parcate numai BMW-uri şi SUV-uri. A parcat maşina şi a aprins lumina înăuntru, zâmbindu-şi în oglinda retrovizoare.

Arăta exact ca Bennie, cel puțin de la gât în sus.

— Bună, sunt Bennie Rosato, repetă ea de una singură în maşină. Mă bucur să vă cunosc, eu sunt Bennie. Bennie Rosato.

Opri motorul, îşi luă geanta şi rucsacul lui Bennie şi coborî din maşină, verificând dacă a închis-o. Pe lângă ea trecură doi bărbați, prinşi într-o conversație, şi-şi ținu capul în jos. Spera să nu dea peste vreunul dintre vecinii lui Bennie, pentru că soră-sa nu s-ar fi îmbrăcat niciodată aşa de bine ca ea. Ajunsă la casa lui Bennie, o vilă tipică de cărămidă cu trei etaje şi cu obloane vopsite negru tăciune, urcă treptele din față şi deschise cu cheia pe care scria Schlage. Nimeri încuietoarea cu uşurință, deschise uşa de la intrare, păşi înăuntru şi închise după ea. Căută un întrerupător, apăsă şi rămase mută. Uitase ceva. Bennie avea un ditamai dulăul.

Încremeni când văzu câinele care stătea cu botul pe labe ridicându-se şi venind încet spre ea. Ghearele de la picioare făceau zgomot pe podeaua din lemn masiv; îşi ținea capul plecat. Nu dădea din coadă şi n-arăta prea vesel. Ştia că nu e Bennie, chiar dacă arăta ca ea.

Cât ai clipi, începu să mârâie.

Capitolul 4

Mary DiNunzio plănuise să plece la plajă în weekend, dar murea de nerăbdare s-o cunoască pe verişoara ei cea misterioasă care venise în vizită din Italia, o femeie văduvă, pe nume Fiorella Bucatina. Toate rudele se strânseseră la părinții ei în bucătărie, îngrămădite ca la o şedință de partid cu Frații Marx, dacă aceştia ar fi fost italo-americani. Oricât de mulți invitați ar fi fost la cină, părinții lui Mary nu mâncau niciodată în camera de zi, rezervată pentru mesele de Crăciun, Paşte sau vreo altă sărbătoare în care se întâmplase ceva nemaipomenit cu Iisus Hristos. Era zăpuşeală în bucătărie, pentru că părinții ei nu voiau să audă de aparate de aer condiționat, cuptoare cu microunde sau alte invenții care apăruseră după renunțarea la misa în limba latină. O cafetieră străveche îşi făcea veacul pe cuptor, printre pozele Sfintei Treimi, adică Sinatra, Kennedy şi Papa Ioan Paul, iar sub un întrerupător de bronz erau prinse nişte pomelnice şi o ramură uscată de palmier. Părea o bucătărie şi Mary n-ar fi schimbat-o pentru nimic în lume.

Busuioc proaspăt, chifteluțe sfârâind în tigaie, mireasma de brânză locatelli, vocea lui Tony Bennett la radio, deşi nimeni nu-l auzea, pentru că vorbeau unii peste alții. Tatăl lui Mary, Mariano DiNunzio, zis „Matty”, nu-şi schimbase bateria la aparatul auditiv şi striga ceva despre locuitorii din Philadelphia spre iubitul lui Mary, Anthony. Maică-sa, Vita, stătea lângă cuptor, în halatul ei înflorat, mestecând într-o oală în care fierbea un sos şi gesticulând cu lingura de lemn în mână spre Judy Carrier, prietena cea mai bună a lui Mary. Judy devenise de mult una de-a lor, în ciuda faptului că avea părul blond deschis, ochii ca porțelanul din Delft şi

nasul în vânt; Judy mereu glumea spunând că o ţin pe lângă ei pentru că ajunge la rafturile de sus.

Deodată se auzi un zgomot şi toată lumea se întoarse spre paşii care se auzeau coborând. Mary nu-şi putu reţine un fior de nerăbdare.

— Mamă, zise ea, cine vine, vrăjitoarea-şefă Fiorella?

— Basta! Şi ochii căprui ai mamei fulgerară în spatele lentilelor groase. Nu făcut glume! Donna Fiorella, ea are putere mare, e strega[8] cea mai puternică din Abruzzi![9]

— Nu mai puternică decât tine, mamă! Lui Mary nu-i plăcea când maică-sa era aşa de modestă.

— Şi, şi, ba da. Uite, soţul ei avea cancer. Donna Fiorella, uite-aşa, pac, şi l-a vindecat!

— Dar a murit, parcă, nu?

— Şi, camionul a dat peste el.

— VEET, MOR DE FOAME! strigă taică-su, cu aparatul lui de plastic în spatele urechii. Se îmbrăcase frumos pentru ocazia specială, în camaşa albă cu mânecă scurtă şi pantalonii negri bufanţi.

— CE DUREAZĂ, MĂ, ATÂTA?

— Şşt, Matty! făcu maică-sa, fluturând lingura ca pe o armă periculoasă.

— Eu n-am mai văzut o vrăjitoare-şefă, şopti Judy.

— NU E VRĂJITOARE-ŞEFĂ! răspunseră deodată Mary şi taică-său, numai că doar unul vorbi destul de tare ca să fie auzit. Faianţar de meserie, el nu împărtăşea superstiţiile mamei, dar o iubea îndeajuns încât să i le accepte. Cândva,

---

[8] Vrăjitoare (în lb. It. În orig.). (n.tr.)

[9] Părinţii lui Mary, în special mama ei, nu vorbesc prea bine limba engleză, combinând-o cu italiana şi creând exprimări incorecte şi amuzante. (n.tr.)

la începutul lumii, părinții lui Mary fuseseră şi ei un cuplu unit la trup şi suflet[10].

— O fi arătând ca Strega Nonna? întrebă Judy. Aşa, o bătrânică cu pantofi ortopedici?

— Fără îndoială.

Mary zâmbi.

— Ar fi fost frumos să fie şi Bennie aici. Să vadă o mică vrăjitorie à la DiNunzio. Poate m-ar face parteneră dacă aş avea o vrăjitoare de partea mea, să m-ajute.

Judy râse.

— Probabil că e încă la lucru. De ce n-o suni? Poate i-ar plăcea o masă caldă, ca la mama acasă.

— A, nu... e prea ocupată. N-ar veni.

— Maria, şt! şuieră maică-sa. Îşi făcuse părul la coaforul din colț şi i-l ridicaseră vâlvoi, ca să-i acopere porțiunea chelioasă. Tocmai şi-l aranja puțin, când Fiorella Bucatina apăru în pragul uşii, adoptând o poziție afectată.

La vederea ei, toată vorbăria încetă.

Capitolul 5

Bennie încetă să mai împingă în capac; abia îşi mai trăgea sufletul. Sângele îi năvălise în obrajii care-o ardeau. Îi bubuia inima. Era zăpuşeală. O usturau pumnii, o dureau mâinile. Era lac de transpirație, tricoul i se lipise de piele. Panica se infiltrase în toate gândurile ei pe nesimțite. De ce i-ar face Alice una ca asta?

Începu să caute răspunsuri în trecut. Crezuse că e singură la părinți, până când Alice o sunase din închisoare

---

[10] În original, the Chang and Eng of married couples – referire la Chang and Eng Bunker, cei doi gemeni lipiți, născuți în 1811, în Siam (Thailanda); de aici, sintagma „gemeni siamezi”. (n.tr.)

acum câțiva ani, spunându-i că era acuzată de crimă şi că avea nevoie de avocat. Bennie n-avea să uite niciodată când o văzuse prima oară, la o masă murdară din camera de interogatoriu. Alice purta o salopetă portocalie, avea părul scurt atunci, crestat violent şi vopsit în roşu aprins. Şi totuşi, când Bennie se uitase la ea, îşi văzuse propriul chip. Rămăsese mută de uimire, dar Alice îi vorbise sigură pe ea, iar cuvintele acelea aveau să-i schimbe viața lui Bennie.

Mă bucur să te cunosc. Sunt sora ta geamănă.

Bennie dovedise la proces că Alice nu era vinovată, mai greu fusese să dovedească că Alice era chiar sora ei geamănă. Mama ei, Carmela Rosato, era singurul părinte pe care Bennie îl cunoscuse vreodată şi, până să-şi facă Alice apariția, sănătatea mamei ei se înrăutățise într-atât încât a trebuit internată, apoi a intrat în comă şi n-a mai putut vorbi. Nu-l cunoscuse niciodată pe tatăl ei, un anume William Winslow, pentru că nu stătuse locului ca s-o ia de nevastă pe mama ei, astfel că a trebuit să-i dea de urmă ca să verifice dacă Alice spunea adevărul. S-a dovedit că da. Mama lor născuse doi copii, dar păstrase numai unul, pentru că nu avea bani şi suferea de depresie, aşa că o păstrase pe Bennie, iar pe Alice o dăduse spre adopție. Pentru Bennie, Alice era o străină, care se întâmpla să-i fie şi rudă.

I s-a părut tare ciudat să afle că are o soră geamănă; ca şi cum ar fi fost găsită, fără să ştie că s-a pierdut. Nici măcar pe tatăl ei nu-şi amintea să-l fi întâlnit vreodată, şi toată viața fuseseră aşa, ea cu mama ei, singure împotriva lumii. La început, mama ei lucrase ca secretară, dar apoi boala nervoasă o copleşise, câştigând teren ca o umbră care se lungeşte tot mai mult cu cât se apropie înserarea. S-a dus la un specialist, când încă mai putea să facă asta singură, iar Bennie îşi amintea cum mersese cu ea prin spitale, pe la

mai mulți doctori care încercaseră tot felul de medicamente, narcotice şi, în final, şocuri electrice.

În tot acest timp, mama ei devenea din ce în ce mai neputincioasă, Bennie având grijă de ea încă din gimnaziu, în loc să fie invers. Vestea că existaseră doi copii gemeni o făcuse pe Bennie să-i înțeleagă căderea, căci orice mamă devotată ca ea ar fi fost devastată de vina că şi-a abandonat copilul. Bennie se simțea şi ea destul de vinovată, când ieşise la lumină povestea cu Alice. Încercase să compenseze faptul că ea fusese cea aleasă, dar Alice intrase în viața ei doar ca să-i aducă necazuri. Relația lor era tumultoasă, dar în cele din urmă reuşiseră să se înțeleagă. Se împăcaseră, iar Bennie îi găsise postul de la PLG.

Iar viața ta se termină aici, să-ți fie clar.

Bennie tot nu putea să înțeleagă de ce se întâmpla acum chestia asta. Nu simțise niciun pericol, nu putea găsi niciun motiv în afară de o veche gelozie.

Răzbunare. Furie. Gândurile i-o luaseră razna, era supărată pe ea însăşi fiindcă nu fusese îndeajuns de prevăzătoare. Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă.

Trebuia să fie mai atentă. Într-o vreme, la început, nu avusese deloc încredere în Alice, chiar înainte să realizeze cât de întunecat poate să fie sufletul ei. Ca la un test, la şcoală, se dovedise corect primul răspuns.

La început, Bennie o văzuse pe Alice ca pe orice acuzat, gata să spună şi să facă orice, doar ca să obțină un avocat, iar povestea ei despre cine comisese cu adevărat crima era aproape un clişeu. Victima, iubitul ei de atunci, fusese polițist, iar Alice pretinsese că mai mulți polițişti corupți îi înscenaseră crima. Bennie îşi amintea cum se lăsase dusă de nas de Alice.

La prima lor întâlnire, îi arătase o fotografie cu un bărbat despre care îi spusese că era tatăl ei, William Winslow, ținând în brațe doi copii mici care ar fi fost ele.

Pretinsese că el îi dăduse fotografia când venise s-o viziteze o dată la închisoare. Bennie nu mai văzuse o fotografie a tatălui ei, cu atât mai puțin vorbise cu el în carne şi oase, şi chiar dacă bărbatul din fotografie era blond, cu ochi albaştri, a bănuit imediat că Alice încerca s-o ducă de nas, folosind fotografia ca pe o momeală ce se mişcă ademenitor pe cârligul mascat.

Alice plusase cu o a doua fotografie, în care era mama ei. Se presupunea că era tot de la tatăl lor, iar pe spate scria Lui Bill; era scrisul mamei lor. În fotografie erau mama ei şi nişte prietene, la o ceainărie, pe la şaisprezece sau şaptesprezece ani. Chipul ei drăguț era pe jumătate întors spre aparatul care o prinsese plină de viață, însuflețită de frumusețea vârstei.

Fotografia a fost o iluminare, pentru că Bennie îşi văzuse mama doar în cumplita ei suferință, dar chiar şi aşa, se întreba dacă imaginea nu era o făcătură, iar scrisul de pe spate la fel. Nu crezuse povestea de la început, gândindu-se că îi aparținea probabil vreuneia dintre celelalte fete din poză.

Încercă să-şi amintească când anume îşi pierduse obiectivitatea în legătură cu Alice. Chiar dacă povestea ei cu polițistul ucis se dovedise adevărată, asta nu însemna că nu era maestră la escrocherii. Mai apoi se întâmplase ceva care o făcuse să se întrebe dacă Alice ucisese într-adevăr vreodată pe cineva în viața ei. Până acum...

O, Doamne! Nu pot să respir.

Trase o dată adânc aer în piept, apoi încă o dată.

Nu mai avea aer. Căscă gura, dar tot nu putea să respire ca lumea. Inima îi bătea nebuneşte. Realitatea i se descoperea într-o lumină teribilă. Cât mai era până o să rămână fără aer? Cât va putea să trăiască fără mâncare? Fără apă? Nu ştia cât timp a trecut. Ceasul îi dispăruse.

Era paralizată de panică, nu mai judeca limpede.

Începu să gâfâie. Nu mai avea aer şi nu se mai putea controla. Nu mai avea altceva în minte decât că se va sufoca, închisă în acea cutie. Ochii i se umplură de lacrimi de frică şi începu să împingă din nou în capac, apoi să-l lovească cu pumnii şi picioarele. Ţipa şi urla şi se ruga s-o audă cineva sau să se întoarcă Alice.

Lovea şi lovea cu îndârjire, încercând să se salveze din întunericul acela.

Capitolul 6

Alice se lipi cu spatele de uşa de la intrare, depărtându-se de câinele care mârâia la ea. Dădu drumul la genți, tremurând, în timp ce animalul îi adulmeca tenişii, dând cu botul peste stropii de sânge.

Începu s-o latre mai tare, arătându-şi colții, dar ea uită de frică şi îl lovi cu piciorul. Câinele scheună, alunecând pe picioarele din spate, iar ea se simți din nou stăpână pe ea.

Se luă după el, lovindu-l întruna cu piciorul, de două ori nimerindu-l în burtă, dar câinele fugi din living, schelălăind. Îl urmări până în spatele casei, unde era bucătăria întunecată. Aprinse lumina şi văzu în colț o uşă deschisă spre pivniță. Îi auzi schelălăitul, în timp ce se rostogolea pe scări, aşa că trânti uşa, închizându-l acolo. Îşi lipi urechea de uşă, trăgându-şi sufletul. Câinele ăla ar face bine să moară mai repede. Numai de complicații din astea n-avea ea nevoie acum.

Se uită în jurul ei, nu mai fusese în casă la Bennie.

Avea o bucătărie modernă şi curată, cu dulapuri albe emailate şi blaturi strălucitoare din granit negru-roşcat.

Pervazul ferestrei era plin cu poze cu câini, iar deasupra mesei de lemn de cireş, stătea înrămat un poster de la canotaj, luminat de lustra suspendată, care părea o lacrimă roşie. Se întoarse în living, să se uite şi acolo; o canapea

maro cu braţe negre, o masă de cafea asortată, nişte rafturi cu cărţi, un televizor şi o combină audio. În fine, nu era de lepădat camera, dar nici pe gustul ei nu era.

Ea ar fi mers pe o canapea modulară de piele, poate pe negru, şi mese din alea faine de sticlă, cu cadre din oţel cromat. I-ar fi plăcut un televizor mult mai mare, de fapt o casă mai mare, pentru petreceri. Nici că se putea o deosebire mai mare între ele două, iar dacă nu şi-ar fi făcut analizele, Alice n-ar fi crezut în ruptul capului că ea şi Bennie sunt surori, pe deasupra şi gemene. Abia îşi crezuse urechilor când aflase că are o soră geamănă, mai ales una care nu era nici mai mult, nici mai puţin decât avocată, probabil una strălucită.

Când se afla în închisoare, tatăl lor apăruse ca din senin, să-i povestească despre Bennie. Se pare că era la curent cu ce se întâmpla în viețile celor două fiice ale sale, deşi nu se arătase niciodată. Încerca acum să-i salveze viața, picând la ţanc, chiar înainte de procesul ei.

Intrase pe internet şi citise tot ce se putea despre celebra Bennie Rosato, iar când se aflaseră faţă în faţă, identice chiar, îi spusese că era moartă după cafeaua cu topping de alune, sport şi câinii de talie mare, exact ca Bennie.

Alice se prefăcuse interesată de soarta mamei sale, asta pentru că şi un idiot şi-ar fi dat seama că Bennie era topită după bătrâna Carmela. La fel cum îşi dăduse seama din întrebările lui Bennie că voia să ştie mai multe despre tatăl care le lăsase singure, cu o mamă bolnavă psihic. Aşa că îi spusese şi lui Bennie puţinele informaţii pe care le aflase, înflorind pe ici, pe colo. Se legase de chestia cu surorile gemene, ceea ce o făcuse pe Bennie să lase garda jos încă din prima zi. O făcuse pe Bennie să se simtă vinovată pentru că nu ea fusese cea abandonată, cu toate că, dintre ele două, Bennie avusese cea mai nefericită copilărie, având grijă de mama cea nebună şi falită. Ba chiar încercase s-o

convingă pe Bennie că s-ar fi născut sub greutatea normală, ca urmare a ceea ce se numea „sindromul transfuziei placentare”, în care gemenii sunt legați de aceeaşi placentă în pântecul mamei, iar sângele unuia dintre ei îl hrăneşte pe celălalt. Fusese, aşadar, predestinat ca ea să se afle acum în casa lui Bennie, gata să-i preia viața. Era şi vina lui Bennie, fiindcă fusese atât de fraieră.

Alice se duse şi luă geanta lui Bennie de lângă uşa de la intrare, îi luă portofelul şi carnetul de cecuri, apoi îşi luă geanta neagră de pânză şi se duse sus.

Doar avea de făcut afaceri, nu?

Capitolul 7

Mary clipea, privind-o pe Fiorella Bucatina care se postase în prag, cu o mână pe tocul uşii. Femeia avea vreo şaptezeci de ani, dar avea pielea suspect de netedă, deşi nu avea urme de Botox sau lifting, iar părul şaten deschis n-avea niciun fir alb. Coafura şic o prindea de minune, scoțându-i în evidență ochii migdalați, frumoşi, pomeții proeminenți şi buzele pline, seducătoare, date cu un ruj roşu aprins. Era mică de statură, iar rochia neagră tricotată i se mula pe formele generoase, care ar fi făcut-o invidioasă chiar şi pe zeița fertilității.

Nu era nicio Stregga Nonna! Dimpotrivă, era Strega Sophia Loren.

— Oaau... făcu Judy, iar Anthony rămase cu gura căscată.

— Ooo, FIORELLA! exclamă, ridicându-se, tatăl lui Mary.

Maică-sa o întâmpină cu un zâmbet forțat.

— Per favore, Donna Fiorella, aşază-te, per favore.

Ti piaci?

— Mulțumesc. Fiorella defilă țanțoşă spre scaun şi se aşează pe el, de parcă ar fi fost un tron. Brățările de aur îi

zornăiau pe braţul zvelt şi avea nişte picioare lungi senzaţionale, încălţate în sandale negre, cu toc.

— Donna Fiorella, spuse mama ei, gesticulând, fă, te rog, cunoştinţă... ecce mia sposa Mariano e mia figlia, Maria.[11]

— Iartă-mă, prefer engleza. Când vorbea, Fiorella nu avea nici urmă de accent italian. Părea mai degrabă regina Elizabeta sau poate Madonna.

— E O PLĂCERE. Tatăl ei întinse mâna, iar unghiile ei lungi date cu lac roşu îi cuprinseră încheietura ca nişte gheare.

— Nu mi te închipuiam aşa de chipeş, Mariano...

Tatăl ei se făcu roşu ca un rac fiert.

— BINE AI VENIT! E ÎNTOTDEAUNA O BUCURIE SĂ VEZI PE CINEVA DIN FAMILIE.

— Eu mă bucur să te cunosc, în sfârşit. Fiorella zâmbi seducător şi atunci Mary se băgă şi ea în discuţie.

— Fiorella, el e iubitul meu, Anthony, şi prietena mea Judy, suntem colege de muncă.

— VĂ ROG, TOATĂ LUMEA SĂ SE AŞEZE!

Tatăl le făcu semn lui Mary, Anthony şi Judy să se aşeze la locurile lor.

— FIORELLA, MI-A PĂRUT TARE RĂU CÂND AM AUZIT DESPRE SOŢUL TĂU.

— Mulţumesc, Mariano. E o perioadă foarte grea pentru mine.

— MARE PĂCAT...

Pe chipul lui se aşternu o expresie de compătimire, iar umerii îi căzură ca acoperişul unei case vechi. Mama tresări şi se îndreptă cam repede spre cuptor, aruncând în apa clocotită nişte gnocchi făcute în casă. În liniştea nefirească, se auzi un plescăit. Era un moment stânjenitor, şi Mary ştiu

[11] Aceştia sunt soţul meu, Mariano, şi fiica mea, Maria (it.). (n.tr.)

că toți se gândeau la Mike, soțul lui Mary, care fusese profesor de şcoală generală, care fusese ucis şi a cărui dispariție fusese o lovitură foarte grea pentru părinții lui Mary. Totul se întâmplase cu ani în urmă, dar Mary încă se gândea şi ea la el, în fiecare zi.

— FIORELLA, CÂT TIMP AȚI FOST VOI CĂSĂTORIȚI?

— Trei luni... Vă dați seama cum a fost pentru mine, de-abia căsătorită, să-l pierd pe soțul meu iubit?

Fiorella îi atinse mâna tatălui ei, iar Mary, care văzu că atingerea se prelungea, interveni din nou.

— Ați mai fost căsătorită înainte? întrebă ea.

— Enzo a fost al cincilea meu soț, răspunse Fiorella, fără măcar să clipească din genele grele de rimel.

Chiar dacă a fost şocat, tatăl lui Mary n-a lăsat să se vadă.

— EHEEEI... VITA ŞI CU MINE AVEM LA BORD MAI MULȚI KILOMETRI DECÂT UN CHEVY.

Toată lumea izbucni în râs, inclusiv Fiorella, care spuse:

— Mariano, ai un minunat simț al umorului. Dacă m-aş fi măritat cu tine, sigur aş fi rămas măritată.

— I-AUZI! Tatăl se îndreptă spre cuptor. MĂ DUC SĂ ADUC CAFEAUA.

— Îmi place rochia dumneavoastră, spuse Judy, iar Fiorella o privi ridicând dintr-o sprânceană.

— Mersi. E Armani. Te interesează moda?

— A, un pic.

— Da, se vede...

Fiorella o tot studia pe Judy, mai exact hainele ei.

Judy venise direct de la birou, aşa că nu avusese timp să se schimbe – purta un tricou galben lălâu, o fustă mini de blugi şi saboți roşii. Părul filat modern, tip bob, era vopsit într-o singură culoare, galben lămâie; de obicei era în mai multe culori. Mary se obişnuise cu garderoba ei excentrică,

dar în dimineața aceea nu se abținuse şi îi spusese lui Judy că parcă făcea reclamă la MeDonald's.

— Aşa te îmbraci tu de obicei?!

— Normal!

Judy dădu veselă din cap, iar Mary îşi muşcă limba.

Mai că începea să creadă că Fiorella era Strega Anna Wintour[12].

— VINE CAFEAUA! Tatăl ei îi umplu ceaşca Fiorellei cu cafeaua aburindă, făcută la filtru, apoi îi servi şi pe ceilalți. FRIŞCA ŞI ZAHĂRU-S PĂ MASĂ.

Fiorella o studia încă pe Judy.

— Trebuie să-ți spun, draga mea, că nu-mi place deloc cum arăți.

Mary sări să-şi apere prietena.

— Nu vă supărați, dar Judy e cea mai bună prietenă a mea şi nimeni n-are voie să-i critice hainele în afară de mine.

Mama ei încremeni, în timp ce tatăl şi Anthony clipeau nervos. Fiorella păru surprinsă, dar Mary nu pricepu, aşa că i-o mai spuse o dată.

— Vreau să spun că Judy se poate îmbrăca cum vrea. E o avocată genială şi o pictoriță nemaipomenită, iar la birou ne interesează mai mult inteligența ei, decât hainele.

— Nu mă referam la haine, ci la sănătatea ei.

Fiorella se întoarse calmă spre Judy.

— Te doare capul, nu?

— Sinceră să fiu, da.

— Cineva te vorbeşte de rău, să ştii. Te-a deocheat careva.

Mama ei oftă. Oala cu gnocchi clocotea ca un cazan.

— Deo, un malocchio?

---

[12] Din 1988, editorul-şef al revistei Vogue, din Statele Unite. (n.tr.)

Pe fața resemnată a tatălui ei se citea ceva de genul: Iar începe... Mary şi Anthony se uitară unul la celălalt, semn că ştiau ce avea să urmeze. Mama lui Mary ştia şi ea să descânte de deochi. Probabil că îi venea să-şi dea cu pumnii în cap că nu ghicise despre ce era vorba.

Judy era însă îngrijorată.

— O să-mi treacă?

— Da, dar numai dacă o să faci ce-ți spun. Am eu grijă să nu pățeşti nimic.

Fiorella întinse mâna peste masă, cu brățările ei zornăitoare cu tot.

— Dă-mi mâna, drăguțo. O să te ajut eu. Sunt cea mai puternică vrăjitoare din ținutul Abruzzi, nimeni nu se poate pune cu mine.

Mary nu zise nimic, doar îi mulțumi Domnului că nu o invitase pe Bennie la cină. S-ar fi terminat cu şansele de a fi făcută parteneră.

Magia era una, dar să fii nebun era cu totul altceva.

Capitolul 8

Bennie zăcea în cutie, extenuată şi cu dureri. Îi dispăruse şi panica de la atâta lovit şi țipat. Înghițea greu, avea gura uscată. Era lac de sudoare. Avea nevoie să meargă la toaletă. Rămase nemişcată, respirând slab. Trebuia să-şi conserve aerul şi energia, ca să încerce din nou să deschidă capacul.

Se întrebă unde putea fi cutia. Cineva ar fi putut s-o audă țipând, dacă nu cumva cutia era în pivniță la Alice.

Alice era foarte isteață, în ciuda aparențelor, iar Bennie se convinsese de asta pe pielea ei, de mult, când Alice o jucase pe degete în timpul procesului de crimă.

Bennie îşi aminti cum începuse să facă compromisuri, dovedindu-se că Grady avusese dreptate când îi spusese că dacă va prelua cazul, îşi va pierde obiectivitatea.

Aflase că Alice îl înşelase pe poliţistul omorât şi ştiuse că o astfel de informaţie n-ar fi dat deloc bine în faţa juriului. Aşa că Bennie făcuse ceva ce puţini avocaţi de drept penal ar fi făcut. Se tunsese la fel de scurt ca Alice, se îmbrăcaseră la fel la proces, astfel că, stând la masa apărării, păreau una şi aceeaşi persoană. S-a gândit că juriul va observa legătura dintre ele şi va proiecta buna reputaţie pe care şi-o câştigase Bennie asupra surorii mai puţin merituoase. Faptul că strategia funcţionase nu însemna că era şi corectă şi, privind înapoi, Bennie şi-a dat seama că, în timpul procesului, la un moment dat îşi abandonase propria identitate şi intrase într-o complicitate bizară cu sora ei geamănă.

Acum, nu putea să creadă cât de departe se ajunsese. Nu putea să creadă că vrusese să fie vreodată cu Alice, cu atât mai puţin să fie ea. Îşi pierduse simţul precauţiei, şi aşa ajunsese în cutia asta care Dumnezeu ştie unde se afla, şi cu viaţa în pericol.

Deodată, prin liniştea din cutie auzi un zgomot, ceva ca un zgâriat. Aşteptă, apoi se auzi din nou. Venea de pe capac, chiar lângă capul ei. Era oare Alice cea care făcea zgomotul? De ce? Cum? Ascultă ca să-l mai audă o dată, dar nu-şi mai auzi decât respiraţia precipitată.

Apoi, la fel de brusc, zgâriatul începu din nou.

— Încetează! ţipă ea. Lasă-mă să ies! Ce faci?

Încetează, încetează, încetează!

Dar zgâriatul nu se opri, aşa că Bennie începu să împingă cu toată puterea în capac.

Capitolul 9

Alice găsi biroul lui Bennie, aruncă geanta pe jos şi se aşeză la laptop, aprinzând veioza de pe masă. Apăsă o tastă, ecranul se lumină, dar era nevoie de o parolă.

Se gândi o secundă. N-avea nicio idee ce parolă avea Bennie şi habar nu avea care era numele câinelui. Îşi încercă norocul şi tastă numele mamei lor, Carmela.

Parolă inexistentă.

Se uită pe hârtiile de pe birou, dar nu găsi nimic care s-o ajute. Biroul avea în dreapta sertarele, îl deschise pe primul, scotoci printre dosarele doldora de chitanţe, facturi şi documente, dar nu exista niciun dosar cu parole. Căută prin al doilea sertar, dar nici aici nu era. Se lăsă pe spătarul scaunului, iar privirea îi căzu pe un rolodex demodat. Răsfoi cărţile de vizită, apoi îi veni să se ducă direct la litera P. Prima filă era scrisă de mână, iar sus scria Parole.

Bingo!

Căută la „Laptop”, „Acasă” şi găsi „2424bearmom”.

Tastă şi apăru screensaver-ul. Căută „Quicken”, apăsă şi citi. Contul personal USABank, contul de afaceri, tot la USABank, şi contul USABank Sediu 1717 Sediu. Căută prin registrele online şi inima începu să-i bată mai tare.

Erau trei conturi principale cu nouă subconturi, toate la USABank. Deschise o pagină de internet, tastă USABank.com, apoi apăsă pe Online Banking, dar era nevoie de numele de utilizator şi de parolă. Luă iar rolodexul, căută USABank şi găsi numele Bennie Rosato şi parola „Bearly01”, pe care le introduse pe site-ul băncii. Intrând pe pagina principală, privirea i se duse imediat la extrasul de cont.

Trei milioane de dolari şi ceva.

Nu fusese sigură că Bennie era multimilionară, dar nu era surprinsă. Intră în primul cont, cel personal, care era divizat în Personal şi Afaceri, şi verifică soldul:

78.016 dolari. Cel de-al doilea cont, Rosato & Asociații, avea subconturi de Salarii, Cheltuieli, Călătorii şi Cheltuielile de protocol, cu un sold de 2.437.338 dolari.

Se uită şi la al treilea cont, 1717 Sediu, despre care ştia de pe site că se referă la noul sediu al firmei lui Bennie.

Avea subconturi numite Chirie, Cheltuieli şi Diverse, iar soldul era 736.393 dolari. Se uită în josul paginii, să vadă dacă există datorii.

Niciuna. Nimic. Zero. Nada.

Ar fi trebuit să ştie atâta lucru. Bennie nu avea nici ipotecă pe casă sau pe clădirea de birouri, niciun fel de împrumut, nici măcar vreo rată de achitat sau vreun leasing. Bennie juca întotdeauna la sigur, aşa că n-ar fi făcut credit nici moartă. Totul era cumpărat şi achitat; fata era strângătoare, lucru care se reflecta în garderoba ei.

Alice se gândi ce să facă mai departe. Toți banii lui Bennie de la USABank erau lichidități, iar funcțiile de transfer Online fuseseră activate, aşa că toți banii puteau fi transferați prin diverse conturi sau scoşi din bancă. Nici nu-i trecea prin cap să facă asta de pe un laptop de acasă, în niciun caz cu sume atât de mari, aşa că avea să înceapă de a doua zi. Avea un plan, anume să deschidă un cont în străinătate, să mute banii în el, apoi să plece din țară. Dura câteva zile, dar putea să se prefacă, o zi-două, că e Bennie, până era gata şmecheria.

Se gândi o clipă. Sigur Bennie mai avea ceva acțiuni şi conturi de investiții în altă parte sau, poate, certificate de trezorerie sau titluri de valoare. Astea ar fi fost mai dificil de schimbat rapid în bani gheață, dar intră în Outlook şi citi mesajele lui Bennie. Era un mesaj de la cineva numit Sam Freminet, un prieten aflat în vacanță în Maui, şi altul de la Bill Pontius de la Plexico Plastics, un client care voia să-şi reprogrameze depoziția, iar după primele douăzeci de mesaje, Alice află totul despre serviciul şi viața personală a

lui Bennie, mai ales despre serviciu... Nu aflase nimic despre vreo firmă de investiții, altă bancă sau vreun agent de bursă.

Dar avea să mai caute.

Capitolul 10

Mary a rămas înmărmurită când Fiorella a anunțat că îi va descânta de deochi lui Judy, dar știa că prietenia lor e destul de solidă ca să treacă de exorcismul familial.

— Mă scuzați! Fiorella privi în jurul mesei. Toată lumea, în afară de Judy, trebuie să plece imediat!

— Dar de ce? întrebă Mary, surprinsă. Mama ei nu scosese niciodată pe nimeni din cameră când descântase de deochi. Era profesionalismul tipic femeilor din familia DiNunzio.

— Trebuie să faci cum îți spun, altfel n-o să pot să-ți ajut prietena.

— Poate ar trebui să renunțăm, spuse Judy. E doar o durere de cap, acolo, o problemă cu sinusurile. Sunt bine.

— Nici vorbă, nu ești bine.

Fiorella dădu din cap.

— Știu eu mai bine. Vă rog să plecați toți, acum!

— Mary trebuie să stea. Judy o prinse de mână pe Mary. Vreau să stea cu mine!

— Nu se poate! Fiorella se încruntă. Numai tu și cu mine putem sta cu mine.

— Lasă, încearcă așa, ceilalți o să aștepte în living. O să stau pe-aproape, nu-ți face griji, spuse Mary.

Anthony se ridică, dar tatăl ei se uită cu jind la maică-sa, mai bine zis, la plita plină cu oale de mâncare.

— VEET, POT SĂ PRIMESC O CHIFTELUȚĂ ÎNAINTE SĂ PLEC?

— No, no, du-te! Haideți, Matty, Anthony, ieșim cu toții.

Dădu focul mai mic la mâncare şi-şi şterse grăbită mâinile pe şorţ. Îi luase trei ore să facă gnocchi în casă, iar acum o să aibă gust de clei.

Fiorella ridică o mână.

— Vita, înainte să pleci, adu-mi ce-mi trebuie.

— Şi, şi! Maică-sa se repezi la dulap, luă un castron alb, îl umplu cu apă, apoi i-l puse în faţă Fiorellei, care doar pufni.

— Vita, uleiul de măsline trebuie adus primul. Dă-mi uleiul de măsline.

Judy îi aruncă lui Mary o privire care părea să spună: Ce-o să facă, o să mă mănânce?

— Mi dispiace, iertaţi-mă, Donna Fiorella. Maică-sa se întoarse spre raftul de deasupra cuptorului, luă o cutie mare cu ulei de măsline Bertoli şi o puse pe masă.

Fiorella se încruntă.

— Trebuie să fie cel mai bun ulei de măsline!

— Asta-i tot ce avem, Donna Fiorella. Maică-sa îşi duse mâinile la piept. Noi numai din ăsta folosim.

— Lasă, Vita... Fiorella oftă din greu în timp ce maică-sa se grăbea să iasă din bucătărie.

— Judy, pune amândouă mâinile pe masă, cu palmele în jos. Închide ochii. Mary, şi tu.

Judy se supuse, dar Mary îşi lăsă capul în jos, trăgând cu ochiul cum Fiorella ia uleiul de măsline şi îl toarnă în bol. Uleiul se întinse în apă, formând harta Italiei, deşi asta se prea poate să fi fost în imaginaţia ei.

— Judy, acum pregătesc lucrurile de care am nevoie ca să te ajut, dar trebuie să-ţi eliberezi mintea, spuse Fiorella.

— Mintea mea e...

— Să vorbeşti doar când îţi spun eu! E foarte important. Ascultă-mă şi eliberează-ţi mintea.

Judy amuţi, iar Mary se uită la Fiorella care împungea apa cu unghia ei înspăimântătoare de la degetul mare,

amestecând-o cu uleiul, cu toate că ele nu se amestecau, fiind, până la urmă, ca apa şi uleiul.

— Acum o să-ncep să mă rog pentru tine, ca să te elibereze Dumnezeu de răul care te ameninţă.

Fiorella mesteca în continuare în ulei, săvârşind un vârtej culinar.

— Voi rosti o rugăciune secretă, ştiută numai de mine.

O s-o spun în italiană, ca să n-o înţelegi, fiindcă aşa se cade.

Mary se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap când Fiorella se întinse peste masă, făcu semnul crucii pe fruntea lui Judy şi începu să se roage încetişor, în dialectul ei. Apoi păru că observă o pată pe rochie, sub sân, şi continuă să se roage cât îşi luă un şerveţel, îl înmuie într-un pahar cu apă şi frecă pata. Când o termină de curăţat, se opri şi din rugăciune.

— Doamnelor, deschideţi ochii! Gura rujată a Fiorellei se curbă într-un zâmbet. Judy, te simţi mai bine acum, nu?

— Chiar că da! Judy clipi şi apoi zâmbi larg.

Mulţumesc!

— Da... mulţumesc, reuşi Mary să spună, începând să se întrebe ce era de fapt cu Fiorella Bucatina.

Se temu atunci că părinţii ei vor avea probleme mult mai grave decât nişte gnocchi sleiţi.

Capitolul 11

Bennie aşteptă să înceapă din nou zgâriatul. O înnebunea şi se întreba dacă asta urmărise Alice. O înţepau palmele de la cât împinsese în cap. O dureau genunchii, îi zvâcneau picioarele. Fusta i se îmbibase cu urină. Duhnea de transpiraţie în cutie. Abia putea să respire.

Încercă să se îmbărbăteze. Ceva din zgâriatul ăla nu se lega de Alice, care avea întotdeauna un scop în ceea ce

făcea, orientându-se bine, ca să poată obține ce vroia. Alice era un excelent organizator, atât doar că nu o arăta.

Bennie își aminti de proces, spre final, când acuzarea adusese un martor-surpriză, o turnătoare tipică din închisoare, care depusese mărturie falsă că Alice i-ar fi mărturisit că l-a ucis pe polițist, iar mai târziu retractase.

Bennie era sigură că Alice o făcuse să-și retragă povestea. Când îi spusese ce bănuia lui Alice, aflase că Alice instrumentase ambele mărturii, cea originală și retractarea, distrugând credibilitatea acuzării. Știa că Alice nu era vinovată de crimă, dar nu știa că are propriul plan de a-și asigura achitarea. Asta îi arătase lui Bennie cât de josnice și cât de ferme puteau fi planurile lui Alice.

Trezindu-se din visare, Bennie se încruntă când auzi un alt zgomot, un huruit care părea foarte îndepărtat.

Închise ochii, încercând să asculte. Putea să fie un camion care trecea, dar zgomotul nu încetă.

Dintr-odată, zgâriatul începu din nou, dar era mult mai rapid, ceea ce o îngrozea. Dacă nu era Alice, atunci ce era? Ce era huruitul acela? Erau aceleași lucru, erau legate între ele?

Începu să împingă și să țipe din nou, împotrivindu-se zgomotelor înnebunitoare, confuziei, durerii.

Capitolul 12

Alice se îndreptă spre dormitorul lui Bennie, își aruncă geanta pe pat și-i deschise fermoarul ca să arunce o privire înăuntru, la teancurile de bancnote de douăzeci, zece și cinci dolari, strânse cu benzi de cauciuc. În total erau zece miare, ceea ce părea mărunțiș pe lângă milioanele lui Bennie, dar Alice strângea această sumă într-o zi de lucru. Începuse să deturneze fonduri de la PLG, cu șase luni în urmă, și înainte să plece de la ei, cu o zi în urmă, luase

câteva mii de dolari în numerar din ce găsise în cutia de donaţii. Restul era profitul din afacerea ei. Se întrebă dacă Bennie avea ceva bani puşi pe undeva.

Deschise şifonierul în care caseta lui Bennie de bijuterii stătea deschisă ca un cufăr de comori.

Paşaportul era pus deasupra, iar în primul sertăraş nu erau decât câteva perechi de cercei rotunzi şi două brăţări de aur. Se uită prin celelalte sertăraşe, dar nu erau decât chestii de argint, nici măcar unele bune, cum sunt la Tiffany's. Scoase un sertăraş şi găsi un sul de bancnote. Luă banii şi numără peste opt sute de dolari.

Aşa mai merge!

Căută în sertarul de sus al şifonierului, dar acolo nu erau decât sutiene de bumbac şi chiloţi, din cei care se vând la ofertă, câte trei perechi în pachet. Deschise următorul sertar; niciun ban ascuns acolo, doar tricouri groase aruncate la grămadă. Al treilea sertar era cu blugi şi pulovere. Băgă banii în geanta de pe pat, trase fermoarul şi o puse sub pat, pentru mai târziu. Apoi se întoarse la dulap şi deschise uşile glisante. Un taior albastru, alt taior albastru, taior kaki, al doilea taior kaki şi, ce altceva, încă un taior kaki... Sub toate astea, pantofi cu talpa joasă, maro şi negri, şi o grămadă de tenişi. Luă una dintre jachetele kaki şi o probă peste maioul negru, apoi se duse la baie şi se uită în oglindă.

Faţă de Bennie, arăta mai din secolul XXI, dar nu hainele erau problema ei.

Se spălă pe faţă şi, ştergându-se, lăsă pe prosop o dâră de creion dermatograf îşi umezi părul, căută printr-un coş cu piepteni mari până găsi o agrafa, îşi prinse buclele într-un coc înalt, zburlit, apoi se uită iar în oglindă.

Acum se uita la ea chiar Bennie Rosato.

Bingo.

Capitolul 13

Mary stătea pe scaunul din dreapta şoferului, Anthony era la volan, iar Judy, pe bancheta din spate, cu capul ei cu păr gălbior băgat în spațiul dintre scaunele din față ca un retriever... foarte auriu.

— Îți vine să crezi ce-a făcut? îl întrebă Mary pe Anthony, după ce îi povestise totul despre Fiorella. Nu e nicio vrăjitoare-şefă. Ce escroacă!

— Chiar nu te înțeleg, iubito. Anthony făcea manevre să ocolească maşinile parcate pe marginea şoselei, lucru des întâlnit în South Philly. Doar ştiai că e o impostoare!

— Da, ştiu, dar credeam că ea crede că e vrăjitoarea-şefă, iar acum nu mai cred nici măcar asta!

Mary se zăpăcise şi ea. Nu-mi place că stă acasă la ai mei şi o face pe mama să se simtă prost. Dumnezeu ştie ce pune la cale. Poate le fură ceva.

— Cum să nu... Ai grijă să numeri tacâmurile!

Anthony apăsă pe accelerație, virând spre Broad Street.

Judy ridică mâna.

— Pot să zic şi eu ceva? Femeia chiar mi-a luat durerea de cap cu mâna, Mare. Cum a făcut asta?

— A fost pe față. Şi mama ar fi putut s-o facă chiar mai repede.

— Calmează-te. Îmi place mai mult de mama ta. Dar, dacă vrei să ştii, Fiorella se cam băgase pe fir...

— Ştiu, nu-i aşa? Se dădea la greu la taică-meu.

— La asta să fii atentă! Judy îşi apropie capul de ea.

Dar, până la urmă, ce grad de rudenie are Fiorella cu voi?

— E din partea maică-mii, din Italia. Din ce ştiu, a fost soția unchiului Geno, dar el a murit. Mary se împăcase demult cu ideea că legăturile de rudenie din familia DiNunzio vor rămâne un mister pentru ea. Mama ei avea doi frați, dar Mary avea treizeci şi şase de unchi...

În familia DiNunzio, deveneai unchi dacă erai bărbat, prieten de familie sau locuiai pe o rază de trei state.

— Geno a fost soțul numărul patru?

— Nu, cred că doi. Are experiență de viață, nu glumă.

Judy pufni.

— Cine ar fi bănuit că, pe sub doliu, văduvioara se poartă-n spandex...

Mary nu se amuză, se uita pe geam. Magazinele aflate de-a lungul străzii se întunecaseră, mai puțin saloanele de manichiură şi serviciile funerare, de parcă ar fi fost singurele afaceri viabile în economia actuală. Cine le făcea manichiura morților dădea lovitura.

— Nu-ți face griji. Anthony o mângâie pe picior. I-ai spus mamei tale ce s-a întâmplat cu pata?

— Nu, n-am avut timp să vorbesc cu niciunul.

— Ar trebui să-i spui. Anthony viră şi intră pe Lombard. Strică reputația tuturor vrăjitoarelor domestice.

Mary nu zâmbi.

— Trebuia să se roage la Dumnezeu ca să alunge spiritele rele!

— Dar e ironic, nu? Chiar o erezie.

— Ba nu! răspunseră Mary şi Anthony în acelaşi timp.

Lui Mary îi plăcea că Anthony înțelegea atât de bine cum stăteau lucrurile în familia ei. Părinții lui locuiau tot în South Philly, dar casa lor ținea de parohia din Epiphany, nu de cea din St. Monica, la o distanță de două blocuri, care îl făcea să fie deja un străin.

Judy întrebă:

— Dar, până la urmă, voi credeți că există răul?

— Normal, răspunse Mary. Răul există în lume. Uită-te la criminalii în serie.

Anthony dădu din cap.

— Da, şi la istorie. Hitler, Stalin, Pol Pot[13].

Judy îi luă peste picior:

— Aşa sunt oamenii. Răul sălăşluieşte în oameni.

Oricine, în anumite împrejurări, e capabil de rău. Răul este în noi. Asta te şi sperie la el.

Mary se întoarse spre ea.

— Chiar crezi asta? Tu eşti capabilă să faci rău?

— Da, sunt om şi o parte din om e rea sau, cel puțin, poate deveni rea. De ce, tu ce crezi, Mare?

Toți tăcură dintr-odată, iar Mary simți că aşteptau răspunsul ei. Când maşina s-a oprit la semafor, au fost învăluiți într-o lumină sângerie.

— Sper să te înşeli.

Capitolul 14

Bennie era cuprinsă de un val de frică. Brusc, cutia începuse să vibreze. Zgâriatul şi huruielile deveniseră atât de puternice, că îi spărgeau timpanele. Ce se întâmpla?

Cutia se zguduia din toate încheieturile, zgomotele erau asurzitoare.

Urla şi împingea în capac. Ceva îl zgâria. Atunci a auzit mârâitul. Era un animal! Înnebunită, dădea în capac să-l sperie, dar el mârâia şi zgâria. Huruitul se auzea tot mai tare, iar zgâlțâitul era tot mai puternic.

Lovea fără încetare, țipa şi se lupta. Refuza să moară aşa, distrusă, plângând, sfâşiată, însângerată.

Mârâitul, zgârieturile erau tot mai sălbatice, mai rapide.

---

[13] Un alt nume al lui Saloth Sar, conducător al mişcării comuniste cambodgiene cunoscute sub numele de Khmerii Roşii, şi inițiatorul, în anii ’70, al unor acțiuni populare soldate cu masacre fără precedent. (n.tr.)

Parcă animalul ar fi încercat să se depărteze de zgomot.

Lovea tare, inima îi bătea nebuneşte, gâfâia, lemnul cutiei se mişca din toate patru părţile.

Dintr-odată, mârâitul şi zgârieturile se stinseră, nu rămase decât vuietul asurzitor. Animalul plecase, ea era tot acolo, iar cutia se zgâlţâia ca la cutremur.

Ţipă din toţi rărunchii, în timp ce cutia se zguduia, făcându-i dinţii să clănţăne, zdruncinând-o din încheieturi.

Explodă într-o teroare pe care nu şi-ar fi imaginat-o vreodată, aceea în faţa necunoscutului. Habar n-avea ce vine spre ea. Avea forţa unei tornade, puterea unui tren de mare viteză. Hărmălaia aproape o asurzise. Capul i se izbea de pereţii cutiei. Se lovi la umăr. Vuietul o înconjura, ucigând orice alte sunete. Nu-şi mai dădea seama dacă ţipă, pentru că strigătele ei dispăruseră înghiţite de nişte fălci invizibile.

Înghiţind-o şi pe ea cu totul.

Capitolul 15

Era o dimineaţă însorită; Alice încuie uşa casei lui Bennie, puse cheile în rucsac şi o porni spre birou în costumul de Bennie Rosato: coc spiralat, tricou larg Penn Rowing[14], pantaloni scurţi şi lălăi, kaki şi papuci retro din piele maro, cu cataramă, care o făceau să meargă ca o raţă. Nu era de mirare că soră-sa nu-şi găsea un iubit.

O luă pe Parkway, spre zona de afaceri, şi ajunse imediat la clădirea lui Bennie. Zgârie-norii se înălţau de-a lungul străzii, iar trotuarele erau înţesate cu oameni, unii dintre ei cu rucsacuri în spate, deşi erau trecuţi de prima tinereţe, semn sigur că erau avocaţi. Cunoştea branşa; pentru un

[14] Clubul de canotaj al Universităţii Philadelphia. (n.tr.)

avocat, weekendul nu înseamnă decât prilejul de a munci şi mai mult.

— Salut, Benny! o strigă un bărbat, iar Alice tresări, apoi afişă zâmbetul larg al surorii ei.

— Ce mai faci?

— Minunat! Fain articolul din The Journal!

— Ei, nu crede tot ce citeşti! îi replică Alice, iar avocatul râse, trecând mai departe.

Merse şi ea mai departe, cu încredere, imitând-o pe Bennie, lucru care îi ieşea de minune. Mersul ei de raţă se schimbă într-o defilare, când văzu şirul de magazine şi clădiri de birouri. În faţă ar trebui să fie numărul 1717 şi, cu toate că nu mai fusese în clădirile noi, bănuia care era a lui Bennie. Cele mai multe dintre imobilele de birouri erau moderne şi cu ferestrele opace, dar unul era mai scund, cu un fronton elegant de granit şi plăcuţe de alamă stil art déco. Intrarea era formată din două uşi clasice de sticlă, iar mânerele de alamă luceau în lumina soarelui.

— Big Ben! se auzi o voce în spatele ei. Nu mă saluţi?

Alice se întoarse, nelămurită de porecla aceea. O strigase un bătrân în uniformă turcoaz de lucrător la salubritate, care stătea sprijinit de o mătură; i-a făcut cu mâna, ca Bennie.

— Scuze! Încă nu mi-am băut cafeaua.

— Se vede! îi răspunse el, zâmbind.

— Ai grijă de tine!

— Şi tu! Alice abia reuşi să nu-şi dea ochii peste cap.

Experimentul mergea bine, dar se simţea ca un fel de combinaţie între un primar, o fată-cercetaş şi avocata Barbie. Traversă strada, apoi ajunse la intrare, unde era o plăcuţă discretă pe care scria 1717. Deschise uşile şi ajunse în hol. Un portar bătrân, cu ochelari cu lentile groase şi uniformă albastră, stătea la un birou de lemn, citind un ziar.

— E bine cu aerul condiționat, nu-i aşa? o salută el, ridicând privirea din ziar.

— Cum să nu!

Alice zâmbi, dar îşi aminti că Bennie folosea foşti poliţişti pe post de portari, aşa că tipul nu era un tolomac, iar ea nu cunoştea regulile de securitate ale clădirii. Se şterse pe frunte.

— Mamă, e foarte cald afară...

— Tre'a să ne luăm concediu săptămâna asta.

— Exact. Mă simt ca Cenuşăreasa.

Alice se uită pe furiş la numele de pe plăcuța din pieptul gardianului: Steven Palmieri. Nu ştia dacă i se spunea Steven sau Steve şi trebuia să afle înainte.

— Să vă dau permisul şi actele, domnu' ofițer Palmieri?

— Nee, sunteți mai presus de lege, şefa.

— Mersi.

Alice trecu de biroul lui.

— Puteți să-mi semnați şi mie, vă rog?

Alice îngheță. Uitase cum arată semnătura lui Bennie.

O avea pe permisul de conducere, dar era în portofel, iar ofițerul îi pusese deja registrul pe masă.

— Să vă dau ceva de scris? o întrebă, dându-i un pix.

Capitolul 16

Mary era mioapă şi nu vedea ce oră arată ceasul de pe noptieră, dar era dimineață, se gândi că era probabil nouă, nouă şi ceva. Dormitorul era scăldat în lumină, perdeaua trasă, încercând inutil să oprească soarele să intre. Anthony se cuibări cu spatele lipit de al ei, iar Mary rămase nemişcată, ca să nu-l trezească. Nu făcuseră dragoste în noaptea aceea, iar ea ştia de ce.

Se tot gândise la Mike, rememorând clipe din viața lor împreună, până la inevitabilul final nefericit. Căsătoria le

fusese curmată brusc de moartea lui, dar chiar în anii aceia puțini, când ea abia debutase în avocatură, o susținuse enorm, aducându-şi chiar la tribunal elevii lui de la gimnaziu, ca s-o vadă pledând. Poate de aceea îi fugise mintea la el în ultima vreme, iar gândurile acestea apăreau în cele mai ciudate momente, când se simțea cuprinsă de o adâncă mâhnire. N-ar fi trebuit să rămână peste noapte la Anthony, dar era târziu şi se gândise că ar fi fost obositor pentru el s-o ducă acasă.

Ar fi trebuit să fie mai atentă, mai ales după întâlnirea cu Fiorella, femeia aia care punea într-o lumină proastă magia şi femeile văduve.

Privirea îi trecu peste comoda modernă, raftul de cărți, aparatul de fitness, suportul pentru greutăți. Era o cameră de bărbat şi se simțea ipocrită pentru că era în pat cu el, deşi se gândea la altul. Îl auzi pe Anthony cum se întoarce în pat, iar în clipa următoare îi simți palma pe umărul ei gol:

— Gata, iubito, te-ai trezit? întrebă el, cu voce scăzută.

Mary se gândi să nu răspundă. Se putea preface că doarme. Mai făcuse aşa şi înainte.

— Mda... răspunse ea după câteva clipe.

— Aseară nu prea te lua somnul. Încă te gândeşti la vrăjitoarea aia?

Nu, la fantoma aceea.

— Nu chiar...

— E ceva la serviciu?

— Da.

Mary preferă să-i dea răspunsul simplu. Tot căutaseră o casă în care să se mute împreună, şi era vorba şi de asta. Se adunaseră toate, dar nu putea să-i spună asta. Adevărul ar fi mers prea adânc, iar o minciună e uneori o binecuvântare.

— Ce se-ntâmplă la lucru? Anthony o cuprinse cu un braț, apoi cu amândouă. Ce te necăjeşte, chestia cu parteneriatul?

— Da...

Gândurile i se îndreptară spre serviciu. Bennie îi spusese c-o să se hotărască dacă o va face parteneră la firmă în septembrie.

— Nu ştii ce-a zis, că se va hotărî cam în zece zile?

— Ba da. Te duci astăzi?

— Da, trebuie. Iartă-mă, ştiu că e sâmbătă...

— Mi-am închipuit. Bennie o să fie azi?

— De obicei e, dar nu sunt sigură. Nu ne spune nimic niciodată, ştii doar.

— Păi şi, întreab-o, dacă o găseşti. De ce n-o întrebi?

Mary se înfioră. Era încă intimidată de Bennie, care era mai mare ca ea, mai deşteaptă şi cel mai bun avocat pledant din oraş. Se vedeau rar în afara biroului, iar din postura de şefa, Bennie păstra o distanță profesională față de asociați.

— Nu prea vorbim noi, în afară de salut. Cazurile noastre sunt aşa de diferite în ultima vreme...

— Păi şi, spune-i: „Bună, Bennie, ai de gând să mă faci parteneră?"

Anthony o sărută pe gât.

— Fă-o şi gata, nu vezi că nu-ți dă pace? Cine nu riscă nu câştigă.

— Dar n-a mai zis nimic de-atunci, poate că nici nu se mai gândeşte la asta.

— Crede-mă, se gândeşte. Dacă trebuie să mai tai o felie de tort, te gândeşti la ea. Pe lângă asta, ai arăta că ai inițiativă. Întreab-o. S-ar putea să ai o surpriză plăcută.

O jumătate de oră mai târziu, Mary se îndrepta spre birou, într-un autobuz închis, unde aerul condiționat era reglat după standardele regiei de transport în comun. Îşi făcuse duş şi îşi pusese o rochie albă lejeră, avea tocuri joase, dar tot se simțea sfârşită, ținându-se cu mâna de bara slinoasă de deasupra capului şi apoi făcându-şi drum printre brațe grase, funduri mari şi tenişi de doi lei, până se

prăbuşi pe un loc de la geam. O să i se nenorocească părul în umezeala aia. Poate că n-ar trebui să vorbească astăzi cu şefa. Nu avea înfăţişarea unei viitoare partenere.

Autobuzul se zgudui; atunci se uită pe fereastra mânjită cu vaselină, ulei de motor sau poate antrax.

Treceau pe lângă o agenţie bancară, un magazin în care toate produsele costau un dolar, un restaurant; îi sări în ochi un cuplu aşezat la una dintre mese. Parcă erau taică-su şi Fiorella Bucatina, aşezaţi la o masă de la geam.

— Tata?! se pomeni Mary zicând şi se ridică de pe scaun, în timp ce autobuzul se zgâlţâi. Se lovi de un băiat, aproape să cadă, apoi se prinse de o bară.

— Mă scuzaţi, îmi pare rău...

— Nicio problemă.

Mary încercă să coboare, dar geamantanul unui turist îi bloca drumul.

— Scuzaţi-mă, îmi pare rău, trebuie să cobor.

— Staţi uşor, spuse turistul, dar autobuzul o luase deja pe Broad Street, legănându-se mai departe.

— Aşteptaţi, vă rog, opriţi autobuzul!

Mary se chinui să-şi facă drum prin mulţime, dar nu reuşi să ajungă destul de repede în faţă. Scena se topi în aerul de vară, aşa că se agăţă de un mâner, scormoni prin geantă, găsi telefonul, îl deschise şi apelă A, de la Acasă.

— Allo? răspunse mama ei.

— Mami? Eu sunt, ce faci?

— Sunt bine, Maria, iar tu, cum?

— Bine, mamă. Acum, după ce stabiliseră că toată lumea era bine, Mary trecu la subiect.

— Mamă, tata unde e?

— El nu erai aicea. Dus cu Fiorella la spitalul St.

Agnes.

Deci el era!

— La spital? De ce? Ce-a păţit?

— S-a tăiat la deget ea, cu cuțit de pâine.

— Era grav?

Mama ei pufni în receptor.

— No...

— A luat micul dejun înainte să plece?

— Şi, crede tu că nu dau mâncare la taică-tu?

— A mâncat şi Fiorella?

— Sigur, şi, de ce, Maria?

— Mamă, nu-mi place deloc Fiorella.

— Şşş! Maria, nu spui aşa ceva, fii bună, fii drăguță, ea are puteri mare, ea aude pe tine.

— Ne aude la telefon?! Hai, mamă, asta-i o prostie!

E o escroacă.

Mary îi povesti mamei ce făcuse Fiorella seara trecută, în timp ce se ruga, când nimeni nu fusese martor la descântecul ei. Nu erau toți italieni, dar orice popor are superstițiile lui, iar aceste superstiții, împreună cu mâncarea mai bună, erau contribuția lor la cultura Americii.

— Şşt, Maria, basta, aduce ghinion, per favore, nu, şşt! Ea e drăguță, nu are pe nimeni, niciun om deloc.

Autobuzul era aproape de stația la care trebuia să coboare Mary.

— Bine, mamă, zi-i şi tatei că am sunat. Mă duc la lucru.

— Nu munci mult rău. E prea cald. Vino acasă.

Mănâncă.

Mary zâmbi, înduioşată. Alții aveau părinți care îi împinseseră de la spate, dar la ea prima amintire era cu mama care-i spunea că cititul o să-i strice ochii.

— Pa, mamă, te las. Te iubesc.

— Te iubesc şi eu, Maria, să fii cuminte.

Mary apăsă End, se îndreptă spre uşa din față şi coborî în zăpuşeala de afară, unde părul i se zburli imediat.

Categoric nu era o zi bună pentru negocierea parteneriatului.

Capitolul 17

Bennie nu ştia unde se află, dacă era conştientă sau visa, vie sau moartă, dar nu voia să se termine, pentru că vedea lumina aceea aurie şi era atât de fericită.

Mama ei era în viaţă, sănătoasă, zdravănă din nou, o fantasmă care întindea mâinile spre ea, mişcându-şi degetele lungi şi albe ca nişte oase, încercând să-şi atingă fiica.

Benedetta, şopti mama ei. Sunt aici.

Bennie uitase cât suferise, cât de mult o duruse, cât de grea şi îndurerată îi fusese inima, cum o parte din ea încetase să trăiască. Dar se sfârşise acum, mama ei era cu ea, cu părul desfăcut şi negru ca pana corbului, pielea netedă şi fină, ca în fotografia de când era tânără. Era îmbrăcată cu halatul ei de baie pluşat, albastru, o privelişte plăcută cândva, până în momentul în care doar cu asta se mai îmbrăca, îmbolnăvindu-se aşa de rău, încât nimic nu mai putea s-o facă fericită, s-o înveselească, s-o vindece. Dacă Bennie s-ar fi străduit mai mult, ar fi putut s-o vindece pe mama ei, dar nimic din ce făcuse nu funcţionase: notele bune de la şcoală, cărţile împrumutate de la bibliotecă, concursurile de pronunţie câştigate, medaliile, glumele, strâmbăturile, absolut nimic din toate astea n-o făcuseră pe mama ei să zâmbească din nou. Dar Bennie ştia, chiar de când era micuţă, că mama ei se afla încă în acel corp şi ar fi ieşit dacă ar fi putut, dar boala ei n-o lăsa.

Bennie stătea la masa din bucătărie, mama îi făcea clătite, miroseau bine şi se auzea untul sfârâind în tigaie.

Mama îi arăta cum se sparg bulele de aluat în clătite, un secret care arăta că sunt gata să fie întoarse; Bennie stătea lângă ea, abia ajungând la tigaie, simţind dogoarea degajată

de aragaz, privind clătitele care erau întoarse, pentru ca partea aurie să fie deasupra, netedă şi apetisantă.

Cel mai bine era că se întâlniseră şi erau acum din nou împreună, doar ele două, stând aşa de aproape, încât Bennie putea să simtă parfumul de trandafiri al mamei, s-o audă şi să-i atingă halatul moale. Era atât de fericită să-şi mai vadă o dată mama, să mai facă amândouă clătite la micul dejun, măcar o dată, o singură dimineaţă, o singură zi, asta era tot ce îşi mai dorea. Cu toată inima ştia că totul e adevărat, că era chiar paradisul.

Şi chiar dacă erau moarte amândouă, Bennie simţi că aceea a fost singura clipă din viaţa ei când a simţit că trăieşte deplin, real, cu totul fericită.

Capitolul 18

Alice luă pixul întins de portar, în timp ce acesta o privea, mijindu-şi ochii lui de poliţai. Se aplecă, cu mâna pe registru, şi întrebă:

— Ai putea să-mi spui la ce oră au plecat asociaţii mei aseară?

— Habar n-am. Nu am fost aici. Herm a fost.

— Atunci să ne uităm. Alice dădu pagina înapoi, plimbându-şi degetul peste semnături. Degetul se opri pe semnătura lui Judy Carrier, iar câteva rânduri mai sus zări semnătura lui Bennie, şi-o copie în minte, apoi dădu pagina la loc şi mâzgăli o imitaţie în toată regula.

— Când pisica nu-i acasă, şoarecii joacă pe masă.

— Copiii ăştia muncesc din greu, doar ştiţi că Mary urmăreşte să devină parteneră. Vine întotdeauna sâmbăta.

— Ştiu. Alice îi înapoie pixul. Trebuie să mă plâng şi eu de ceva, nu?

— Nu facem toţi aşa, Cenuşăreaso? spuse gardianul şi amândoi izbucniră în râs, apoi îşi luă la revedere şi se îndreptă spre lift.

Găsi un card de identificare în portofelul lui Bennie şi îl trecu prin aparatul electronic, apoi aruncă o privire spre plăcuţa pe care scria Rosato & Asociaţii.

Etajul trei.

Când se deschiseră uşile liftului, ieşi şi se îndreptă spre holul de la recepţie, mobilat cu reproduceri după tablouri celebre, fotolii albastre, mese strălucitoare şi teancuri de reviste cu hârtie lucioasă. Trecu printr-un hol care dădea într-o sală de conferinţe, în care era o masă făcută dintr-o singură bucată de lemn, cu marginile neşlefuite, din scoarţă neagră. Părea foarte scumpă şi era înconjurată de scaune rotative bleumarin, o consolă din lemn de nuc, televizor cu plasmă şi un minibar asortat. Totul era foarte rafinat, chiar şi pătura moale pentru câine, pe care scria Bear, ceea ce îi aminti că trebuia să scoată cadavrul câinelui din pivniţă, până nu începea să pută.

Erau patru birouri în afara sălii de conferinţe, ale căror uşi erau împodobite cu plăcuţe strălucitoare: Mary DiNunzio, Judy Carrier şi Anne Murphy, iar ultima, Bennie Rosato. Intră în birou, unde razele de soare pătrundeau printre storuri, căzând pe covorul aspru, biroul de nuc şi fişetul cu dosare. Pereţii erau acoperiţi cu plăcuţe de bronz, iar măsuţele erau pline de boluri de cristal şi plexiglas gravat.

Zici că şi-a tras altar, nu birou!

Ocoli biroul, îşi lăsă geanta jos şi se aşeză pe scaunul negru. În stânga era o agendă deschisă la ziua de luni, singura programare a zilei fiind după-amiază, cu Rexco, un potenţial client despre care citise în mesajul de aseară. Avea de gând să contramandeze întâlnirea, de frică să nu se dea de gol. Deodată, telefonul lui Bennie începu să sune în

geantă; Alice îl scoase, se uită pe ecran şi recunoscu numărul. Era fosta ei şefa, Karen Wise, directorul de la PLG.

Ca să vezi... Bună, bună!

— Bună, Karen, răspunse Alice, la fel ca Bennie.

— Bennie, ce mai faci?

— Foarte bine, mersi.

— Scuze că te deranjez în weekend, dar ți-am lăsat un mesaj aseară şi nu mi-ai răspuns şi e destul de important. Nu te țin, voiam să-ți spun că Alice a plecat de la noi săptămâna trecută, aşa, din senin. S-a ridicat şi-a plecat.

— O, nu pot să cred! Ia, mai zi.

— Nu cred că ştiai. Îmi dau seama că nu ați mai vorbit în ultima vreme.

— Nu, sunt aşa de ocupată. Şi importantă. Stai să-mi vezi diplomele şi distincțiile.

— Bănuiam. Alice a muncit mult şi părea aşa de dornică să învețe, la început. Apoi, parcă n-a mai interesat-o. A început să întârzie, şi-a schimbat atitudinea.

Ce cățeluş rău!

— E foarte inteligentă şi are un cap bun pentru avocatură. Dacă ar vrea, ar putea să fie un avocat excelent, ca tine.

Păi o să vedem acum, nu?

— În fine, uite de ce te-am sunat. Avem o problemă.

N-aş fi vrut să deschid subiectul, dar credem că se poate să fi luat nişte bani din birou. Erau vreo patru sute de dolari şi, după cum ştii, nu prea ne permitem să aruncăm cu banii, după ultima tăiere de fonduri.

Şi n-ai văzut şi că ți-am mai luat vreo 1500 de dolari?

— Unul dintre angajați a văzut-o ieşind ultima din birou, iar dispariția asta a ei bruscă, ei bine, pare ciudată, nu?

— Îmi pare extrem de rău, crede-mă. Karen, o să-ți trimit un cec şi te rog să accepți scuzele mele.

— Mulțumesc, Bennie. Şi, încă o dată, îmi pare rău pentru asta.

— Da, şi mie, dar acum trebuie să închid. La revedere, spuse Alice. Lăsă telefonul jos, apoi auzi pe cineva tuşind ca s-o facă atentă.

Se uită şi-şi văzu, stând în cadrul uşii, cel mai greu test de până atunci.

Capitolul 19

Mary stătea în pragul biroului lui Bennie, încercând să pară sigură pe ea. Şefa avea o cană de cafea pe care scria POT SĂ SIMT FRICA şi nu-i plăcea când Mary nu era sigură pe ea, ceea ce, din păcate, o făcea pe Mary să se simtă şi mai nesigură şi atunci pielea gâtului i se umplea de pete, roşii ca nişte trandafiri răsăriți în grădina anxietății ei.

— Ce vrei, DiNunzio? Bennie se uită la ea cu obişnuitul ei zâmbet oficial.

— Ăăă... ai un minut liber să vorbim?

— Numai unul. Bennie arătă spre unul dintre scaunele din fața biroului.

— Stai jos! Vorbeşte! Hai, zi!

— Mersi.

Mary intră în birou, se aşează picior peste picior, când îşi dădu seama, ca din senin, că era o chestie foarte serioasă să întrebi pe cineva dacă te face partener; încă nu spusese nimic, aşa că poate ar fi fost mai bine să revină peste câțiva ani.

— DiNunzio, ce e?

— Ce mai faci?

Bennie se încruntă.

— Bine. Tu ce faci?

— Bine. Unde e Bear?

— Acasă.

— De ce?

— Ce vrei, DiNunzio?

Mary îşi drese glasul.

— Mă întrebam dacă ai luat cumva o decizie, dacă mă faci parteneră.

— Nu.

— Răspunsul e nu, sau nu te-ai hotărât încă?

— Nu, nu m-am hotărât. Mă mai gândesc şi te caut eu.

I se păru că şefa ei era parcă un pic prea... şefă.

— Ne-am înţeles că vei lua o decizie în septembrie.

— Păi suntem în august. Nu te ambala!

Mary îşi aminti ce-i spusese Anthony, că trebuie să dea dovadă de iniţiativă; se dovedise însă că nu era cazul.

— Voiam să ştiu dacă te-ai mai gândit la asta şi...

— Gata! Bennie ridică o mână, ca un agent de circulaţie. Nu pot vorbi acum. Dacă am zis că atunci fac asta, în septembrie, atunci aşa o să fie!

Mary rămase înmărmurită. Bennie nu era de obicei atât de dură şi simţi că era ceva în neregulă, dar se abţinu să mai întrebe ce se întâmplase. Se ridică, îndreptându-se spre uşă.

— Bine, atunci cred că vorbim luna viitoare.

— Aşteaptă. DiNunzio?

— Da? Mary se întoarse şi văzu că expresia lui Bennie se schimbase, devenise mai blândă.

— Ascultă, nu-mi place să vorbesc chestii personale, dar trebuie să-ţi spun că tocmai m-a sunat Karen Wise şi mi-a spus că Alice Connolly – o ştii, sora mea geamănă – şi-a dat demisia de la PLG. E pur şi simplu revoltător. Sunt aşa de dezamăgită de ea.

— Înţeleg, spuse Mary, preocupată. Am ştiut că te macină ceva.

— Ai ştiut? Cum?

— Pur şi simplu am ştiut. Lucrez pentru tine de ceva vreme.

— Lucrezi cu mine, nu pentru mine.

Mary roşi. Poate chiar avea s-o facă partenera ei.

— Şi crezi că o să mai afli ceva de ea? Dacă nu are serviciu, o să aibă nevoie de bani.

— Da, poate, dar nu mai e problema mea. N-am mai văzut-o cam de un an şi m-am săturat să tot aştepte să-i fac eu ordine în viaţă, de fiecare dată când o dă în bară.

— Adu-ţi aminte că ţi-a mai făcut necazuri. Te invidiază, iar ţie îţi merge aşa bine acum.

— Nu m-am gândit. Bennie părea îngrijorată. Ştii, Karen mi-a spus că a furat nişte bani de la ei.

— A furat din donaţii? E chiar josnic!

Mary avea şi ea o soră geamănă şi ştia din experienţă că nu era întotdeauna uşor. Ea şi sora ei, Angie, ţineau mult una la alta, dar uneori era greu să-ţi păstrezi identitatea când altcineva avea chipul tău.

— Nu uita că şi eu am o soră geamănă, deşi nu prea am vorbit despre asta. Aşa că am trecut, oarecum, prin asta.

— A, da. Uitasem.

— Toată lumea uită, mai ales că, de când a ieşit din mănăstire, Angie e mai tot timpul plecată cu munca ei misionară. Mary nu-i mai spuse că nu vorbiseră niciodată despre sora ei geamănă tocmai pentru că şefa ei nu se dădea în vânt după bârfa ca între fete.

— În orice caz, am observat că Alice venea la tine ori de câte ori avea nevoie de bani, de ajutor sau de vreo favoare. Dacă o să apară luni, când o să fie cei de la Rexco aici, ar putea fi o problemă.

— Păi, atunci, să anulăm întâlnirea.

— Nu se poate. Ne-a luat trei săptămâni s-o programăm. Ar trebui să vezi câte mesaje am schimbat.

Mary ezită, apoi continuă, ca să demonstreze că are inițiativă: Pot să fac o sugestie?

— Sigur.

— Să le spunem portarilor să te cheme dacă Alice o să încerce să vină sus?

— Chiar crezi că e necesar?

— Da. O să-l sun pe Steve să ne-anunțe dacă apare, iar el o să le spună celorlalți.

Mary se simțea bine că, măcar o dată, putea să o sfătuiască şi ea pe Bennie.

— Şi din moment ce ştim că Alice nu este tocmai o sfântă, ca să nu zic altfel, cred că ai putea să obții un ordin de restricție, ca să stai liniştită.

— Împotriva ei? pufni Bennie. Nu crezi că exagerezi?

— Mai bine să fii în siguranță, decât să-ți pară rău, nu aşa spui tu mereu?

— Dar n-a făcut nimic rău.

— A făcut în trecut.

— Dar s-a schimbat, acum e la PLG şi... Bennie făcu o față lungă, iar Mary îşi dădu seama că, până la urmă, şefa ei nu era atât de diferită de ea. Amândouă erau înclinate să vadă numai ce era bun în oameni.

— Lasă că fac eu formalitățile, ca să fii asigurată, în caz că apare. Trebuie să-i mai şi laşi pe ceilalți să te protejeze, fiindcă de obicei tu ai grijă de toată lumea.

— Pot să-l sun pe Steve. N-am nevoie să fiu protejată de nimeni.

Mary ştia că Bennie o să spună asta.

— Nu-ți face probleme. Te acopăr eu.

— Contez pe asta, DiNunzio. Bennie zâmbi. Ştiu că n-o spun prea des, dar chiar apreciez toată munca şi grija ta.

— Şi eu la fel! Mary făcu stânga-mprejur, emoționată.

Parcă o vedea pe şefa ei cu alți ochi, nu ca pe un superior, ci ca pe o altă femeie.

Astfel că, în drum spre biroul ei, simți pentru prima dată că ea şi Bennie ar putea fi partenere.

Capitolul 20

Bennie deschise ochii în beznă. Viziunea dispăruse.

Mama ei dispăruse. Se evaporase şi starea aceea plăcută. Nu era sigură dacă mai trăieşte sau a murit. Îi era rău, era rănită, confuză, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a fi spulberată, însăşi ființa ei, centrul ființei ei, fiind pe cale să se dezintegreze. Nu se auzea nimic.

Întunericul din jurul ei era un gol absolut. Şi-ar fi închipuit că pluteşte, dar durerea din corp şi duhoarea o doborau din nou.

Îşi mişcă mâinile şi lovi ceva tare. Gemu. Era vie, tot în cutie. Căută pereții de lemn, erau încă acolo. Se simțea amețită şi slabă. Gâfâia şi din plămânii secați ieşea un horcăit, o apucau sughițul, apoi spasmele, până reuşea în sfârşit să ia o gură de aer.

Trebuia să iasă de acolo. Trebuia să se salveze. Dădu cu palma în capac şi simți altceva. Pipăi repede şi dădu de ceva nou. Găsi o muchie în lemnul capacului, care nu fusese acolo înainte.

Atingând-o cu arătătorul, o căută ca pe un drum pe hartă: atingerea i se ascuțise în întuneric, iar durerea din deget o făcea şi mai sensibilă. Capacul avea în mod sigur o spărtură de-a lungul lui, poate de la zgâlțâieli.

Începu să lovească din nou cu toată forța şi nu se opri nici măcar atunci când zgârieturile începură din nou să se audă.

Capitolul 21

Alice se descălță de sandale, se așează picior peste picior și luă o gură de Cola Light, apoi mușcă din sandviciul de curcan găsit în frigiderul din birou. Lucrurile mergeau mai bine decât s-ar fi așteptat; își dădu seama că Mary va fi un aliat util. Asociata era clar topită după Bennie și putea fi manipulată să facă orice. Tânjea să fie băgată în seamă, așa că Alice n-avea decât să-i dea atenție, câte puțin, ca s-o poată manipula în voie. Chiar acum fătuca se spetea la hârtiile de care nu vor avea niciodată nevoie, din moment ce, mai mult ca sigur, Bennie murise deja.

Alice luă telefonul lui Bennie și căută numărul de la poartă, apelă și cineva răspunse imediat:

— Recepția. Salut, Bennie!

— Bună, Steve. Alice își aminti numele lui de la Mary.

— Cândva, zilele viitoare, s-ar putea să treacă pe aici sora mea geamănă, Alice Connolly. Te rog, anunță-mă dacă apare, se poate?

— Mi-a spus Mary deja și eu le-am trimis un e-mail colegilor și, dacă o vedem, o să vă sunăm. Păcat că Lou e în vacanță.

— Da, știu. Alice bănui că era vorba despre Lou Jacobs, detectivul firmei, pe care și-l amintea de la proces. Bine că nu era în oraș, că nu mai avea nevoie de încă o problemă.

— Bine, trebuie să închid.

— Dumneavoastră ocupați-vă de lege, că de ordine avem noi grijă. Steve râse și convorbirea se încheie.

Acum era momentul să-și pună planul în mișcare.

Apăsă o tastă de pe tastatura laptopului lui Bennie, ecranul se luminâ, dar era nevoie de parolă. Se uită pe lista de parole din geantă, o găsi pe cea de la Laptop Birou, apoi deschise email-ul. Își amintea numele bancherului privat al lui Bennie, Marla Stone, pe care îl văzuse cu o seară înainte într-un mesaj, așa că deschise un mesaj nou, tastă primele

litere şi adresa se completă singură; apoi, la subiect, scrise URGENT /

CONFIDENȚIAL, după care continuă cu mesajul propriu-zis:

Dragă Maria, Avem o urgență. Sora mea geamănă, Alice Connolly, şi-a dat demisia de la organizația la care lucra, a furat bani şi, luni, când se deschid băncile, e posibil să încerce să pretindă că sunt eu, ca să poată retrage bani din conturile mele.

Evident, nu are împuternicire sau niciunul dintre actele mele.

Aş vrea să fie transferați banii imediat într-un cont din străinătate, pentru a evita vreo infracțiune. Sună-mă pe mobil imediat ce vezi mesajul. Mersi.

Numai bine, Bennie Verifică mesajul, îl trimise şi începu să numere: cinci, patru, trei, doi, unu... şi telefonul sună. Răspunse, uitându-se la numele apelantului.

— Marla?

— Bennie, am primit mesajul tău. Sun de acasă.

Doamne, e grav ce îmi spui şi te asigur că la noi preocuparea principală este securitatea ta şi confidențialitatea. N-am permite niciodată retrageri neautorizate din contul tău.

— Voiam să fiu acoperită. Să mă pregătesc pentru ce e mai rău, cred că mă-nțelegi.

— Desigur, aşa este normal! Marla îşi drese vocea. Ar trebui să-ți transferăm banii într-un cont temporar, pe care ți-l vom deschide la unul dintre partenerii noştri din străinătate. Aşa, USABank te păstrează de client până trece prostia asta. Lucrăm cu cele mai bune bănci din Insulele Cayman, Singapore, Brazilia, Andorra şi Bahamas. E şi uşor, şi rapid. Oricum, nu cred că e momentul să căutăm ce e mai ieftin.

Nu încă, vrei să spui.

— Deci, unde ar trebui să trimitem banii?

— Eu aş alege Bahamasul, pentru că în Insulele Cayman au fost probleme recent, cu închiderea unor bănci. Folosesc băncile din Elveţia sau din altă ţară din Europa când clientul are un copil la şcoală, de exemplu, în Scoţia sau la Sorbonna.

— Şi voi putea retrage bani din contul din Bahamas, dacă voi avea nevoie? Am o afacere de administrat.

— Da, foarte simplu. Poţi să autorizezi retragerile prin telefon sau sunându-mă pe mine, apoi confirmând prin email sau printr-o scrisoare. Vei primi şi o parolă online, dacă vei dori. Cum îţi sună?

Sună ca trei milioane de dolari.

— Perfect.

— Voi lua legătura cu avocatul nostru care se va ocupa de toate formalităţile, luni, când se deschide banca din Bahamas. Partenerul nostru este banca BSB, din Nassau. Luni îţi trimit documentele prin curier şi cardurile pentru semnătura autorizată, ca să deschidem contul.

— Poţi să te ocupi azi?

— Din păcate, nu. Azi sunt cu familia mea la New York, iar biroul e închis.

— Am înţeles. Şi cât o să dureze?

— Trei zile lucrătoare. BSB nu va permite activarea contului până nu va primi cardurile cu semnătura ta originală, dar îţi pot deschide contul imediat ce mi le trimiţi scanate sau pe fax. O să-ţi trimit, deci, cardurile şi mi le trimiţi înapoi. Eu o să le expediez la Nassau marţi noaptea, iar miercuri vor ajunge la BSB. Contul va fi activ de miercuri dimineaţa.

— Eu aş vrea să rezolv mai repede. Dacă trimit cardurile semnate direct la BSB? N-ar putea să-mi deschidă contul cu o zi mai devreme, adică marţi dimineaţa?

— Păi, ba da... Bănuiesc că ar fi mai eficient... Marla părea dezamăgită că era lăsată pe dinafară.

— Când o să-ți trimit cardurile, o să includ un pachet DHL cu adresa şi gata de plecare. Îți virăm banii în contul nou, imediat ce-mi trimiți cardurile semnate scanate sau pe fax, iar marți dimineața vei fi în regulă.

— Nemaipomenit, mersi.

— E plăcerea mea. Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, nu. Mersi din nou. Alice închise telefonul, mulțumită. Tot ce avea de făcut era să joace rolul lui Bennie până luni, iar luni noaptea putea să ia avionul spre Nassau. Putea să reziste, mai ales că era vorba de o singură zi lucrătoare. Avea ceva cunoştințe juridice şi era o actriță bună, ceea ce însemna că putea fi un fel de avocat, la o adică, chiar dacă nu avea nicio diplomă.

Răsfoi din nou agenda lui Bennie şi văzu că, în afară de Rexco, nu mai erau alte întâlniri, depoziții sau proceduri programate pentru luni. Alice stătea la birou şi se uita pe hârtii, ignorând majoritatea apelurilor telefonice. Trebuia să treacă de întâlnirea cu cei de la Rexco, dar n-ar fi trebuit să fie prea greu să se pună la curent. Era vorba de un caz, şi studiase o grămadă.

Redactase pledoarii, informări şi făcuse cercetări juridice.

Ce dracu, unii se prefăceau că sunt doctori, iar asta chiar nu era operație pe creier.

Se întoarse şi deschise fişetul cu dosare, exact ca acelea folosite la PLG. Citi primele etichete: Alpha Electronics vs. Bersne, Amaryllis Computer vs. Ward, Inc. Şi Babson Metrics vs. Teelerson et al., apoi sări peste celelalte, până ajunse la Rexco vs. Pattison Dalheimer, Inc.

Scoase dosarul, luă o gură de apă minerală, apoi se apucă de lucru.

Capitolul 22

Mary vorbea la telefon, povestindu-i lui Anthony despre conversația cu Bennie, dar el nu se arătă deloc încântat.

— Draga mea, spuse el, stai să înțeleg şi eu. Bennie ți-a zis că nu te face partener, dar tu te simți într-un fel partenera ei?

— Nu m-a refuzat.

— Ba, deocamdată, te-a refuzat.

— Numai pentru o săptămână, două.

— În fine, dar atunci de ce te simți într-un fel parteneră cu ea? Nu e ironic?

— Nu chiar. Mary bău puțină cafea, dar era rece.

— De ce nu se poate decide acum?

— Pentru că a spus septembrie.

— Te duce de nas.

— Ba nu! Lui Mary îi pieri cheful. Soarele bătea cu atâta putere, încât aparatele de aer condiționat nu mai făceau față. Privirea îi căzu peste biroul ei plin de dosare, căni goale de cafea şi un colț dintr-un sandvici uriaş.

— A zis că mă apreciază.

— Dar ce a spus despre parteneriat?

Mary voia să închidă. Îl sunase ca să ia o pauză, dar mai bine ar fi sunat-o pe Judy. Câteodată era greu să aleagă între iubit şi prietena ei cea mai bună, dar în cazul ăsta ar fi trebuit să vorbească cu Judy.

— Nu fi aşa dur cu ea.

— Nu sunt dur cu ea.

— Ba da, eşti! Are multe pe cap, probleme ca toți ceilalți, doar că n-o arată. Are grijă de toată lumea, în loc să aibă grijă de ea. Acum nu mai era sigură dacă vorbeşte despre Bennie, ea însăşi, mama ei, Judy sau despre toate patru. Poate vorbea, de fapt, despre orice femeie pe care o cunoscuse vreodată, sau fiecare femeie născută vreodată. În lumea asta. În univers.

— Nu-mi place că te amână.

Mary realiză că nu-i spusese cum o văzuse pe Fiorella cu tatăl ei la masă, aşa că îi povesti şi asta lui Anthony, dar el doar râse de ea:

— Eşti aprinsă rău azi, iubi. Aşa se întâmplă când nu facem sex?

Mary se simți stânjenită.

— Şi ce crezi? Era la masă cu Fiorella, fie că ți se pare ciudat sau nu...

— Sau nu! Au mâncat după ce au ieşit din spital. Ce e rău în asta?

— De ce n-au mâncat la bufetul de la spital?

— Tu mănânci vreodată într-un bufet de spital? Nu te mai gândi la asta. Spune-mi că mă iubeşti, trebuie să mă duc la bibliotecă.

— Te iubesc, trebuie să mă duc la bibliotecă.

— Asta e tare...

— Dar e amuzant, nu?

— Mda, cum zici tu... Mary se simți atinsă.

— Eşti rău!

— Nu, tu eşti rea, dar eu tot te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Mary închise telefonul, fericită că n-a mai adus vorba de căutarea locuinței. Apăsă tasta cu numărul lui Judy, care răspunse imediat, cu o voce slăbită:

— Judy, ce s-a întâmplat?

— Cineva m-a deocheat iar şi mă doare capul, mi-e greață... Putem s-o sunăm pe Fiorella? Am nevoie de încă o doză din descântecul ăla...

— Nu e acasă.

Mary clătină din cap.

— Aşa se întâmplă când aduci gringos într-o casă de italieni... Stai calmă, ai gripă.

— În august?!

— Se-ntâmplă.

— Nu e gripă. Sunt pur şi simplu deocheată. Ce să fac? Să mergem la Williams-Sonoma?

— De ce la ei?

— Pentru uleiul de măsline. Fiorella a zis că avem nevoie de cel mai bun. Dacă l-am fi avut pe cel mai bun aseară, aş fi fost bine astăzi.

Mary o lăsă baltă.

— Vrei să trec pe la tine?

— Nu, mai bine mă culc la loc.

— Sigur te descurci singură?

— Da.

Mary parcă nu voia să închidă telefonul.

— Jude, vrei să asculți o poveste tare, sau eşti prea bolnavă?

— Zi titlurile pe scurt.

— Alice a plecat de la PLG, Bennie o să mă facă parteneră în septembrie, iar tata a luat micul dejun cu Fiorella, la un restaurant!

— Asta e incredibilă! Judy părea mai vioaie, lucru pus de Mary pe socoteala puterii curative a bârfei.

— Care din ele?

— Asta cu restaurantul.

— Da, nu-i aşa?

— Şi cealaltă, cu partenera! Ce mai, eşti pe cai mari!

Mary zâmbi.

— Ce să zic? Nu încă.

— Aşa o să fie! Şi Alice? S-a întors jigodia?

— Fii atentă! A furat bani de la PLG. A furat de la săraci!

— Mamma mia... Asta e un fel de Robin Hood pe invers. Un Hood Robin!

— O să ardă în iad.

— Săraca Bennie, spuse Judy, având exact reacția pe care o aştepta Mary, aşa că îi spuse toată povestea.

Judy era de acord că era nevoie de un ordin de restricție, pentru protecție. Mary continuă: Bennie nu e aşa de rea, să ştii. O judecăm prea aspru.

— Da, măi, e tipic pentru noi.

— Mi s-a confesat azi. Şi chiar mi-a spus că mă apreciază.

Judy pufni.

— Cred că n-ai auzit bine.

— Nu. Ne-am făcut confidențe...

— Nu cred!

— Ba da!

— Spune-mi ce-a zis.

Mary zâmbi.

— Păi, dacă ți-aş spune, n-ar mai fi confidențial, nu?

Oricum, am vorbit despre cum e să ai soră geamănă.

— Oricum, mă bucur mult pentru parteneriat. Să nu mă uiți când s-o întâmpla.

Mary simți o remuşcare. Nu-i venea să creadă ca va deveni parteneră înaintea lui Judy, care era mult mai deşteaptă.

— Ție ți-o datorez, Jude. Tu m-ai împins de la spate.

Niciodată n-aş fi îndrăznit, dacă nu m-ai fi susținut tu.

— Eu doar te-am încurajat.

— Nu, m-ai împins de la spate!

— Mă rog. Pur şi simplu mă bucur pentru tine. O meriți.

Mary se simțea aşa norocoasă că avea o prietenă ca Judy şi o şefă ca Bennie.

— Eşti cea mai tare, ştii asta, nu?

— Hai, nu fi siropoasă. O să mă bag la loc în pat. Ai grijă cu Fiorella, Mare. Poate l-a vrăjit pe taică-tău. Ne mai auzim.

— Nu fi prostuță şi fă-te bine! Mary închise, dar mai ținu o clipă în mână telefonul încălzit.

Se întrebă cum de Judy ştia întotdeauna ce gândea, chiar şi când ea însăşi habar n-avea de asta.

Capitolul 23

Bennie țipa şi lovea în spărtură, sperând că va ceda, ignorând zgârieturile şi mârâielile animalului care voia să intre peste ea. Îi apăru în fața ochilor o imagine îngrozitoare, cu nişte colți care îi sfâşiau gâtul, apoi îşi dădu seama de ceva. Dacă animalul ar fi ajuns la capac, asta ar fi ajutat-o să facă o spărtură mai mare.

Se gândi repede. Animalul nu era un duşman, era aliatul ei. Era de partea ei! Trebuia să-l facă să zgârie şi să sape în continuare. Începu să lovească, de data asta ca să-l întărâte, apoi începu să zgârie lemnul, săpând spre animalul acela, aşa cum el săpa să ajungă la ea.

Fiecare zgâria pe partea sa, animalul era sus, ea era dedesubt, ca o imagine în oglindă.

Răsufla greu, întoarsă parcă la o stare primitivă, devenind una cu partea ei animală, agățându-se nebuneşte de scândură, zgâriind-o cu unghiile transformate parcă în gheare. Ceva se trezise în ea când îşi dăduse seama că asta era ultima ei şansă. Nu mai avea aer.

Zgâria frenetic şi împingea, apoi începu să lovească, nesimțind durerea, ignorând duhoarea, încordată şi concentrată numai să sape, hrănită de săpatul de deasupra ei.

N-avea să se oprească decât moartă.

Sau mâncată de vie.

Capitolul 24

Alice studie acuzațiile din dosarul Rexco, nu era dificil.

Ideea era că Rexco era un producător național de capace, iar trei dintre angajații lor îşi dăduseră demisia, angajându-

se la o companie rivală, luând cu ei secrete de producție şi încălcând legea din Pennsylvania. O altă firmă de avocatură formulase capetele de acuzare, iar Alice îşi dădea seama că nu făcuseră cum trebuie: erau pline de clişee şi referințe greşite, deci erori de începători.

Căută prin dosarele cu corespondența şi găsi o scrisoare de la Rexco, prin care se solicitau serviciile firmei lui Bennie, şi o scrisoare de la Bennie, în care îşi exprima acordul şi făcea un rezumat al legislației din Commonwealth cu privire la secretul comercial şi competiția neloială; era o informare completă pentru întâlnirea de luni.

Ştia că va trebui să aducă în discuție câteva cazuri similare şi poate să facă impresie cu unu, doi termeni de specialitate, aşa că deschise laptop-ul, intră pe Lexis şi citi suficiente cazuri cât să încuie câțiva avocați. Apoi îşi scoase dosarul Rexco din minte, întorcându-se la ce o interesa pe ea şi intrând pe travelocity.com. Nu găsi niciun zbor direct între Philly şi Nassau în seara de luni, aşa că îşi rezervă ultimul zbor spre Miami, cu o legătură luni noaptea spre Nassau, plătind cu cardul American Express al lui Bennie.

— Bennie?

Alice sări de pe scaun, ascunzând fereastra site-ului de rezervări. La uşă stătea Mary, dar Alice n-o observase.

— DiNunzio...

— Scuze că te întrerup. Erai aşa de concentrată, că nu m-ai auzit când am bătut la uşă. Voiam să-ți spun că documentarea cazului e aproape gata şi o să mă duc acasă.

— Deja?

Mary încercă să se scuze.

— E aproape şase seara.

Încurajeaz-o, dar câte puțin.

— O să termin până mâine seară, aşa că dosarul va fi gata luni dimineața. Vrei să-ți trimit o copie prin email?

— Nu, nu e cazul. Am încredere în ce faci.

— Mersi. La revedere. Mary zâmbi fericită, apoi plecă şi închise uşa după ea; Alice căută mai departe camere de hotel în Nassau. Nu se uita după Ritz sau Four Season, dar, fiind extra-sezon, erau unele decente, care aveau camere disponibile. Căută adresa băncii BSB din Nassau şi îşi făcu rezervarea la un hotel de lângă bancă, ca să fie acolo când se deschidea sucursala, apoi începu să caute bănci în străinătate, în Elveţia şi Insulele Cayman, pentru că trebuia să mai mute banii o dată.

Ridicându-şi privirea din nou, văzu că se făcuse ora opt. Ecranul computerului strălucea, iar pe hol se făcuse întuneric. Afară, se aprindeau luminile oraşului, pătrate luminoase din clădiri de birouri şi neoane în zgârie-norii ascuţiţi.

Băgă dosarul Rexco în rucsacul lui Bennie, ştiind că niciun avocat nu ar pleca acasă fără să-şi ia de lucru, apoi îşi luă geanta. Ieşi din lift, îşi luă figura de serviciu, apoi se îndreptă spre biroul portarului, semnându-se din nou cu numele lui Bennie.

Steve îşi ridică privirea din ziar, absent.

— Noapte bună, doamnă Rosato. După cum vă spuneam, să nu vă faceţi griji pentru nimic.

— Mersi. Alice plecă, împingând grăbită uşa. Afară era sufocant, chiar şi la ora aceea. Traficul era aglomerat.

Chemă un taxi care veni imediat. Deschise porţiera şi se aruncă pe bancheta din spate care era lipicioasă.

— N-aveţi aer condiţionat? întrebă ea, dar şoferul bătrân dădu din umeri.

— Îmi pare rău.

Îi dădu adresa lui Bennie şi se lăsă pe spate, izbită în faţă de aerul fierbinte. Nu era un drum lung. Se uita la perechile care se plimbau ţinându-se de mână, ducându-se la masă şi în cluburi, frumos îmbrăcate. Era sâmbătă seara şi ar fi vrut

să şi-o tragă şi ea cu cineva, dar singura întâlnire pe care o avea era cu dosarul Rexco.

Taxiul ajunse în cartierul lui Bennie şi o luă spre casa lui Bennie, pe treptele căreia stătea cineva... În întuneric, părea să fie un cerşetor, dar pe măsură ce taxiul se apropia, văzu că era un bărbat mişto, înalt şi blond. Era prea curățel ca să fie genul ei, dat tot era tare, chiar şi cu ochelari şi cravată cu dungi. Nu putea să-i distingă bine trăsăturile, dar avea părul ondulat, deschis la culoare, o cămaşă albă clasică şi jacheta aruncată peste umăr.

Îi dădu şoferului o bancnotă de zece dolari, îşi luă rucsacul şi geanta, apoi ieşi din taxi, reintrând în rolul lui Bennie.

Luând-o drept Bennie, bărbatul se ridică, făcându-i cu mâna, cu fața încă pe jumătate în întuneric. Până la urmă îl recunoscu. Era tipul care o părăsise. Vechiul iubit al lui Bennie, Grady Wells. Şi-l amintea de la proces, unde stătuse o zi sau două în sală, ca să asiste.

— Hei, frumoaso! spuse el încet, luând-o în brațe. Eşti surprinsă?

— Plăcut, chiar... răspunse ea, îmbrățişându-l. Dosarul Rexco putea să mai aştepte... Seara de sâmbătă avea să se încheie cum nu se putea mai plăcut.

Urma o partidă de sex, de împăcare.

Capitolul 25

Mary încerca să ia o hotărâre, ceea ce nu era punctul ei forte. De data asta, trebuia să aleagă între BF sau BFF[15] – să se ducă să-şi vadă iubitul, sau prietena cea mai bună?

---

[15] BF or BFF, prescurtări de la boyfriend or best friend forever – iubitul sau cea mai bună prietenă pe vecie. (n.tr.)

Spera să se decidă în drum spre casă. Singurul dezavantaj în a avea un iubit era acela că trebuia să petreacă timp cu el, chiar dacă nu avea chef.

Se opri să facă nişte cumpărături, dar asta nu o ajută să se hotărască, iar acum avea şi trei cămăşi de care nu avea nevoie, chiar dacă erau reduse cu 10%.

Mereu cumpăra tot felul de lucruri la reduceri, de care nu avea nevoie, făcând astfel economii şi în acelaşi timp cheltuindu-şi banii, cum îşi închipuia că ar face un partener într-o firmă de avocatură.

Oftă, mergând prin căldură. Era întuneric, iar traficul de weekend congestionase strada. O pereche grăbită trecu pe lângă ea; tipul avea un frac luat de la curățătorie. Alții se plimbau, râdeau. Era sâmbătă seara şi legea federală „interzicea" să stai cu BFF, dacă aveai un BF. Dar ea şi al ei BF nu aveau planuri, iar o BFF bolnavă avea întâietate în fața unui BF sănătos, mai ales când jucau cei de la Phillies, deşi nu era cazul acum.

„Legislația" întâlnirilor era complicată, dar ea era norocoasă, doar se ocupa cu legile, nu?

Magazinele pe lângă care trecea începeau să se închidă, iar la intrările în restaurante începuseră să se adune oameni. Se hotărî. Bănuia că Anthony n-o să se supere dacă-şi petrecea seara cu Judy. Poate şi el era la fel de stresat ca ea, deşi nu avea problemele ei cu promovarea, şefa şi tatăl care părea gata să-i înşele mama. Scoase telefonul, apăsă tasta A şi aşteptă să răspundă.

— Bună, iubire, spuse el, cu răsuflarea tăiată.

— Ce faci?

— La muncă. Am ieşit din bibliotecă ca să vorbesc cu tine.

— Îmi pare rău. Te superi dacă nu ne vedem în seara asta? Judy e bolnavă şi aş vrea să trec pe la ea.

— Nicio problemă, eu o să lucrez. Mă suni mai târziu?

— Nu ştiu cât stau, să nu fie prea târziu.

— Bine, atunci n-o s-aştept să mă suni. Distrează-te. Mergem mâine să ne uităm de casă?

Ah... Of...

— Nu ştiu încă. Am mult de lucru.

— Serios? Duminica sunt deschise multe case pentru vizionare şi se pare că n-o să fie aşa zăpuşeală. O să fie fain.

Mary se simțea un pic vinovată.

— Ştiu, dar trebuie să termin documentația aceea pentru Bennie.

— Bine, sună-mă oricând, diseară sau mâine. Anunță-mă ce vrei să faci. Anthony tăcu un moment.

— Iubito, eşti supărată pe mine?

Mary nu ştia ce să spună.

— Nu. Tu eşti?

— Deloc. Te iubesc.

— Şi eu. Noapte bună. Mary închise, împăcată. Îl iubea cu adevărat, şi el o iubea pe ea. Erau îndrăgostiți şi nu era nimic în neregulă. Tastă J, iar Judy răspunse ca din butoi. Mary îi zise:

— Vin să văd ce faci. De ce mai ai nevoie în afară de înghețată Haagen Dasz?

— Lămâi proaspete.

— Pentru ce?

— Să facem margarita, normal!

— Ne vedem în juma' de oră, nebuno!

Mary închise telefonul şi grăbi pasul, satisfăcută că a luat decizia corectă. Uneori, BFF era mai potrivită pentru sâmbătă seara, mai ales când erau implicate şi lămâile...

Jumătate de oră mai târziu, îşi dădu seama la o simplă privire că prietena ei iubită, cu hanoracul ei gri şi colanții albaştri, era bolnavă. Pielea ei albă era şi mai albă, ochii albaştri spălăciți, iar părul galben i se ițea în coada prinsă în vârful capului.

— Te simți rău, scumpo?

— Da.

— Sărăcuța de tine... Mary închise uşa apartamentului, apoi o târî pe Judy în bucătăria ei minusculă, lăsându-şi geanta şi servieta pe o măsuță de cafea şi punând cumpărăturile pe blatul bufetului.

— Ai dormit vreun pic?

— M-a durut capul prea tare.

— Ai mâncat şi tu nişte supă?

— Urăsc supa. Prefer tequilla.

Mary puse înghețata în congelator, apoi scoase cele cinci lămâi, care se rostogoliră pe masă.

— Chiar crezi că e o idee bună să bei alcool acum?

— Da, Tequilla e ca vitamina C, numai că fără vitamină şi fără C.

— Să ştii că nu pot să beau decât un pahar. Trebuie să mă scol devreme, ca să termin raportul ăla pentru Bennie.

În aer plutea mirosul greu de terebentină şi vopsele de ulei, pe care Judy le ținea în apartamentul care servea, în acelaşi timp, drept studio.

— Să ştii că oricui i s-ar face rău de la mirosul ăsta...

— Nu-i mirosul, e deochiul!

Mary se uită la ea.

— Asta ai inventat-o acum?

— Da.

— Atunci ar trebui să mergem la doctor.

— Te rog, sun-o pe Fiorella.

Mary îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-mi vine să cred! Tu, o femeie genială, să crezi că eşti deocheată! Sunt doar leacuri băbeşti! Adică ce născocesc țăranii ca să explice chestii din viața lor, cum ar fi sacrificarea caprelor...

— Şi ce e rău dacă o chemăm? Fă-mi pe plac.

— Bine! Mary se duse la geantă, îşi luă telefonul şi se aşeză, apelând numărul de acasă. Telefonul sună, iar ea mai apăsă pe un buton.

— L-am pus pe difuzor. Vreau să auzi ce spune.

— Bine! Judy îşi încrucişă braţele.

— Alo? răspunse mama ei.

— Bună, mamă, ce faci?

— Bine, Maria, tu cum eşti?

Mary nu avea timp să stea la taclale.

— Bine, uite, sunt aici, cu Judy, care crede că e deocheată. În continuare!

— Oh Deo!

— Poţi s-o rogi pe Fiorella să vină la telefon?

— Fiorella? Ea nu era aici. Dus în vizită la o doamnă, prietena ei, pe Snyd' Avenue. Ei sunt înapoi repede.

— Ei? Care ei?

— Taică-tău, el o ducea.

— Şi încă nu s-au întors?

Mary şi Judy se uitară una la alta.

— El o conducea.

Mary rămase cu gura căscată. Niciodată, tatăl ei nu mai condusese pe nimeni nicăieri. Nimeni din sudul Philadelphiei nu şi-ar fi cedat locul de parcare decât dacă s-ar fi dus la propria înmormântare...

— De ce nu a luat un taxi? Nu poţi parca pe Snyder, nicăieri.

— Ce e, Maria, de ce?

— Păi, mamă, Fiorella a venit în vizită la tine şi îi vizitează pe toţi ceilalţi! Împreună cu tata... Ai mâncat singură în seara asta?

— E bine, totu' bine.

Judy veni mai aproape de telefon.

— Bună seara, doamnă D., Judy sunt. Ce faceţi?

— Bine, Judy, tu ţi-e cam rău?

— Doamnă D, puteți să mă faceți bine? Judy părea să-şi facă speranțe.

— No, no, numa' Donna Fiorella! Ea cea mai mare putere are, cea mai mare, mult mai mare decât eu!

— Mamă, termină cu asta, te rog, eşti la fel de bună ca Fiorella. Lui Mary îi era milă de mama ei care mânca singură şi care credea că puterile ei magice nu sunt îndeajuns.

— Maria, ea e una mai bună, puternică, e din cea mai puternică.

Judy întrebă:

— Putem s-o sunăm pe Fiorella acasă la prietena ei?

— Nu cred, non lo so.

Mary încercă să-şi amintească de ultima dată când mama ei stătuse singură într-o sâmbătă seara.

— Nu-mi place că stai aşa mult singură. E aiurea!

— Şşt... basta, vii 'mani dimineață la biserică?

— Nu pot, am de lucru. Îmi pare rău.

— Bine, Maria. Noaptea bună, te iubesc, Maria! Jud', şi la tine! Domnul păzească!

— Şi eu, mamă. Pa, pa.

Mary închise telefonul, întristată.

— E ridicol! Tata nu pleacă niciodată de acasă.

— Incorect! Vrei să spui, nu pleacă niciodată din bucătărie.

Judy începu să taie lămâile cu un cuțit fin, iar în bucătărie se răspândi mirosul lor înțepător.

— Te ajut cu prezentarea, după ce facem o margarita trăsnet!

— Atunci dă-mi nişte pahare, spuse Mary, ridicându-se.

Capitolul 26

Bennie nu se lăsa, lovind şi zgâriind cu unghiile lemnul, devenită parcă una cu animalul aflat pe partea cealaltă. Lupta cu disperare, fiindcă îi era din ce în ce mai greu să respire. Nu putea să tragă aer în plămâni şi începu să gâfâie slab. Ştia că are nevoie de oxigen, pentru că îşi simţea creierul în ceaţă, gândurile i se amestecau într-un fel ciudat, i se părea că are un deschizător uriaş de conserve şi că taie cu el capacul cutiei, ca în desenele cu Popeye Marinarul, care tăia capacul cutiei cu spanac. Cât îşi dorea să fi avut un deschizător de conserve, căci, dacă ar fi avut, i-ar fi ieşit şmecheria...

Continua să zgârie, mâinile îi erau tot mai slăbite şi o dureau de la atâta efort. Zgâria şi bătea în acelaşi loc, concentrându-şi efortul pe câţiva centimetri. Auzea animalul săpând în acelaşi loc, creierul lor lucra la acelaşi lucru, în acelaşi timp, cucerit de o singură dorinţă, de a pătrunde dincolo, de a găsi în sfârşit partea cealaltă.

Erau două animale acolo: unul voia să trăiască, celălalt, să ucidă.

Capitolul 27

Acolo, pe trotuar, Alice se scufundă în îmbrăţişarea lui Grady. Îi plăcea când era luată în braţe de un bărbat şi îşi lipi obrazul de bărbia lui puternică, perfectă cu cele câteva fire de păr blond, nebărbierite. Mirosea a săpun şi a muncă grea; se vedea că este un bărbat serios, de casă. Era atât de aţâţată, că trebui să se abţină să nu se lipească toată de el. Bennie n-ar fi ştiut să-i aburească ochelarii băiatului ăstuia, iar Alice trebuia să-i joace rolul. Grady era un test neaşteptat, şi nu trebuia să facă nicio mişcare greşită, care să-i distrugă planurile, când era aşa aproape să scape.

— Oau, spuse el, zâmbindu-i. Asta da, primire!

Dă-i drumu', maestre!

— Pentru că mă bucur să te văd.

— Am încercat să te sun, dar numărul nu mai era valabil. Presupun că ai alt telefon.

— Da, scuze...

— Ştiu că e din scurt, trebuia să te anunţ că vin, dar avionul meu n-a mai făcut escală la Pittsburgh şi am venit direct aici de la aeroport. Nu ştiu ce mi-a venit, dar m-am gândit că poate ieşim să luăm cina în oraş.

Grady o luă pe după umeri.

— Apropo... ăsta ar fi momentul potrivit să-mi spui dacă te-ai căsătorit între timp.

Alice zâmbi.

— Ce coincidenţă! Tocmai voiam să-ţi spun asta: Şi nu, nici măcar nu am pe altcineva.

— Nici eu. Gând la gând, nu?

— Exact. Intră.

Alice îşi dădu seama că va trebui să-şi pună mintea la contribuţie, pentru că indivizii cu care mai avusese de-a face voiau altceva decât conversaţie. Scoase cheia din rucsacul lui Bennie, urcă treptele şi descuie.

— Şi? Vrei să ieşim sau mâncăm acasă?

— Tu găteşti?

Ah.

— Nu, tu găteşti.

— Touché!

Grady rămăsese pe loc, iar Alice spera că se uită la fundul ei, asta dacă putea să-l vadă din pantalonii ăia de elefant. Deschise uşa şi intră, dar Grady se opri, încruntat.

— O, nu! Nu-mi spune c-a murit Bear!

— Bear? întrebă Alice mirată, dar apoi îşi aminti de cine vorbea. Evident, Bear nu murise încă, fiindcă din pivniţă se auzeau nişte scâncete slabe.

— Nu, el e, dar se aude cam ciudat.

— Sigur s-a întâmplat ceva.

— Bear, Bear? strigă Alice, prefăcându-se că se uită prin casă, dar Grady se repezi spre bucătărie.

— Cred că se aude din pivniță.

— Serios?

Alice se năpusti spre pivniță, ca să facă impresie bună.

— Bear, unde eşti, băiatule?

— Bennie, vino repede!

Grady cobora în fugă scările pivniței.

— E aici! E rănit!

— În pivniță?

— Cred că e rănit! Grady urcă înapoi, cărând câinele neputincios, care avea ochii închişi şi al cărui cap atârna în jos.

— Bietul de el, l-am găsit zăcând şi scheunând la capătul scărilor...

— O, Doamne! Alice se chinui să pară şocată. Ce s-o fi întâmplat? Crezi că a căzut?

— Probabil. Trebuie să-l ducem la veterinar. Ajungem imediat la urgențe, la Penn. Unde ți-ai lăsat maşina?

— Am parcat-o în stradă. Mă duc s-o iau!

Alice ieşi în fugă din bucătărie. Asta ar fi fost culmea, să-i strice câinele ăla nenorocit planurile; spera să moară în drum spre spital. Ajunse la maşina lui Bennie, urcă, porni motorul şi trase în fața casei; Grady tocmai venea cu câinele în brațe. Ieşi din maşină şi îi deschise uşa din spate, ca să poată întinde câinele pe banchetă.

— Ce faci, bătrâne? Grady îl mângâie uşor, iar Alice se abținu să nu se strâmbe.

— Bine, hai să mergem! spuse ea, iar Grady se aşeză pe locul din dreapta şoferului.

Ajunseră în capătul străzii, când îşi dădu seama că habar n-are s-ajungă la Penn Vet. Din ce spusese Grady, mai fuseseră acolo cu câinele, aşa că Bennie cea adevărată ar fi

trebuit să ştie unde se afla clinica. Opri maşina şi se prefăcu că izbucneşte în plâns.

— Poți să conduci tu? Sunt prea supărată.

— Sigur, iartă-mă, trebuia să mă gândesc la asta.

Grady se dădu repede jos şi se grăbi să se urce la volan, iar Alice schimbă locul, întorcându-şi fața ca să nu se vadă că nu reuşise să stoarcă o lacrimă.

— Of, e groaznic! Alice încerca să plângă.

— Ştiam că o să vină ziua asta. Dar nu azi, nu în seara asta!

Grady demară şi viră pe Parkway, îndreptându-se în viteză spre Eakins Oval, apoi făcu la dreapta, pe pod.

— L-am scos la plimbare înainte să plec la muncă, părea să fie bine.

— Nu te învinovăți. E bătrân, probabil că s-a împiedicat şi a căzut.

Grady acceleră, trecând pe roşu.

— Uşa de la pivniță era închisă, probabil nu ți-ai dat seama că este acolo.

— Cred că n-a făcut niciun zgomot. Niciodată nu deranjează cu nimic.

— E un câine minunat...

— Cel mai bun din lume. Alice se simțea prinsă într-o felicitare sau un calendar plin cu cățeluşi pufoşi.

— Nu-ți face griji.

Treceau pe lângă un şir de case victoriene, care păreau să țină de campusul universitar.

— Mai ții minte când a mâncat mingea de tenis?

Nu...

— Da.

— L-au scăpat atunci, o să-l scape şi acum.

Grady o tăie prin Powellton, trecând de două ori pe roşu, apoi viră spectaculos spre Spruce Street, accelerând. Nu era

mare trafic, zona Universității era pustie pe timpul verii, iar pe stradă nu era nimeni.

— Am fost norocoşi cu traficul ăsta.

— Aşa e. Ţine-te bine!

Grady se uită atent şi parcă dintr-o mişcare maşina în faţa unui clădiri moderne. Pe fronton scria Spitalul Veterinar al Universității Pennsylvania. Opri motorul şi trase frâna de mână.

— Deschide tu uşa şi eu o să-l scot pe Bear.

— Bine. Alice sări din maşină, se duse în spate şi deschise porțiera, iar Grady luă câinele pe umeri.

O luară la fugă spre clădire, alergând pe hol, apoi intrară în sala de urgențe. Recepția era în dreapta şi o doctoriță tânără se ridică de la birou, îngrijorată:

— Accident de maşină?

Alice dădu din cap.

— Nu, a căzut pe scări.

— Aţi mai fost aici cu el?

— Da. E câinele meu, Bear. Numele meu e Bennie Rosato.

— Aşteptaţi aici.

Doctorița dispăru, iar Alice se întrebă dacă doctorii veterinari pot să-şi dea seama când un câine a fost lovit, aşa cum doctorii ceilalți îşi pot da seama când un copil a fost bătut. Veni repede un alt veterinar cu un asistent masiv, care îl luă pe Bear din brațele lui Grady şi îl duse dincolo de uşile pe care scria „Accesul permis doar angajaților”.

— Mulțumesc din suflet. Alice, aparent emoționată, se uită lung în urma lor, iar prima doctoriță îi zâmbi cu simpatie.

— Avem nevoie de permisiunea dumneavoastră pentru a face o radiografie, să vedem dacă are oase rupte sau dacă a înghițit vreun corp străin. Vă anunțăm imediat ce aflăm. O să-i caut fişele şi vă aduc mai târziu formularul de internare.

— Vă mulțumim, aveți mare grijă de el, o rugă Grady pe doctorița care plecă în grabă.

Se întoarse spre Alice, iar în lumină ea văzu ce chipeş era, chiar şi cu ochelari. Avea ochii mari, gri deschis, ridurile de la coada ochiului îi dădeau o alură detaşată, aproape intelectuală, iar părul blond era numai bucle groase, ca un halou. Pe lângă toate astea, avea nasul mic, maxilarele puternice şi cea mai bună gură de sărutat pe care o văzuse vreodată la un avocat.

— Sunt aşa de îngrijorată...

Alice îşi muşcă buza. Lacrimile îi umplură ca prin minune ochii.

— Nu vreau să-l pierd...

— O să fie totul bine, şopti Grady, luând-o în brațe.

Aşa mă bucur că sunt aici.

— Şi eu, spuse Alice, ținându-l strâns în brațe.

Singurul lucru mai bun decât sexul de bun venit este sexul de consolare.

Capitolul 28

Mary stătea pe jos, în fața lui Judy, cu spatele lipit de perete şi cu picioarele goale întinse pe podeaua veche de lemn masiv. Nu mai ştia unde-şi lăsase pantofii. Se simțea bine, probabil în urma celui de-al treilea pahar de margarita. Între ele, pe podea, se găseau cutii aromate cu tăiței chinezeşti lo mein, o pungă roşie cu resturi de costițe, două farfurii de carton murdare, cu furculițe mici, de plastic şi un laptop încins.

Judy luă sticla de tequila, uitându-se cruciş la etichetă.

— Mare, ce înseamnă reposado? E în spaniolă.

— Evident, înseamnă delicios.

Judy zâmbi.

— Tare!

— Mi s-a dezvoltat simțul umorului de la băutură.

— Ți-a prins bine şi la scrierea raportului.

— În cinstea noastră! Mary ridică paharul. Am făcut o treabă nemaipomenită.

— Întotdeauna facem aşa. Bine că am mâncat lo mein.

— La fiecare prezentare de caz pe care o facem împreună, comandăm lo mein.

— Asta-i arma noastră secretă.

Mary simți un fior cald. Îi plăcea să-şi petreacă timpul cu Judy. Picturile ei erau rezemate de perete, una lângă alta, viu colorate, iar pe rafturi erau căni vechi de cafea cu pensule curate şi cutii de lemn pentru vopselele de ulei. Totul părea să fie la locul lui, să se potrivească cu celelalte obiecte din cameră, cu patul tip baldachin. Judy era aşa de talentată, în atâtea feluri, încât Mary aproape că o venera.

Judy zâmbi.

— Te-ai pleoştit de tot! Ce-i cu tine? În ultima vreme eşti mai sensibilă ca de obicei.

— Da, ştiu, nu-i aşa? Mary simți un nod în gât. Nu prea ştiu de ce.

— E vorba de parteneriat? Ți-e teamă că n-o să reuşeşti?

— Dar, dar nu e numai asta. E şi Anthony şi mutarea într-o casă nouă... E greu cu toate deodată.

Judy se încruntă.

— Credeam că eşti încântată de ideea cu mutatul. Îmi spunea el de o casă pe care ați văzut-o pe Bainbridge, pe lângă catedrală.

Mary simți iar fiorul acela.

— Acolo ar fi foarte mult de lucru şi e aşa de întuneric înăuntru...

— Auzi, zi-mi ce se petrece cu tine!

— E minunat că mă uit cu el după case, că o să ne mutăm împreună, dar apar atâtea probleme. Putem să ne uităm şi la case mai scumpe decât ne-am propus?

De ce eu îmi permit o casă mai scumpă decât îşi permite el? O trec şi pe numele lui? E ciudat dacă nu o trec?

Mary se gândi puțin.

— Şi ce facem după ce ne mutăm? Sunt stăpâna lui?

Îi cer jumătate din rată în fiecare lună?

— O grămadă de întrebări grele... Judy părea că vorbeşte serios. Tu să-mi spui. Ce vrei să faci?

— Dacă o să fiu parteneră la firmă, diferența dintre salariile noastre o să fie ca de la cer la pământ.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se simțea mai stânjenită. Faptul că îi spunea lui Judy o făcea să se simtă ca şi cum l-ar fi descalificat pe Anthony.

— El trăieşte din economii şi scrie la carte.

— Şi ați vorbit despre asta?

— Puțin.

Judy dădu din umeri, iar cuburile de gheață se izbiră de pahar.

— Atunci poate trebuie să mai discutați o dată.

— Ar fi penibil.

— De ce?

— Pentru că s-ar simți prost că eu câştig mai mult decât el.

Judy surâse.

— Păi cred că ştie asta.

— Atunci, de ce să mai aduc vorba?

— De unde ştii că se simte prost?

— Pot să spun, din chestiile de fiecare zi.

Mary se făcu mică.

— Dacă ieşim la cină, vrea să plătească el, aşa că nu putem merge într-un local mai ca lumea. Câteodată e de acord să facem jumate-jumate, dar iese ceva jenant.

Eu îi dau chelnerului cardul, Anthony îmi dă mie banii, iar chelnerul îi aduce lui cardul înapoi...

— Un moment minunat, întotdeauna... Judy strâmbă din nas.

— Mda... foarte tare, nu? Iar acum ne luăm o casă împreună, va locui cu mine, iar dacă o să devin parteneră, o să fie şi mai ciudat. Nu ştiu cum să fac. Ai zice că, după trei ani împreună, ar fi trebuit să rezolvăm chestiile astea, dar nu s-a întâmplat aşa.

Judy luă o gură din băutura ei.

— Eu sunt norocoasă, cu Frank. Îi place să fie antreprenor şi afacerea îi merge de minune.

— Totul e bine când băiatul face mai mulți bani decât fata.

— Hei, hei! sări Judy. Ştii că mie nu prea îmi pasă de bani.

— Ştiu, iartă-mă, nu mă referem la tine. Nici pe mine nu mă interesează. Dar pe bărbați, da, cel puțin pe Anthony. Încă-şi măsoară valoarea de sine în bani.

— Spre deosebire de femei, care şi-o măsoară prin păr, față şi corp. Judy zâmbi. Scrie o carte, şi când o s-o publice, o să aibă şi bani.

— Dacă o s-o publice. E greu, mai ales cu o biografie într-o editură academică. Şi dacă nu reuşeşte, sau avansul e foarte mic? O să se simtă ca naiba.

— O să se întoarcă la catedră.

— Ar putea. Zice că i-ar plăcea să predea la Universitatea din Pennsylvania.

— Vezi?

Mary ştia că nu era chiar aşa de uşor. Anthony fusese profesor la Fordham când îl cunoscuse ea, în perioada lui sabatică din Philadelphia, dar plecase ca să fie cu ea. Nu putea să nu simtă că îi rămăsese datoare.

— Îl iubeşti, nu?

— Da, dar aseară, ştii tu...

Mary îşi frecă fruntea cu mâna. Îşi dori să nu fi băut tequila. Beată, era o companie îngrozitoare...

— Mare! E în regulă să-l iubeşti pe Anthony. E în regulă să mergi mai departe. Judy zâmbi cu tristeţe. Aşa că fii fericită. Ok?

— Da... bine... Aşa o să fac.

Mary se uită la ceas.

— Păi, cred că e timpul să plec.

Judy îi aruncă o privire plină de compătimire.

— Poţi să rămâi, dacă vrei. Dormi tu în pat şi eu o să mă bag în sacul de dormit.

— Mersi, dar o să plec. Trebuie să mă hotărăsc dacă ne uităm mâine după case şi să-l sun să-i spun.

— Pai, hotărăşte-te şi sună-l.

Mary ştia că acum nu mai avea niciun motiv să nu se ducă să caute casă. Raportul era gata şi singurul loc unde mai putea merge era la biserică.

— Nu pot să mă hotărăsc.

— Atunci, vorbeşte cu el despre asta. Sună-l, chiar acum!

— Vrei să-l sun pe iubitul meu, beată?

— Poate că la asta se referea reposado, spuse Judy, cu un zâmbet cam strâmb.

Capitolul 29

Bennie nu mai avea niciun dram de putere. Braţele îi atârnau inutile pe lângă corp. Abia mai ţinea ochii deschişi. Animalul continua să mârâie şi să sape cu ghearele, dar corpul ei se lăsa învins. Zăcea, încercând să respire, sughiţând în lipsa oxigenului, redusă la un organism care încerca să supravieţuiască.

Pieptul abia i se mai mişca şi lăsase în urmă orice durere sau frică. Voinţa începea să-i dispară. O cuprinsese un fel de calm, de resemnare. Gândurile îi fugiră spre Bear, apoi

spre fetele de la birou, Mary, Jude, Anne. Ura faptul că le părăsea şi-i părea rău că nu le spusese cât de mult ţinea de fapt la ele, dar acum era prea târziu. Murea sufocată şi nu mai putea să lovească, să zgârie, să ţipe. Nu funcţionase nimic, măcar cădea luptând.

Inima începu să-i bată mai tare şi mai repede, iar Bennie începu să se zbată în cutie. Încerca să rămână liniştită, să conserve orice urmă de oxigen care mai exista acolo, dar nu putea decât să se întoarcă şi să se sucească. Singurul sunet pe care îl auzea era gâfâitul ei, toracele i se contractă, fără să se mai relaxeze, plămânii nu mai aveau aer. Nu mai era aer. Deloc.

Începu să tuşească şi o durea capul ca şi cum cineva i-l despicase cu toporul până în adâncul creierilor şi nu mai putea lega niciun gând, pentru că inima îi trepida nefiresc; şi realiză că aşa va muri, în întuneric, mizerie şi urină. Crezuse întotdeauna că merita ceva mai bun, dar, până la urmă, nu era deloc aşa...

Tusea încetă sau ea n-o mai auzi, şi o cuprinse din nou întunericul, vidul care erau plămânii ei; poate că trupul avea să se întoarcă pe dos sau să explodeze, iar atunci se gândi la mama ei din nou şi se regăsi, amintindu-şi în sfârşit de cel care plecase, de bărbatul pe care îl iubea cu adevărat. El era iubirea vieţii ei, acum ştia asta cu o siguranţă absolută şi cu fiecare bătaie a inimii.

Şi era cel mai rău că o ştia abia acum, când inima ei avea, în cele din urmă, să se oprească.

Capitolul 30

În drum spre casă, Alice îşi odihni capul pe umărul lui Grady, cu ochii închişi, jucându-şi rolul. Câinele ăla tâmpit nu murise încă, dar veterinarul le spusese că vor şti mai multe de dimineaţă, după ce vor face toate testele.

Spera să aibă veşti „bune”, iar când se gândi că va trebui să-şi imagineze ceva îndeajuns de trist ca s-o facă să plângă, îşi imagină cum ar fi să nu şi-o tragă încă o săptămână.

— Am ajuns, spuse Grady încet, parcând în faţa casei lui Bennie şi oprind motorul. Ştiu că eşti supărată, pentru că n-ai ţipat la mine când n-am semnalizat.

Aoleu! Din nou...

— Ai scăpat de data asta.

— Ţine-o tot aşa!

Grady o mângâie pe piciorul dezgolit, iar Alice simţi că o ia cu călduri. Ieşi din maşină, iar el veni pe partea ei, o luă pe după umeri şi o conduse până la uşă. Îi plăcuseră dintotdeauna băieţii duri, dar acum îşi dădea seama că nici cercetaşii nu erau de lepădat, mai ales că ăsta era al lui Bennie.

Alice căută cheile în geantă, descuie şi intrară în casă; el închise uşa, iar ea aruncă geanta pe podea, făcând o faţă tristă.

— E aşa de tăcut totul, dacă Bear nu vine la uşă...

Trebuia să-mi dau seama că ceva nu e-n regulă, atunci când nu m-a întâmpinat.

— Ai fost distrasă de vizita mea surpriză.

Grady îi zâmbi tandru, iar ea îi răspunse cu un zâmbet forţat.

— Da, am fost şocată când te-am văzut.

— Mi-ar plăcea să rămân, dar dacă vrei să rămâi singură înţeleg...

— Mi-ar plăcea să rămâi. De fapt, am nevoie de tine.

Alice îi mai aruncă un zâmbet chinuit care îşi făcu efectul pentru că veni şi o luă în braţe.

— Mă bucur, pentru că şi eu am nevoie de tine, îi şopti el la ureche, iar Alice îşi ascunse faţa în cămaşa lui albă moale după o zi de purtat. Când îi simţi muşchii de la mâini, se

înfierbântă şi mai tare. Părea a fi cu câțiva ani mai tânăr – cine ar fi crezut că Bennie era aşa de şmecheră?

— Sper că Bear o să se facă bine. Alice îşi apropie corpul de al lui, deşi era prea devreme pentru mişcările importante.

— Mă întreb dacă trebuia să rămânem la spital.

— Nu-l ajutam dacă ne plimbam de colo-colo, prin sala de aşteptare. L-am ajuta dacă am face o partidă de sex sălbatic.

— Şi eu țin la el.

— Ştiu. Îmi simți coapsele?

— E bătrân, dar e un luptător.

Iar eu sunt foarte iubitoare, ce mai aştepți?

— Stai puțin! Grady se desprinse uşor din îmbrățişare, o îndepărtă un pic şi o privi în ochi. Nu vreau să crezi că mă bag iar în viața ta, aşteptând să fie totul ca înainte între noi.

Şi ce era între noi?

— Ştiu că stăm în oraşe diferite şi că muncim amândoi prea mult, ceea ce nu se va schimba prea curând.

Ca şi cum mi-ar păsa... Luni seara o să fiu la Nassau!

— M-am gândit mult la tine în ultima vreme. Te-am căutat mereu pe Google, am tot zis c-o să-ți scriu.

Adevărul e că am încercat să te sun. Ştiam că ți-ai schimbat numărul.

Drăcuşorule ce eşti! Sărută-mă!

— Ce vreau să spun e că nu am venit aici din întâmplare. Trebuia să te văd.

Perfect! Acum o să-ți dai odată Jos cămaşa aia?

— Cred că ne-am despărțit prea devreme. Am făcut o greşeală şi sper să mai putem încerca o dată. Putem să facem aşa cum ne vine.

Taci odată şi arată-mi că eşti bărbat!

— Nimeni n-a mai contat pentru mine de când am fost cu tine. Tu eşti aleasa, Bennie.

Bingo!

— La fel simt şi eu, spuse Alice, pe acelaşi ton, după ce, în sfârşit, el se opri. Uită ce-a fost. Hai să nu mai vorbim despre asta. Suntem amândoi aici, acum şi singuri, de ce nu trăim ce se întâmplă acum?

— Chiar vrei să mai dai o şansă relaţiei noastre?

Întrebă Grady, cu buzele lui sexy transformate într-un zâmbet, iar Alice nu se mai putu abţine. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută cu toată gura.

Fără limbă, deocamdată. Adu-ţi aminte, ţine-ţi limba la locul ei.

Grady o sărută şi el, lipindu-şi buzele calde de ale ei şi o trase spre el într-un fel care o făcu să uite partea cu fără limbă, deocamdată. Îl sărută şi mai adânc, cu mâinile încleştate pe spatele lui şi aproape îşi ieşi din minţi când îi simţi omoplaţii încordându-se sub cămaşă.

— Mi-a fost dor de tine, spuse Grady, oprindu-se să respire, iar Alice putu să-i vadă privirea de îndrăgostit. Îl sărută din nou, iar ideea că era gata să se culce cu iubitul lui Bennie o excită aşa de tare, încât îi smulse cămaşa din pantaloni şi îşi băgă mâinile sub ea, înnebunită de căldura pielii lui.

— Să mergem sus, spuse Grady răguşit, desprinzându-se din braţele ei şi apucând-o de încheietura mâinii. O luă pe sus, urcară scările şi dădură buzna în dormitor, unde o luă în braţe şi o aruncă în pat. Îşi aruncă papucii cât colo, îşi smulse tricoul de pe ea şi era gata să-şi scoată sutienul, când el se sui peste ea, oprindu-i mâinile.

— Ştii că asta este treaba mea. Grady îi descheie sutienul, i-l dădu jos şi îl aruncă lângă pat. Unele lucruri nu se uită niciodată.

Alice îl sărută şi-l prinse în braţe, trăgându-l peste ea; îi plăcea senzaţia cămăşii lipite de sânii ei goi. Mâinile lui îi mângâiară sfârcurile, ceea ce o înnebuni. Ardea de nerăbdare să-l simtă înăuntrul ei şi ştia că va fi mai bună ca

Bennie. Îl dezbrăcă de cămaşă într-un timp record, iar mâinile îi alunecară spre curea, să-i descheie fermoarul de la pantaloni.

— Uşurel, fetiţo! chicoti Grady. Ce te-a apucat?

Aoleu!

— Sunt fericită că eşti aici, atâta tot...

— Răspuns corect.

Grady dădu să-şi desfacă pantalonii, dar Alice îi trăsese deja fermoarul.

— Te-am întrecut!

— Doamne, eşti atât de... schimbată.

— Nu fi prostuţ. Alice îşi zise în gând că ar trebui să se potolească. Se întinse şi-l sărută încet, lăsând-o mai moale, ca să nu-i trezească vreo bănuială.

— Nici nu-ţi mai aminteşti cum a fost.

— Ştiu, a trecut prea mult.

Grady o opri când vru să-i dea jos boxerii.

— Eu nu am prezervative la mine. Tu ai?

— E-n regulă.

Alice vru să continue, dar el o opri iar.

— Tu vorbeşti serios?

— Hai s-o facem şi gata. Doar de data asta. Alice îşi eliberă mâna, ajunse între picioarele lui şi îşi strecură degetele în boxerii lui. Găsi ceea ce căuta, dar mai era o problemă. Nu găsi nimic aprins şi se întrebă dacă nu cumva trupul lui ştia ceva ce creierul nu avea de unde să ştie – că ea nu era adevărata Bennie.

— Aşa e, ai dreptate, aşteaptă o clipă.

— Bine.

— Vin imediat înapoi.

Alice se rostogoli, bâjbâi cu mâna pe noptieră şi trase de un sertar, încercând să pipăie pe undeva prezervativele. Putea să-şi dea seama imediat de diferenţa dintre un Trojan

şi un Durex, doar atingându-le, dar nu dădu decât peste stilouri şi creioane.

— Ai găsit ceva?

— Rămâi unde eşti! Alice sări din pat, alergă la baie, aprinse lumina şi aproape smulse uşa dulapului de medicamente. Niciun prezervativ... Scotoci prin sertare, dar găsi doar nişte piepteni, vitamine şi aţă dentară; prezervative, nicăieri...

— Ei, ce facem?

— Sunt pe-aproape! Alice stinse lumina şi se îndreptă spre şifonierul din dormitorul lui Bennie. Căută prin sertarul cu lenjerie, dar cineva care purta chiloţi la set n-avea cum să aibă o cutie de prezervative... Se aruncă în pat şi-l cuprinse cu braţele pe Grady, iar el o lăsă să-l tragă peste ea.

— Ei bine?

— Lasă asta, te rog, te rog, te rog! Alice îl sărută, zvârcolindu-se sub el, înfierbântată iar când el îi răspunse în sfârşit, tot nu erau semne de viaţă în emisfera lui sudică...

— Îmi pare rău, hai mai bine să ne odihnim. Grady se opri şi se sprijini într-un cot, uitându-se la ea. Putea să-i admire profilul şi umerii.

— Pot să încerc să...

— Nu, te rog. Cred că s-a întâmplat totul aşa de repede. Prea repede.

— Asta-i adevărat. Alice încercă să se relaxeze. Nu ştia dacă asta se întâmpla tot timpul cu el, aşa că trebuia să aibă grijă, să nu-i trezească vreo bănuială, din moment ce altceva nu putea să-i trezească...

— Bine, atunci o să ne odihnim.

— Bănuiesc că există prima oară pentru orice.

— Exact. Se întâmplă.

— Nu cu tine, totuşi. Nu am mai avut probleme înainte. Grady părea dezorientat, dar Alice nu voia să-l vadă punându-şi întrebări.

— Lasă, a fost o noapte groaznică. Probabil te gândeşti la Bear şi eşti extenuat din cauza zborului. Nu-ți face griji. Şi eu sunt supărată din cauza lui Bear.

— Ştiu că eşti, iubito. Grady o strânse în braţe, iar Alice se cuibări la pieptul lui.

— Noapte bună.

— Noapte bună, îi răspunse ea, încercând să pară somnoroasă.

Cu siguranţă o luase drept Bennie, ceea ce era bine.

Pentru că dacă ar fi bănuit ceva, ar fi trebuit să-l omoare...

Capitolul 31

Mary se trezi devreme duminică dimineaţa, făcu duş, se îmbrăcă cu halatul şi îşi puse lentilele de contact; se simţea minunat, chiar dacă băuse atâta tequila. Adormise uşor, ceea ce era un eufemism pentru faptul că dormise buştean, şi se trezise cu idei noi. Era o zi în care îşi propusese să-şi înfrunte problemele, nu să le evite. Dacă tot urma să fie şefa, trebuia să înceapă să se poarte ca atare.

Îşi prinse părul într-o coadă de cal, ieşi din baie, dându-şi jos halatul, şi se îmbrăcă cu o bluză de bumbac albă, de golf, o fustă albastră tot de bumbac şi se încălţă cu nişte sandale de piele; apoi îl sună pe Anthony de pe BlackBerry şi aşteptă să răspundă.

— Bună, iubire! spuse el, voios ca de obicei, ceea ce o emoţionă.

— Ia zi, mai vrei să ne uităm la case? Am găsit unele faine pe internet şi în ziare.

— Sigur, mergem. Judy e mai bine?

— Sănătoasă tun. O să vin la tine, aşa că o să putem porni pe la ora unu, e bine?

— Cum rămâne cu serviciul? Cu prezentarea pe care o aveai de făcut?

— Prezentarea e reposado, un cuvânt spaniol pentru suficient din punct de vedere legal, deşi câteodată înseamnă şi de-a dreptul delicios.

Anthony râse.

— Reposado e un sortiment de tequila şi înseamnă maturată.

— Exact aşa mă simt şi eu. Ne vedem la unu.

— Te iubesc, spuse Anthony, dar ea închise din greşeală, înainte să-i răspundă. Băgă telefonul în buzunar, îşi luă geanta, ieşi din casă şi luă un taxi spre South Philly. Trebuia să se oprească undeva mai întâi.

Coborî din taxi acasă la părinții ei, le făcu cu mâna vecinilor şi se îndreptă spre uşa din față cu D-ul ei din aluminiu, în stil gotic. Îşi amintea că, într-o vreme, toată lumea de pe strada lor avea un D pe uşa din față şi, când era mică se gândea că vine de la Door[16], până şi-a dat seama că vine de la DiCrescenzo, D'Antonio sau DeJulio. Vecinii se mai mutaseră, dar nu şi familia DiNunzio. Deschise uşa şi intră.

— Mama? Tata?

Îşi lăsă geanta pe un scaun şi intră în bucătăria plină de oameni: tatăl ei şi octogenarii ei favoriți, cei trei Tony, prietenii lui: „Porumbelul" – Tony Lucia, Tony-De-Peste-Drum LoMonaco şi Tony „Două Picioare"

Pensiera. Stăteau toți la masă, fermecați de ispititoarea de serviciu, Fiorella Bucatina.

---

[16] Uşă (engl). (n.tr.)

— Maria, allo, Maria! Mama ei era lângă plită, făcea chiftele, iar aerul mirosea a grăsime prăjită.

— Bună, mamă, zise Mary şi o sărută, simțind mirosul de pâine proaspătă şi deodorant. M-am gândit să trec să vă văd, pe tine şi pe tata.

— Bine, numa' bine. Şi mama ei scufundă în uleiul încins o chifteluță care sfârâi, degajând un miros îmbietor.

— Toți venit aici după biserică, pentru meci de base-a-ball.

— Înțeleg, spuse Mary, dar nu mai înțelegea nimic.

Tatăl ei nu se uita la meciurile echipei Phillies cu nimeni, în afară de trabucul lui.

— SALUT, PUŞTOAICO! Tatăl ei zâmbi larg, iar Mary se duse şi-l sărută pe creştet.

— Bună, tată, bună ziua tuturor! Le zâmbi şi toți îi răspunseră la fel, în afară de Fiorella.

— Îmi pare bine să te văd, Mary. Machiajul Fiorellei arăta impecabil, buzele date cu un ruj roşu-cireaşă străluceau şi avea pe ea o rochie nouă neagră cu un decolteu adânc, numai bună pentru biserică, dacă erai Maria Magdalena...

— E RÂNDUL MEU, FIORELLA! Tatăl lui Mary lăsă cana cu cafea deoparte, punându-şi mâinile pe masă. E RÂNDUL MEU!

— Gata, Mariano! Fiorella apucă mâna vânoasă a tatălui ei, o aşează căuş în palma ei şi începu să-şi plimbe unghia roşie pe una dintre liniile din palmă.

— Ce se întâmplă? întrebă Mary, dar n-o auzi nimeni.

Înțelegea care era ideea, dar nu-i venea să creadă.

— Şşt! Lui Tony Două Picioare îi jucau ochii în spatele ochelarilor de nătâng. Fiorella poate să-ți citească viitorul în palmă!

— Serios? Mary se uită la mama ei, care prăjea în continuare chiftele, în halatul ei înflorat, întoarsă cu spatele.

— Daaa! răspunse Două Picioare. Mi-a zis c-o să dau de bani. To' ce tre' să fac e să pun zece dolari pe Willy Nilly, în a treia cursă de la Monmouth. Sunt şanse de douăzeci la unu, dar o să câştig.

Tony-De-Peste-Drum flutura o pungă cu sare sau poate cocaină de contrabandă:

— Şi a mai zis că o să mi se vindece prostata dacă beau asta cu apă fiartă.

— Bravo vouă! spuse Mary, privind-o pe Fiorella, care-şi plimba ghearele pe degetul mare al tatălui ei.

— Mariano, se sclifosea ea, asta e linia inimii tale. Ai o inimă bună, nemaipomenită!

— SLAVĂ DOMNULUI. IAU LIPITOR. AM COLESTEROLU' 203.

Două Picioare îl înghionti:

— Păcat că stai cam prost cu kilogramele, spuse el şi toți izbucniră în râs, în afară de Fiorella.

— Mariano, caro, eu nu mă refeream la asta. Linia inimii îți guvernează emoțiile şi dragostea. Fiorella continua să-i mângâie mâna, iar cei trei Tony se uitau la ea ca trei bătrânei inofensivi care nu văd nimic de rău, nu aud nimic de rău, nu vorbesc nimic de rău.

— DRAGOSTEA? repetă tatăl ei, iar Mary, fierbând, îl prinse de un braț şi-l luă pe sus de pe scaun.

— Tată, vino-ncoace. Vreau să vorbim puțin.

— DE CE?! Întrebă taică-su uluit, iar din cealaltă parte a mesei Tony Porumbelul se uită nedumerit cu ochii lui de pui de bufniță. Mary ştia că, dacă ar fi vorbit engleză, ar fi numit-o spărgătoarea-de-petreceri.

— Dar vreau să-i aud viitorul, interveni Două Picioare.

— Şi eu. Tony-De-Peste-Drum se încruntă: O să ne strici magia, Mare...

Numai Fiorella rămase calmă.

— O să continuăm când te întorci, Mariano.

Taică-su se lăsă târât din bucătărie, trecu pe lângă nevastă-sa, apoi prin living şi camera de oaspeţi şi, în final, afară din casă. Mary închise uşa cu D-ul pe ea cu tot şi se aşeză pe prag, în bătaia soarelui. Îşi dădu seama că taică-su se dăduse cu after-shave, chiar dacă nu era niciuna dintre Sfintele Sărbători.

— Tată, tu ce crezi că faci aici? O laşi pe Fiorella să-ţi atingă mâna aşa? O conduci peste tot? Cu mama cum rămâne?

— CE SĂ RĂMÂNĂ?

Taică-său dădu din umeri; era îmbrăcat cu cămaşa albă subţire pe care o purta întotdeauna la biserică.

— MAICĂ-TA M-A PUS S-O CONDUC.

— Te-am văzut cu ea de dimineaţă, la restaurant. Tot mama te-a trimis şi acolo?

— I S-A FĂCUT ŞI EI FOAME DUPĂ SPITAL.

Tatăl ei clipi, orbit de soarele puternic.

— CE MARE SCOFALĂ?

— Fiorella vrea să devii drăguţul ei numărul şase!

— EŞTI NEBUNĂ? Taică-său îşi freca burta ca un Moş Crăciun de vară. GĂSEŞTE EA UNU' MAI BUN DECÂT UN GRĂSAN CA MINE.

— Dar nu asta e ideea! Şi nu vrea să-ţi ghicească viitorul, vrea doar să te atingă! Flirtează cu tine, tată, iar tu îi răspunzi bine, mersi!

— MARE, O SĂ MĂ FAC CĂ N-AM AUZIT ASTA! Şi taică-su o ameninţă cu arătătorul lui gras, iar ea îşi dădu seama că niciodată nu se mai certaseră, mai ales afară.

Vecinii se opriseră să se uite, cu furtunurile de stropit grădina în mână şi molfăindu-şi ţigările între buze.

— Dar, tată...

— BASTA! Taică-su îi arătă palma, apoi deschise uşa şi se duse înăuntru.

Mary rămase să înfrunte privirile vecinilor, brusc nemaisimțindu-se deloc reposada.

Capitolul 32

Bennie deschise ochii în lumina albă, atât de strălucitoare că o dureau ochii. Nu ştia unde e sau ce se întâmplă. Clipea dezorientată, întinsă pe jos, nemişcată. Nu mai tuşea, nu mai gâfâia. Putea să respire. Mirosul amestecat de murdărie, urină şi transpirație îi inunda nările. El îi spunea că era încă în cutie, dar că era vie, ceea ce însemna că lumina putea să fie de la o gaură din capac.

— Dumnezeule mare! se pomeni spunând. Tot săpând, animalul făcuse probabil gaura aceea de-a lungul crăpăturii din capac. Simțea un fel de recunoştință, de uimire. Se frecă la ochi de câteva ori, blocând sau lăsând lumina să treacă. Îşi ridică mâna stângă în aer, oprind lumina cu palma. Apoi îşi răsfiră uşor degetele şi un fascicul orbitor pătrunse până la ea, ca şi cum ar fi ținut în mână o baghetă de lumină.

E soarele!

Încercă să gândească, să judece. Cutia trebuie să fie undeva afară, iar animalul plecase. Dacă era nocturn, avea să se întoarcă la noapte. Simți un fior cunoscut de teamă şi lovi locul găurit cu podul palmei. Durerea îi săgetă brațul, dar o ignoră. Dacă animalul făcuse gaura asta, atunci ea o s-o facă şi mai mare, să iasă prin ea.

Era singura ei şansă şi trebuia s-o facă înainte de căderea nopții.

Lovi cu mâinile în spărtură, împingând în sus cu toată forța. O dureau rău mâinile, dar nu putea să se oprească. Voia să trăiască. Nu-i era foame sau sete. Îşi închipuia cum va sparge capacul, iar asta îi dădea forță să iasă la lumina soarelui.

Va supraviețui.

Capitolul 33

Alice se trezi orbită de lumina soarelui care inunda dormitorul. Îşi îngropă din nou faţa în pernă, apoi îşi aminti că Grady dormise şi el acolo. Se întoarse, dar nu era în pat. Se duse în baie, dar nu era nici acolo. Se aşeză pe pat, uitându-se la ceas.

Fir-ar să fie!

Dormise prea mult. Trebuia să pară îngrijorată pentru câine, iar dormitul până târziu nu prea se potrivea cu toată povestea. Sări din pat, alese o nouă ţinută à la Bennie, găsi pantofii sport în spatele şifonierului şi se grăbi să coboare, aranjându-şi din fugă părul în care mai avea încă agrafa. Când ajunse jos, simţi miros de şuncă prăjită, aşa că încetini pasul şi intră în bucătărie frecându-se la ochi.

— Hei, ce faci? Grady se întoarse spre ea şi o îmbrăţişă. Era îmbrăcat în blugi şi un tricou marinăresc Lacoste, care îi scotea în evidenţă trunchiul bine clădit, talia subţire. Era aşa de atrăgător, încât Alice aproape uită de lansarea eşuată din seara trecută.

— M-a durut capul atât de tare, că n-am putut să dorm toată noaptea. Alice se desprinse din braţele lui şi-l privi chinuită. Probabil că de-asta am dormit atât. Vreau să merg neapărat la spital.

— Stai liniştită. Am sunat eu, au zis că e bine. Ne zic mai multe când ne ducem acolo. Grady zâmbi. Pe masa din spatele lui era o farfurie cu şuncă, iar pe aragaz aştepta o tigaie, pentru ouă.

— Vrei cafea? Şunca e crocantă, cum îţi place ţie.

— Ce bine, mersi!

Şi Alice prefera şunca mai crocantă, ceea ce dovedea că ea şi Bennie aveau măcar un lucru în comun.

— Te aşteptam să cobori, ca să fac ouăle. Cum le vrei?

Alice habar n-avea cum îi plăceau lui Bennie ouăle sau cafeaua, iar detalii ca astea puteau să o dea de gol.

— Auzi, îmi pare rău, dar nu prea mi-e foame.

— Dar n-am mâncat nimic aseară.

— Sunt prea supărată ca să mănânc. De ce nu mergem mai bine să vedem ce face Bear?

— Dar ție-ți place şunca. Te-am văzut devorând porci întregi.

— Nu şi în dimineața asta. Mă duc să-mi iau geanta.

Alice intră în living, căutând geanta lui Bennie.

— Stai să pun ouăle la loc, strigă Grady din bucătărie, când se auzi şi telefonul sunând.

— Nu mai răspunde! strigă Alice. Nu mai avea nevoie de alt test. Găsi geanta şi o luă spre intrare.

— Trebuie să mergem.

— Bine.

Telefonul se opri, dar se auziră nişte sunete ca dintr-un robot vechi de telefon, iar Alice se opri, cu mâna pe clanță. Avea Bennie robot la telefon? Cine mai avea ceva atât de vechi? Cum îi scăpase asta? În secunda următoare, se auzi tare o voce de femeie.

— Bennie? Era Mary DiNunzio. Am pregătit documentele pentru ordinul de restricție pentru Alice, m-a ajutat Judy. Sper că n-o să ai nevoie de el, dar e bine să fie pregătit. Îți trimit varianta finală diseară, pe e-mail. Ne vedem mâine. Ai grijă, pa!

O, nu! Lui Alice nu-i venea să creadă. Deschise uşa, ca şi cum telefonul n-ar fi însemnat nimic, dar era ultimul lucru de care avea nevoie. Acum Grady avea să afle c-a apărut iar în viața lui Bennie. Dacă tot avea scăpări din astea, Grady o să-şi dea seama până la urmă că ea nu e Bennie. Alice îşi impuse să stea calmă, dar Grady ieşi încet din bucătărie, încruntat şi cu o privire preocupată ascunsă în spatele lentilelor ochelarilor.

— Se referă la Alice Connolly? întrebă el. Ai cerut un ordin de restricție? Ce se petrece?

— Nimic, stai calm. O ştii pe DiNunzio. Îi place să exagereze.

— Dar ce s-a-ntâmplat?

— Am primit un telefon şi am aflat că Alice şi-a dat demisia, atâta tot.

Alice îşi reaminti să nu se impacienteze. Până acum, nu avusese niciun motiv să fie suspicios şi nu avea de gând să lase telefonul lui Mary să strice totul.

— Mary a vrut să cer un ordin de restricție, pentru orice eventualitate.

— De ce şi-a dat demisia?

— Îți spun pe drum. Hai să mergem. Alice se îndreptă spre uşă, iar Grady o urmă nedumerit.

— Te-a amenințat?

— Nu, dar DiNunzio vrea să-l avem, în caz că se-ntâmplă una ca asta.

— Nici nu ştiam că mai ții legătura. Ultima oară plecase din oraş, după ce ai fost foarte amabilă şi ai dovedit pe gratis că e nevinovată.

— Aş vrea să nu vorbim despre asta acum... Alice încuie uşa de la intrare, iar când se întoarse, îl văzu pe Grady încruntat.

— Hai, trebuie să mergem.

— Vorbeşti de parcă n-ai lua nimic în serios. Alice e periculoasă.

Mersi.

— Nu, nu este.

— E Sociopată!

Linguşitorule...

— Vorbeşti prostii!

— Întotdeauna ai subestimat-o. Ai încredere în ea, şi n-ar trebui!

Aici ai dreptate.

— N-am încredere în ea, adică nu totală.

— Bennie, de ce nu mi-ai zis aseară nimic? Era foarte important, iar tu nici n-ai adus vorba.

— Eram îngrijorată pentru Bear şi încă mai sunt. Tu fii atent la condus, bine?

Când ajunseră la maşină, Alice îi aruncă cheile şi urcară. N-avea chef acum de toate întrebările astea. Ce noroc pe capul ei că Grady îşi alesese weekendul ăsta ca s-o ia de la capăt cu iubirea lui demult pierdută. Îi veniră în minte toate fanteziile sexuale legate de el.

Şi nici măcar n-am făcut-o.

Capitolul 34

Mary îşi pierduse orice speranţă că ea şi Anthony vor găsi vreodată o casă. Văzuseră vreo patru în limitele lor de preţ, dar toate se dovediră a fi de-a dreptul neatractive, fără îmbunătăţiri majore şi mai vechi de cinci ani... Cea pe care tocmai urmau s-o vadă era „vârful de lance”, iar Mary se gândi că era adevărat când văzu faţada unei splendide vile de cărămidă, cu trei niveluri, cu obloane negre lăcuite şi jardiniere asortate, în care erau plantate flori albe şi roşii de gura-leului.

— Bine aţi venit, dragii mei, eu sunt Janine Robinson!

Spuse agenta, deschizându-le uşa. Era o femeie mai în vârstă, drăguţ aranjată, deşi costumul de în se şifonase ca un evantai. Mary avusese şi ea o perioadă în care purtase haine de în şi ajunsese la concluzia că nu erau bune decât pentru fierul de călcat...

— Bună ziua, spuse Anthony, făcând prezentările pentru amândoi, ceea ce-i declanşă lui Janine o întrebare standard:

— De cât timp sunteţi căsătoriţi?

— Nu suntem! răspunse Mary, iar Anthony păşi în holul de la intrare, relaxat, cu mâinile la spate.

Janine zâmbi larg.

— A... dar urmează?

— Nu, o să mai trăim în păcat ceva vreme.

Formula preferată a lui Mary era „în concubinaj”, dar numai Tony-De-Peste-Drum o folosea pe-asta. Nimeni care voia să-ți vândă o casă nu ți-ar fi spus că trăieşti în concubinaj, chiar dacă aşa era.

— Mai lucrați cu cineva? întrebă Janine, lucru care era tot un fel de eufemism pentru „îmi iese un procent de trei sau de şase?”

— Nu, nu lucrăm cu vreo agenție. Suntem pe cont propriu.

— Veniți cu mine, să vă fac un tur şi apoi puteți să vă uitați pe sus cât doriți.

— Perfect, mulțumim. Mary intră în living, unde se întâmplă ceva ciudat. Nu mai locuise într-un loc aşa de frumos ca acela, dar se simți pe loc ca acasă.

O auzea pe Janine spunând ceva despre:

— ... un living recent renovat, parchet nou, finisaje originale, fațadă orientată spre sud, tot ce şi-ar putea dori un cuplu tânăr...

Mary o ignoră. Reținuse toate detaliile şi orice idiot putea să vadă că încăperea era neobişnuit de luminoasă pentru un oraş şi că dimensiunile ei specifice erei coloniale îi confereau o notă de eleganță istorică.

Pervazul ferestrelor era masiv, numai bun să te cuibăreşti pe el cu nişte perne şi o pisică. Avusese o pisică cât fusese căsătorită cu Mike, dar îşi scoase asta din minte...

Janine continuă:

— Aici puteți vedea sufrageria de asemenea spațioasă, cu ferestre care dau spre o grădină fermecătoare.

Terasa de cărămidă e nouă, iar plantele sunt rare, un chiparos pitic şi câteva tufe de tisă.

Tisă? Super! Mary aruncă o privire în grădină, captivată. Se şi imagina stând afară şi citind într-un fotoliu rustic de lemn. Nu avusese niciodată o casă cu o curte adevărată. Părinţii ei avuseseră o fâşie de beton în care taică-său încercase să planteze o dată un smochin, lucru cerut de tradiţie pentru bărbaţii italieni dintr-o anumită generaţie.

— Aici e bucătăria, a fost de asemenea renovată în întregime, totul e din oţel inoxidabil, şi se poate vedea că e utilată perfect cu tot ce-i trebuie unui împătimit al gastronomiei. Viking Range, frigider Subzero, coş de gunoi cu dispozitiv de compactat Kitchen Aid, toate sunt produse de înaltă clasă.

Apoi Janine arătă spre blatul sclipitor:

— Acesta e, bineînţeles, granit, iar toate instalaţiile sunt marca Perrin & Rowe, importate direct din Marea Britanie, de la Londra.

Mary rămase cu ochii la soarele care se reflecta în obiectele de oţel. Era o bucătărie de vis, unde mai pui că putea să se şi bronzeze.

— Acum vă las să mergeţi singuri la etaj. O să găsiţi şi camera copilului, chiar lângă dormitorul matrimonial.

Janine le dădu un pliant de prezentare.

— Anthony, luaţi asta. Prietena dumneavoastră pare fermecată.

— Da? Anthony se întoarse spre Mary, cu un zâmbet mirat.

— Nu încă, spuse Mary, ca să-şi păstreze o poziţie de pe care se poate negocia. Dacă se arătau prea încântaţi, preţul ar fi fost astronomic.

Janine le dădu cartea ei de vizită.

— Să nu aşteptaţi prea mult. Am o grămadă de clienţi, chiar şi azi a venit multă lume. N-o să rămână prea mult nevândută.

— Mulţumim, spuse Mary, băgând cartea de vizită în geantă. Ieşi cu Anthony din bucătărie şi merseră sus în linişte, aşa cum făceau de obicei. Nu voiau să se influenţeze reciproc şi bănuiau că agenţii trăgeau cu urechea. Intrară în dormitor şi închiseră uşa.

— Îţi vine să crezi cum arată locul ăsta?

— Ştiu... Nici nu vreau să văd restul.

— Nici eu! Lui Mary îi tresărea inima de bucurie.

— Ar trebui să mergem.

— Ce? Mary nu înţelegea. Ar trebui s-o cumpărăm.

— Ce? Anthony se uită la ea de parcă era nebună.

Ai văzut cât costă?

— Da, ştiu că e scumpă, dar îţi place?

— Te-ai uitat pe chestia asta? o întrebă Anthony arătându-i pliantul, ca un profesor.

— Da, ştiu preţul de pornire.

— Mie nu mi-ai spus.

— Ţi-am spus că e vârful...

— Ce vârf?! Ăsta-i Everestul!

Anthony râse, dar Mary era serioasă.

— Îţi place?

— Bineînţeles că-mi place. Ce să nu-ţi placă, în afară de preţ şi de zonă?

— Cu zona ce mai e? E chiar lângă Rittenhouse Square, în cel mai bun cartier din centru. Eu ajung pe jos la lucru, tu la fel, la bibliotecă sau la gară.

— Ştiu, dar...

— Dar ce?

— Hai, măi... Anthony se bosumflase. E cam mult, nu crezi?

— Nu, nu cred! Ce-nseamnă asta?

— E prea mult! E mult peste nevoile noastre.

Mary clipi nedumerită.

— Ce e prea mult? E o casă, iar noi avem nevoie de o casă.

— Avem nevoie de o bucătărie aşa de sofisticată? Noi mâncăm de obicei chestii la pachet.

— Facem asta acum, nu înseamnă că aşa şi trebuie!

Spuse Mary, vizibil deranjată. N-o să facem întotdeauna aşa. Putem să gătim şi noi, de ce nu?

— Dar nici măcar n-am văzut restul casei!

— Ştiu, o să ne uităm, dar mie mi se pare perfect pentru noi, pur şi simplu simt asta. De ce n-am avea o casă frumoasă, dacă putem?

— Iubito, dar nu putem.

Anthony se întunecă la faţă, strângându-şi buzele pungă.

— Eu nu pot, mai exact.

Mary înghiţi în sec. Urmau, deci, să poarte această discuţie, aşa că îi vorbi din inimă.

— Nu-ţi face griji, mi-o permit eu, spuse ea, cu o voce joasă.

— Ce vrei să spui? Chiar şi pentru tine ar fi mult, nu-i aşa?

— Ştiu, dar mi-o pot permite.

— Iar asta ce înseamnă, practic? întrebă Anthony, rănit. Eu nu-mi permit s-o cumpăr împreună cu tine. Nu am nici măcar jumătate din banii ăştia!

— Atunci o cumpăr eu. Pun eu toată suma, iar tu păstrezi banii.

— Iubito, nu am nici jumătate din cât o să fie ipoteca pe lună! Anthony era şocat. Poate că pentru tine e accesibilă, pentru mine nu e!

— Atunci nu plăteşti nimic. Uite ce cred eu...

Mary vedea în sfârşit lucrurile cu limpezime. Ar fi trebuit să vorbească mai de mult cu el despre asta, aşa cum o sfătuise Judy.

— Îmi permit să cumpăr casa asta şi vreau să locuim în ea împreună. Nu contează cine plăteşte.

— Contează pentru mine, spuse Anthony rece. Nu pot să fac asta, nu pot să te las pe tine să faci asta. M-aş simți întreținut.

— Dar nu eşti! Unul dintre noi trebuie să câştige mai mult decât celălalt, iar acum se întâmplă să fiu eu. E doar o întâmplare.

— Nu şi pentru mine.

— Ba da, şi pentru tine. Mary încercă să-şi tempereze vocea. Va fi numele meu pe contract, dacă nu te deranjează, dar nu trebuie să ştie nimeni. Noi ne iubim şi stăm împreună, asta e tot.

— Nu pot s-o fac, iubire.

Anthony îi aruncă pliantul, iar Mary se dădu bătută, azvârlindu-l pe jos.

— Atunci, cum să te fac să înțelegi?

— Nu despre asta este vorba.

— Femeile acceptă astfel de situații tot timpul şi nimănui nu i se pare ciudat!

— Dar nici măcar despre asta nu e vorba! Niciun bărbat din lumea asta nu s-ar simți bine în locul meu.

— Ştiu eu unul care s-ar simți! îi aruncă Mary în față, mânioasă, şi nu mai trebui să explice ce-a vrut să spună.

Anthony roşi, iar ochii lui negri păreau înecați în amărăciune.

— Eu nu sunt el şi nu cumpăr casa asta.

— Uite ce e, eu încerc să devin parteneră într-o firmă de avocatură şi nu pot să fiu mai jos decât sunt, aşa că simte-te tu bine aşa cum eşti!

Anthony încremeni şi nici lui Mary nu-i venea să creadă ce spusese. Era adevărat, dar de nespus, intrând într-o categorie de care Mary nu avusese habar până în acea clipă.

— Atunci, cumpăr-o, partenero.

Anthony se întoarse şi ieşi din dormitor; paşii îi răsunau prin casa mare şi goală.

Capitolul 35

Bennie bătea cu putere în gaura mică prin care intra lumina. Zgârieturile constante ale animalului subțiaseră lemnul din jur, iar crăpătura se lungise. Prinse cu degetele marginile găurii, apoi izbi lemnul cu o migală nebună, chinuitor, dureros, iar gaura se lărgi transformându-se într-un cerculeț auriu, ca un soare numai al ei.

Era acum de mărimea unui bănuț, iar ea voia să ajungă la o monedă mai mare, aşa că merse mai departe. Trebuia să termine înainte să se întoarcă animalul. Fața îi era scăldată în transpirație, corpul îi era secat de apă; deşi putea să respire, aerul din cutie se încinsese mai tare. Lovi mai tare şi, brusc, îi căzu ceva pe față. Clipi şi se scutură instinctiv. Părea să fie pământ şi atunci înțelese.

Am fost îngropată de vie!

Se sili să nu intre în panică. Începu să împingă din nou, dar mâinile îi erau însângerate şi fiecare lovitură durea, aşa că-şi înfăşură mâna în gulerul cămăşii de bumbac şi izbi puternic. Cămaşa se rupse, iar ea o sfâşie de tot, transformând-o într-un fel de bandaj. Îşi înfăşură cu ea mâna dreaptă, apăsând cu bărbia pe rana deschisă. Durerea îi umplu ochii de lacrimi, dar se chinui mai departe, lovind şi rupând lemnul.

Îşi regăsi forța, gândindu-se la Grady. Dacă o să scape cu viață din povestea asta, o să-l sune, să-i spună că el e mai important decât serviciul ei, că e mai important decât orice.

Că s-a gândit în fiecare zi la el, că a fost mereu în mintea ei şi că l-a sunat o dată la el la birou, apoi a închis, ca o adolescentă. L-a căutat până şi pe Google ca să vadă cazurile la care lucrează, i-a citit articolele şi prezentările de pe internet. L-ar implora să se împace.

Îşi băgă degetul prin gaură, ca s-o lărgească, trăgând de scândură, ca să rupă mai multe bucăți de lemn. Nu putea să facă altfel, şi lovi capacul, iar şi iar, cu pumnul bandajat, însuflețită de o dorință crâncenă de a trăi.

Şi de amintirea unei iubiri lăsate în urmă.

Capitolul 36

— Bună ziua, sunt Bennie Rosato, am venit pentru câinele meu, Bear.

Alice şi Grady aşteptară la recepție. În spatele geamului de plastic era alt rezident decât în seara trecută. Părea tânăr, avea o barbă neagră, mică şi un tatuaj pe gât, un cod de bare, lucru care, se gândi Alice, îl făcea să treacă drept băiatul rău printre colegii lui de generație.

— Stați puțin, sunteți chiar Bennie Rosato? întrebă el, cu o sclipire în ochi. Prietena mea e la Drept şi a ales anul trecut cursul dumneavoastră cu privire la procedura de apel. Vă adoră. O cheamă Sherry Quatriere. Vă amintiți de ea?

— Stai să mă gândesc un pic...

— Brunetă? Codițe? E jamaicană.

— A, sigur! Sherry. Îmbrățişeaz-o din partea mea.

— O să-i spun, o să fie aşa de încântată. Stați să mă duc să văd ce face cățeluşul dumneavoastră.

Rezidentul se ridică.

— De ce nu luați un loc?

— Mulțumim.

Se aşezară în sala de aşteptare care era pustie, cu excepția unei femei care ținea în poală o cutie de plastic pentru pisici. Se aşezară pe scaunele de plastic de lângă un perete pe care erau montate nişte plăcuțe în memoria unor câini şi pisici, lucru care îi dovedea lui Alice că trăia într-o lume plină de idioți.

Grady o văzu că se uită la ele.

— Nu le citi. O să te întristeze.

— Ştiu. Ce de bani aruncați pe apa sâmbetei.

— Mă tot gândesc ce să fac, ştii că trebuia să plec în seara asta, dar aş vrea să mai stau câteva zile. Cu Bear, bolnav, şi cu Alice care s-a întors, ce fel de iubit aş fi dacă m-aş căra din oraş?

Nu!!!

— Dar nu trebuia să pleci undeva?

— Trebuie să plec mâine la Pittsburgh, am un caz în care e vorba de preluarea unui lanț de magazine, dar aş putea să vorbesc cu partenerul meu, să mă înlocuiască. O să-i spun că am o problemă urgentă de familie. Iar pentru celelalte, am laptopul la mine şi pot lucra de oriunde. Instalează-mă într-un birou la tine la firmă şi o să fie perfect.

Alice îşi aminti vorba aceea cu ținutul duşmanilor aproape, aşa că îi aruncă o privire plină de recunoştință:

— Chiar ai face asta pentru mine?

— Normal. Grady se aplecă spre ea şi o sărută uşor pe gât, apoi se auzi deschizându-se uşa de la sala de operații. Apăru un doctor veterinar care se îndreptă spre ei, cu o fişă în mână. Avea o expresie serioasă, iar speranțele lui Alice crescură vertiginos.

— Ce face? întrebă ea, ridicându-se şi, odată cu ea, se ridică şi Grady, luând-o pe după umeri.

— Vă rog, şi veterinarul le făcu semn să se aşeze.

Vă rog. Luați loc.

Veşti proaste! Alice se aşează la loc pe scaun, cu braţul lui Grady pe umerii ei, cu tot.

— Are un hematom la splină, de la căderе. Nu s-a văzut la radiografie, dar a apărut la ultrasunete. Putem să-l operăm, dar pot apărea complicaţii serioase, mai ales la un câine de vârsta lui. Nu pot să garantez că va supravieţui, iar operaţia e scumpă. Ar costa între trei şi cinci sute de dolari.

Drace, nici vorbă! Gazează-l urgent! O fac eu, dacă nu vrei! Ai un furtun?

— Am văzut în fişele noastre că nu aveţi asigurare.

Nu ştiu dacă vreţi să-l faceţi să treacă prin asta sau dacă sunteţi dispuşi să treceţi dumneavoastră printr-o astfel de experienţă.

Veterinarul o privi pe Alice, cu deplină onestitate.

— ... puteţi să-l lăsaţi să se stingă în linişte sau să-i faceţi operaţia şi să speraţi că va avea un rezultat bun, deşi şansele sunt mici. E o decizie grea.

E la mintea cocoşului!

Alice juca teatru, părând pe punctul de a izbucni în plâns, iar Grady îi şopti veterinarului:

— Domnule doctor, dumneavoastră ce-aţi face în locul nostru?

— Oamenii mă întreabă mereu asta, spuse veterinarul, zâmbind cu tristeţe. Bear nu e câinele meu, dar ştiu cât ţineţi la el. Orice decizie pe care o luaţi va fi cea potrivită, pentru că, într-un caz ca acesta, nu există decizii greşite.

Eu m-am hotărât! Alice era gata să termine cu javra.

Grady întrebă:

— Putem să-l vedem?

— Desigur, iar dacă veţi hotărî că ar fi mai bine să-l eutanasiem, veţi putea fi lângă el.

Da, şi să mai pierdem zece minute.

Veterinarul îi conduse într-o sală imensă cu mese de examinare, echipament medical şi veterinari cu halate albe

şi bonete verzi, care aveau grijă de animalele aflate în cuştile înşirate de-a lungul a trei pereţi.

— Unde e? întrebă Grady, iar Alice se trase înapoi, jucând rolul mamei sfâşiate de durere.

— Aici. Veterinarul arătă spre una dintre cuştile mari de jos, în care zăcea Bear, culcat pe o pătură albă.

Ţinea ochii închişi şi avea o perfuzie la unul dintre picioarele din faţă.

— Bietul băiat... Grady se duse la cuşcă şi îngenunche.

— Da, ştiu... Alice stătea în spatele lui, încercând să stoarcă nişte lacrimi. 5000 de dolari, 5000 de dolari, 5000 de dolari. În clipa următoare, ochii i se umplură de lacrimi.

— Bear? Grady îl strigă cu blândeţe, iar câinele îşi ridică uşor capul şi se uită la ei. Apoi, dintr-o dată, o luă razna, lătrând cu furie şi încercând să se ridice.

Picioarele din spate i se încrucişară, iar ghearele din faţă i se înfipseră în aşternut, smulgând perfuzia.

Alice ştiu că face aşa din cauza ei, iar Grady sări în picioare, tulburat, în timp ce doctorul încerca să calmeze animalul înnebunit, împreună cu doi asistenţi care îi săriseră în ajutor.

— Grady, dă-te la o parte. Nu te recunoaşte. S-a enervat, hai să ieşim de aici. Îl apucă pe Grady de braţ şi se întoarseră în sala de aşteptare.

— Îmi pare aşa de rău... Roşu la faţă, Grady îşi trecu mâinile prin păr. Credeam că mă va recunoaşte. Ca aseară.

— Aseară abia era conştient. Să nu te simţi prost.

Poate e din cauza medicamentelor pe care i le dau.

— Nu, e din cauza mea! Grady era îmbufnat ca un băieţel, iar Alice îşi dori să-l sărute, cu limbă cu tot...

— Nu a fost vina ta.

— Ba da! Nu trebuia să intru. Nu arăta deloc bine, nu-i aşa?

— Arăta groaznic. Alice îşi şterse lacrimile teatrale.

— Pare chiar mai bătrân decât ieri... nu-mi vine să cred. Câți ani are?

— A trecut mult timp de când nu l-ai mai văzut. E foarte bătrân.

— Bietul de el... Grady o îmbrățișă, iar ea se gândea deja la o nouă partidă.

— Nu suport să-l văd suferind așa.

— Știu. Grady îi dădu drumul și o privi în ochi. Și ce-o să faci? E câinele tău, trebuie să te hotărăști.

— Știu ce-o să fac. Adică ce trebuie să fac.

— Da?

— Da. Și Alice produse un zâmbet îndurerat.

Ar putea fi ceva cu totul nou. Sex de doliu.

Capitolul 37

Mary lucra în pat, cu picioarele încrucișate, cu ochelarii pe nas, îmbrăcată în puloverul ei Donovan MeNabb și pantalonii de fitness. Aerul condiționat era pornit, cafeaua cândva fierbinte se răcea pe noptieră, iar pe ecranul luminos se derula prezentarea ordinului de restricție. Totul era pornit, mai puțin creierul ei. Se tot gândea la Anthony, întrebându-se dacă să-l sune sau nu. Și-ar fi dorit să poată retrage unele dintre cuvintele îngrozitoare pe care i le spusese.

Nu știa dacă avea dreptate sau se înșela. Nu știa dacă o casă conta mai mult decât un bărbat, nici dacă se lupta de fapt pentru casă. Era confuză. Cuvintele acelea, care și pe ea o luaseră prin surprindere, erau adevărate. Se lupta pentru ea, nu?

Își scoase asta din minte și citi ultimul paragraf al documentului, pentru a nu știu câta oară. Secțiunea de fapte era necompletată, pentru că Alice nu făcuse încă nimic rău, dar partea de legislație trebuia redactată.

Trebuia să i-o trimită lui Bennie în seara asta, apoi să se ocupe de clienții ei. Găsise încă cinci săptămâna asta şi avea foarte mult de lucru.

Atunci, cumpăr-o, partenero!

Încercă să se concentreze din nou şi şterse un cuvânt, ca să sune mai bine, dar gândurile îi zburau aiurea şi atunci puse mâna pe BlackBerry. Avea mesaje noi de la clienți, dar niciunul de la Anthony. Niciun mesaj sau apel pe care să nu-l fi auzit. Se gândi să-l sune, dar nu ştia ce să-i spună, iar un mesaj era prea pueril.

În loc să facă asta, o sună pe Judy, care abia îşi trăgea sufletul, în timp ce pe fundal bubuia muzică salsa.

— Ce se aude? întrebă Mary. Eşti în club?

— Nu, acasă! Frank mă-nvață să dansez samba.

— Frank poate să danseze samba?

— Ehe, dar ce nu ştie el să facă!

Mary zâmbi.

— Ne vedem mai încolo. Voiam doar să văd cum te simți.

— Nu mai sunt deocheată.

— Bravo, ne vedem mâine.

Se uita lung la computer şi simțea venirea nopții ca pe o perdea care era trasă peste ea. Nu se regăsea niciunde, pierdută între apartament şi casă, asociată şi parteneră, iubit şi soțul mort. Se gândi să-şi sune părinții, dar ar fi întrebat-o de Anthony şi nu ar fi putut să le ascundă adevărul, fiindcă mințea cel mai prost din tot baroul. Era convinsă că tatăl ei era rănit de reproşurile pe care i le făcuse, dar nici pe astea nu putea să le ia înapoi. Şi-ar fi dorit să poată vorbi cu sora ei, dar era plecată într-o altă misiune umanitară, ca orice geamăn care încearcă să arate că este unic.

Privirea îi căzu pe ecran şi se întrebă cum o fi să fii Bennie şi să ai o soră geamănă care te detestă. Ar fi ca şi

cum te-ai lupta cu tine însăți. Bennie nu merita o astfel de durere, nu după tot ce făcuse pentru Alice.

Apreciez ce faci, DiNunzio.

Citi din nou paragraful, remontată. N-avea timp de smiorcăială. Era o profesionistă şi avea o treabă de făcut. Bennie era clienta ei şi dacă cineva voia să-i facă rău, trebuia să treacă mai întâi de ea.

Sorbi din cafeaua caldă şi se adânci în lucru.

Capitolul 38

Bennie numără unu, doi, trei, iar lemnul se crăpă trosnind. Gaura cât un ban se făcuse cât pumnul ei şi se înnegrise ca o eclipsă de soare; îşi dădu seama că afară se întunecase. Animalul avea să se întoarcă în curând. Împinse şi mai tare decât înainte, izbind cu podul palmei în lemnul crăpat. Se crăpă şi mai mult. Îl prinse cu mâna bandajată, împingându-l în sus; bucata cedă, dar rămase prinsă într-o parte.

— Ajutooooor! țipă ea. Nu ştia cât de adânc era îngropată, dar nu putea fi atât de adânc, judecând după lumina care pătrundea prin gaură. Poate că cineva avea s-o audă țipând. Trase de bucata de lemn în toate părțile, până reuşi s-o smulgă. Scoase mâna prin gaură, aruncă bucata de lemn afară şi o luă de la capăt.

Lovea puternic în scândură, ignorând durerea. Trebuia să se elibereze, era o dorință sălbatică, o forță a naturii o alimenta, împingând-o în sus. Nu mai simțea mirosul murdăriei, ci doar pământul care, mişcat, cădea în cutie.

Auzi din nou cum se crapă, rupse încă o bucată şi o dădu peste cap, gemând extenuată. Lemnul cedă şi se desprinse, făcând o gaură în care i-ar fi încăput un umăr. Lăsă bucata să cadă şi începu să împingă, lovind din toate puterile. Animalul putea să apară în orice clipă.

Sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă, dar continua să lărgească gaura, până se făcu de mărimea capului ei. Îi căzu pământ în ochi şi auzi un fâşâit deasupra ei. O umbră se mişca pe deasupra găurii, la nici trei palme de faţa ei. Animalul se întorsese, mârâind. O umplu groaza.

Gâtul şi faţa îi erau descoperite. Ţipă.

Dintr-odată, animalul îşi vârî botul prin gaură, mârâind înnebunit. Fălcile lui aproape că o prinseră de faţă.

Saliva animalului îi cădea pe obraz. Se chirci într-o parte a cutiei. Ţipa fără oprire.

Animalul împingea cu botul, căutând frenetic. Respiraţia îi mirosea a carne putredă. Lovi capacul ca să-l sperie, dar degeaba. Bâjbâi după bucata de lemn pe care o scăpase. Se ruga să fie ascuţită.

Auzi un urlet, ca un strigăt de război. Era ea. Dibuise bucata de scândură şi lovise animalul, sfâşiindu-i botul.

Se zvârcolea de durere. Îşi prinsese capul în gaură. Nu mai putea ieşi. Era pentru amândoi o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Animalul muşcă. Colţii ascuţiţi îi zgâriară degetele, rupând bandajul. Îl lovi din nou, tăindu-i botul, iar el urlă, întorcându-şi capul în toate părţile, dar mişcările îl blocau şi mai tare. Îl lovi neîncetat, până când lemnul îi intră în gură şi rămase prins între fălci. Schelălăiala lui groaznică eliberă arma. Îl lovi iarăşi peste bot, de nenumărate ori. Animalul se retrase din gaură, urlând de durere.

Se ridică, apucă marginile găurii şi începu să tragă orbeşte de bucăţile de lemn, până se rupseră. Dar tot nu era destul de mare ca să poată ieşi. Se năpusti din nou asupra ei, cu disperare. Smulse altă bucată, o aşchie subţire, ca o ţepuşă.

Asta e!

În cutie căzu pământ. Animalul scheuna şi urla deasupra, la câteva palme deasupra capului ei. Prin gaura rotundă, se

vedea cerul întunecat. Aşteptă momentul potrivit. Animalul alerga încoace şi încolo, pe marginea gropii. Urletele se auzeau din ce în ce mai aproape.

Acum!

Se repezi în sus, cu ţepuşa pregătită de atac. Capul îi ţâşni prin gaură. Animalul urlă. Era un lup slab, părea brun-cenuşiu în lumina lunii. Dar şi ea se simţea acum ca o lupoaică. Mortală, primitivă. Înjunghie lupul în vintre, până simţi pe încheieturile ei pielea lui fierbinte.

Lupul îşi întoarse capul, arătându-şi colţii albi, care sclipeau plini de furie şi groază. Îi dădu drumul ţepuşei, iar lupul fugi, schelălăind.

Se târî afară din gaură, gâfâind puternic. Ascultând urletele lupului. Se auzeau tot mai departe. Ceva o îndemna să meargă după el, să-l hăituiască, să-l distrugă. Alergă câţiva paşi, dar nu avea putere.

Căzu în genunchi şi se prăbuşi, extenuată.

Însângerată. Tremura, nivelul adrenalinei scăzând, şi căzu în iarbă, cu faţa în jos. În mijlocul câmpului, sub cerul nopţii, cu lună plină.

Era vie.

Capitolul 39

Alice stătea pe locul din dreapta şoferului, încercând să pară îndurerată. Nu se putea face că plânge, aşa că încerca să pară mută de durere, ceea ce aducea oricum mai mult cu Bennie. Din fericire, era întuneric, aşa că nu trebuia să se chinuie prea tare. Grady scoase maşina din campusul de la Penn, conducând tăcut spre casă, cu ochii înlăcrimaţi ca ai unui ratat de primă clasă.

— Ştiu ce greu ţi-a fost să te hotărăşti, spuse el, cu mâinile pe volan.

— Am făcut ce trebuia. Am fi fost egoişti să-l facem să sufere.

— Aşa e, dar parcă e sfârşitul unei întregi epoci.

Nu, amice, e sfârşitul unui câine.

Grady acceleră înainte să se pună roşu, iar maşina se înscrise în traficul aerisit.

— Ştii ce mă frământă?

Stai să ghicesc. Că nu ți se scoală?

— Mă frământă că o să fie singur când o să îl eutanasieze. Singur de tot.

Hai, lasă-mă!

— Nu pot să stau cu el. N-aş suporta.

— Ştiu.

Grady încetini şi viră brusc la stânga, întorcând maşina în direcția opusă.

— Vreau să stau cu el. Vreau să ştie că l-am iubit.

Nu te-ai simți mai bine?

Alice aproape-şi dădu ochii peste cap.

— Dar ai văzut că-l superi!

— Poate că l-am luat prin surprindere. Era partenerul meu, mai ştii, alergam împreună... Mă duc să stau cu el, să nu fie singur.

Alice încercă să conceapă un răspuns marca Bennie.

Nu voia să-l pună în gardă, mai ales după telefonul de la Mary.

— Bine. Îți mulțumesc foarte mult.

— Sper doar să ajungem la timp.

— Şi eu. Alice încercă să scoată un sunet care să treacă drept un suspin înăbuşit. E nemaipomenit ce faci.

Grady acceleră, îşi scoase telefonul din buzunar şi-l deschise.

— Asta mai lipsea. Mi-a murit bateria.

Mie-mi spui...

— N-am încărcat-o aseară. Ai telefonul la tine? Vreau să sun la spital, să le zic să nu facă nimic, până nu ajung eu.

— E o idee bună.

Alice răscoli prin geanta lui Bennie, dar nu găsi nici un BlackBerry.

— L-am uitat de dimineață. Eram prea distrată. Îmi pare rău.

— E-n ordine, suntem destul de aproape. Ține-te bine.

Grady gonea pe Spruce Street, trecând pe roşu o dată, şi ajunseră la spital în mai puțin de cinci minute.

Parcă lângă intrarea de la urgență, opri motorul şi o mângâie pe umăr plin de compasiune.

— Sigur o să fii bine aici?

— Da.

— O să-i spun că-l iubeşti.

— Mulțumesc. Alice era plictisită de moarte de toată vorbăria aia despre un câine tembel. Îmi pare rău că nu pot să vin şi eu cu tine.

— Încearcă să te odihneşti şi rezistă. Grady o sărută din zbor, sări din maşină şi o luă la fugă spre intrarea spitalului, dispărând înăuntru.

Alice răsuflă uşurată. Dădu drumul la radio şi găsi un post cu muzică hip-hop; cânta Usher, urmau Justin Timberlake şi Ludacris, şi dacă ar fi cântat ceva mai fierbinte, ar fi zguduit singură maşina. Într-un final, Grady reapăru, ieşind din spital cu capul plecat.

Când îl văzu, închise repede radioul şi se prefăcu că doarme când deschise uşa. Se făcu că se trezeşte şi se uită la el.

— Nu pot să cred, spuse ea, amețită. Cred c-am adormit.

— Ai fost extenuată de aseară. Când Grady o îmbrățişă, îi simți obrajii umezi.

— A fost groaznic, nu?

— Hai să nu mai vorbim despre asta, vrei? Vocea lui părea sugrumată. Culcă-te la loc, iar eu o să te duc acasă.

— Bine, cum spui tu. Alice se lăsă pe scaun, privind pe geam în timp ce ieşeau din parcare, îndreptându-se spre casă în tăcere.

Nu tu discuții, nu tu sex. Parc-am fi căsătoriți.

Capitolul 40

Mary se foi în pat, concentrându-se din nou. Laptopul era încins, aşa că îl puse pe o pernă; ecranul lui strălucea în camera peste care se lăsa întunericul. Citi secția de legislație încă o dată, apoi se lăsă pe spate, răsuflând uşurată.

Până la urmă, cred că merit să devin parteneră.

Puse laptopul şi perna deoparte şi întinse mâna după cafea, dar se terminase de mult. Se uită la ceas şi îşi dădu seama că pierduse mult prea mult timp cu ordinul acela de restricție, mai ales că avea multe cazuri la care trebuia să lucreze. Intră în e-mail şi-i scrise lui Bennie:

„Îți ataşez raportul. Zi-mi cum ți se pare şi mulțumesc realmente pentru cuvintele tale prieteneşti de astăzi."

Semnă cu „Cele bune, Mary", pentru că un „Cu dragoste, Mary" ar fi dus la concediere, apoi apăsă „Send" şi mesajul plecă. Gândul îi zbură iar la Anthony.

Verifică telefonul. Niciun e-mail, niciun mesaj, niciun telefon. Poate o aştepta afară, jucându-se de-a cine rezistă mai mult; sau poate doar încerca să se liniştească, sau poate se culcase.

Se uită la cartea de vizită dată de agenta imobiliară, plimbându-şi degetul mare peste literele albastre, în relief.

Revăzu în minte casa, care i se părea perfectă. E adevărat că era foarte scumpă, dar până şi tatăl ei spusese că trebuie să te arunci cu capul înainte când găseşti casa pe care ți-ai

dorit-o. Oare trebuia s-o cumpere? Dacă o cumpăra, aveau să se despartă sau puteau să treacă prin asta?

Îl iubea pe Anthony şi-i era dor de el. Voia să locuiască cu el şi, uneori, îşi dorea să se mărite cu el.

Era un bărbat special şi ani întregi de întâlniri o învăţaseră că bărbaţii buni sunt mai greu de găsit decât o casă bună. Aşa că de ce să-l piardă pentru patru pereţi şi un acoperiş? Pentru spaghetele şi chifteluţele ei, n-avea nevoie de nu ştiu ce bucătărie luxoasă.

Dar de ce trebuie să-i cer lui permisiunea ca să-mi cumpăr ce vreau?

Gândul acesta nu-i dădea pace şi era convinsă că nu va dispărea dacă va renunţa la casă. Ar fi crescut şi ar fi măcinat-o, iar cu timpul l-ar fi învinuit pe Anthony pentru hotărârea pe care o luase. Se uită din nou pe cartea de vizită şi luă telefonul.

Nu ştia ce să facă.

Capitolul 41

Când îşi recăpătă puterile, Bennie se ridică, împleticindu-se. Luna strălucea neverosimil. Aerul era proaspăt şi dulceag. O adiere de vânt îi mângâia corpul chinuit, hainele sfâşiate. Se uită în jur, ştergându-şi faţa de lacrimi, sânge, mizerie, sudoare.

Era întuneric peste tot, nu se vedea nicio casă. Iarba fusese cosită şi făcută baloţi. Se vedea în depărtare un şir de copaci înalţi şi namila unei maşinării de fermă. Îşi aminti de vibraţiile pe care le simţise, ca o tornadă care trecuse peste cutie. Era o maşină de treierat!

Îşi dădu seama cum se întâmplase. Iarba de pe câmp era necosită când Alice îngropase cutia, dar n-avea cum să ştie că urma să fie tăiată la sfârşitul lunii. Maşinăria aceea şi lupul îi salvaseră viaţa.

Începu să meargă, slăbită şi stoarsă de vlagă, căutând o şosea. Picioarele goale o dureau, iar mâna îi era înfăşurată în bandajele însângerate. Nici nu voia să se gândească în ce hal arăta. Nu mâncase de cine ştie când, gâtul îi era uscat şi îi era sete. Se simţea ameţită şi istovită. Auzi un ţipăt de bufniţă, în depărtare.

Ciocănitorile se auzeau tare peste tot. Cântau greierii.

Trecu pe lângă o ceată de căprioare care dormea în iarba cosită. Căprioarele o simţiră şi ţâşniră cu codiţele ridicate.

Merse mai departe, călăuzită de baloţii de paie.

Deasupra ei străluceau stelele, care la ţară se vedeau şi mai strălucitoare. Străpungeau parcă cerul de catifea, ca o pulbere de var sclipitor. Îşi aminti că privise stelele cu mult timp în urmă, când mama ei era încă în viaţă. Se gândise că familia ei era neclintită, aşa cum sunt constelaţiile, dar se înşelase. Aflase că familiile se schimbă, la fel ca şi stelele, iar familia ei se schimbase când primise în rândurile ei, tardiv, cea mai întunecată stea.

Ajunse pe un alt câmp, trecând pe lângă baloţi de paie, aşezaţi unul peste altul ca o casă înaltă de două etaje. Urmărea brazdele când putea, când nu, îşi urma instinctul de orientare, împiedicându-se şi poticnindu-se, apoi văzu un drum asfaltat care şerpuia ca o panglică neagră pe câmp, linia lui galbenă întreruptă lucind fosforescent pe mijloc în lumina lunii.

Aproape că plânse de fericire. Împleticindu-se, ajunse la marginea lui şi merse prin iarbă, pe lângă el. Până la urmă, tot o să treacă cineva. O să sune la poliţie, s-o găsească pe Alice, chiar şi-n gaură de şarpe. O s-o acuze, o s-o dea în judecată şi o s-o închidă pentru totdeauna. Geamănă sau negeamănă, soră sau nesoră, rudă de sânge sau nu!

Grăbi pasul, chiar dacă o durea tot corpul. Şi când văzu două faruri aprinse care se apropiau, îi mulţumi lui Dumnezeu.

Pentru c-o salvase.

Şi pentru că o răzbuna.

Capitolul 42

Alice intră după Grady în casă, prefăcându-se dărâmată de durere, iar el o îmbrăţişă imediat ce închiseră uşa.

— Ştiu de ce ai nevoie, spuse el încet. Îţi aminteşti specialitatea mea, pe care ţi-am făcut-o când am fost în Vermont? Ţi-o pregătesc acum. N-ai mâncat nimic toată ziua.

— Mersi, dar nu mi-e foame.

— Deloc? Şi Grady o trase surprins spre el. Lasă că te înveselesc eu. Ai ingredientele care-mi trebuie?

— Mă-îndoiesc.

Alice răspunsese la plesneală. Bennie nu era genul de gospodină.

— Oricum, ar trebui să m-apuc de lucru, mâine am o întâlnire cu un client nou, Rexco. E important şi trebuie să mă pregătesc.

— Dar nu poţi lucra acum, ştii asta. Grady o mângâie tandru pe obraz. De ce nu te duci sus să te odihneşti?

Îţi aduc eu cina în pat. Mai e deschisă băcănia de pe Spring Garden?

Dumnezeu ştie.

— Da.

— Mă duc să iau ce-mi trebuie şi mă întorc. Grady o sărută din mers, apoi se îndreptă spre uşă. Te duci să te odihneşti, da?

— Da. Promit. Alice îi zâmbi, apoi el plecă.

Imediat ce se închise uşa, zâmbetul îi dispăru. Ceva o deranja, era neliniştită. Avea o presimţire. Ar fi trebuit să ştie chestia cu Vermontul. Spera că Grady nu intrase la bănuieli. Luă geanta lui Bennie şi se duse sus, în birou.

Împrăştie foile din dosarul Rexco pe masă şi deschise computerul, ca să pară c-a lucrat. Apoi se duse în baie şi aprinse lumina, uitându-se în oglindă.

Nu arăt tristă, arăt excitată!

Udă un săpun, făcu spumă şi se frecă puţin pe ochi.

Ustura ca naiba şi îi curgeau lacrimile. Se limpezi şi se şterse pe faţă, dar se udă din greşeală pe tricou. Se duse la şifonier şi deschise sertarul din mijloc, să ia ceva uscat. Luă alt tricou imens, pe care scria VESPER CANOTAJ, şi se îmbrăcă, apoi observă ceva ciudat afară.

Se duse la geam. Nu vedea prea bine, iar ochii o usturau, dar i se păru că era Grady la un telefon public, în stradă. Era prea departe ca să fie sigură că era el, dar aşa i se păru, pentru că avea părul blond şi ţinea o pungă de hârtie în mâna stângă.

Cine ar folosi un telefon public... în afară de cei cărora le-a murit bateria la telefon... sau care au ceva de ascuns? Sau poate că era vorba de ambele?

Îl privi închizând telefonul şi grăbindu-se spre casă, deci în mod sigur era Grady. Gândurile i-o luară razna.

Dacă venise s-o vadă pe Bennie dintr-o toană, probabil că nu le spusese prietenilor sau familiei unde se duce.

Iar dacă îl rugase pe partenerul lui avocat să-i ţină locul pentru că avea o urgenţă de familie, atunci cei de la birou nu ştiau că era vorba de fosta lui iubită. Şansele erau ca... nimeni să nu ştie că Grady e acolo.

Perfect.

Alice luă un şerveţel din cutia de pe noptieră şi se aruncă în pat, îngropându-şi faţa în pernă, ca şi cum ar fi plâns. În clipa următoare, auzi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se.

— Vino sus! strigă ea, gândindu-se la un plan nou.

Dacă n-o să-i spună de telefon, ar putea să însemne că i-a trezit bănuielile.

Iubițelul s-ar putea să moară, până la urmă.

Capitolul 43

Mary puse cartea de vizită a agentei la loc pe cuvertură. Anthony nu sunase, dar n-avea de gând să fie formală. O viitoare parteneră într-o firmă de avocatură nu avea timp de jocuri de putere, decât dacă ieşeau bani din ele.

Îl apelă rapid şi auzi telefonul sunând. O dată, de două ori, de trei ori, apoi intră căsuța vocală. Sunetul vocii lui îi trezi un sentiment familiar, dar trebuia să se țină tare pe poziții. Se gândi să-i lase un mesaj ca s-o sune înapoi, dar nu voia să facă nici asta. De ce nu răspunsese? Încerca s-o îndepărteze?

Lăsă telefonul jos. Poate că Anthony era în baie sau la duş. Se ridică, îşi dezmorți picioarele, apoi merse la baie. Peste câteva minute se duse drept la BlackBerry, apelându-l din nou pe Anthony. Tot nu răspundea.

Simțea că începe să fiarbă, şi când intră căsuța vocală nu mai avu fiorul de prima dată, auzindu-i vocea.

Moare dacă răspunde?

Era tot mai arțăgoasă. Avea dreptul să-şi ia casă, dacă voia; şi Anthony ar trebui măcar să discute cu ea despre asta. Cine era el să nu-i răspundă la telefon?

Parcă se iubeau, asta nu mai însemna nimic? La urma urmei, ar fi trebuit să însemne măcar: îți-răspund-şi-când-mă-scoți-din-sărite.

Luă laptopul şi deschise e-mail-ul, să treacă vremea până la următorul telefon. Primise nu ştiu câte mesaje de la clienți şi le tot deschidea, preocupată, fără să le citească de fapt. Anthony putea măcar să răspundă.

Mama lui îl răsfăța. Era prințul familiei, doar pentru că nu făcuse niciodată prostii şi nu intrase în vreo încurcătură cu legea.

După un sfert de oră, îl sună din nou. Niciun răspuns. Fierbea de mânie, şi când auzi a treia oară semnalul sonor, se abţinu şi închise. Îi mai dădea o singură şansă. Oricum se săturase să fie numai ea cea care făcea primul pas spre împăcare ori de câte ori se certau.

Încercă să se întoarcă la e-mail-urile ei, dar era prea nervoasă. Îl sună pe Anthony, ascultând din nou telefonul cum sună. Supărată, luă cartea de vizită dată de agenta imobiliară, o sună pe telefonul mobil, iar ea răspunse aproape imediat.

— Janine Robinson la telefon.

— Bună, sunt Mary DiNunzio, ne-am cunoscut azi, când am vizitat casa. Eram cu prietenul meu.

— Da, îmi amintesc de dumneavoastră. Cu ce pot să v-ajut?

— Îmi pare rău că vă deranjez în afara orelor de program, dar m-am gândit toată ziua la casa aceea.

Voiam să vă mai întreb câte ceva, de pildă de când e scoasă la vânzare şi...

— Opriţi-vă chiar aici! Am deja două oferte în aşteptare.

Mary rămase cu gura căscată.

— Adică vreţi să spuneţi că sunt deja două persoane care licitează?

— Da, exact.

— Asta înseamnă că nu aş putea lua casa, chiar dacă o vreau?

— Nu aveţi agent, corect?

— Nu, nu am.

Mary aproape că o auzea pe Janine calculând sumele în cap, ajungând la o grămadă de bani.

— Pot să vă spun, dar să rămână între noi, că niciuna dintre aceste oferte nu ajunge la preţul cerut.

Puteţi face dumneavoastră una, iar eu pot veni la dumneavoastră cu actele. Locuiţi în oraş?

— Da. Cât timp am să mă hotărăsc?

— Eu sunt acum în maşină, merg să mă întâlnesc cu proprietarul. Doar să-mi spuneți şi trec pe la birou, iau actele să vi le aduc şi transmit toate trei ofertele.

— La ora asta?!

— Dacă vreți să faceți oferta, trebuie să vă hotărâți cam în jumătate de oră. Eu v-am avertizat, genul acesta de case nu apare tot timpul. De fapt, cele mai bune oferte dispar rapid de pe piață. Vânzătorii se gândesc că prețurile vor urca de-abia peste câțiva ani, când economia se va relansa. Deci... credeți că veți căuta o casă cum trebuie în următorii cinci ani?

— Da. Şi vreau şi un copil şi o casă şi un soț, deşi nu în ordinea asta.

— Atunci ar fi bine să acționați acum!

Mary înghiți în sec.

Capitolul 44

— Ajutor! Ajutor!

Bennie grăbi pasul spre camioneta albă care oprise la marginea drumului. Uşa şoferului se deschise şi coborî un bărbat, o siluetă neclară în spatele unei lanterne aprinse, a cărei lumină tremura ca un licurici.

— E cineva acolo? strigă el şi, pe măsură ce se apropie, Bennie văzu că era un om scund, în vârstă, îmbrăcat cu un tricou alb şi având pe cap o şapcă John Deere. Păşi spre el poticnindu-se, dar genunchii i se înmuiară, iar bărbatul o prinse, scăpând lanterna din mână.

— Doamne Dumnezeule, femeie! Ce naiba?!

— Iartă-mă, sunt aşa de obosită... Şi Bennie se lăsă pe el, iar el aproape se prăbuşi.

— Măiculiță, ce duhneşti! Ăsta ce e, sânge?! Ce s-a întâmplat aici?

— Sora mea geamănă m-a îngropat într-o cutie şi era un lup... Era să mor şi...

— Te-a îngropat? Cu un lup? Ai înnebunit, femeie?

Bătrânul se chinuia să o țină, iar Bennie încercă să-şi adune forțele, ca să se țină pe picioare.

— Trebuie să ajung la poliție, să le spun despre Alice.

— Ține-te bine, deocamdată! Prinde-te cu brațul de mine. Arăți groaznic! Acoperă-te, te duc la spital, cred că e cel mai bine.

— Nu, te rog, să sunăm la poliție. Ai un telefon mobil?

— Femeie, nu pot să te țiu! Trece-ți brațul după gâtu' meu. Trebuie să mergi la doctor. Bătrânul îi prinse brațul şi i-l puse după gâtul lui.

— Trebuie să sunăm la poliție, ai un telefon mobil?

— Are nevastă-mea. Doamnă, te rog. Hai, te rog io, să urcăm în camionetă, da?

Bătrânul aproape că o luă pe sus, dar Bennie părea că nu se mai poate opri din vorbit.

— Putem să folosim telefonul soției tale şi să sunăm, apoi o să vină poliția, s-o prindă pe Alice. N-o să scape.

— Gata, să mergem!

Bătrânul o duse la maşina lui, deschise uşa cu greu şi o ajută pe Bennie să urce. Dădu cu piciorul într-o drujbă care zăcea pe jos, iar maşina se umplu cu miros de motorină. Căzu pe banchetă, iar el închise uşa.

— Acum stai aici. Mă duc după lanternă.

Bennie se prăbuşi în camioneta murdară, întrebându-se unde era soția bărbatului cu telefonul ei.

În maşină era un morman de haine, ziare vechi, colaci de frânghie, pungi goale de Dorito. Văzu o cutie de suc de portocale în suportul pentru sticle şi o răsturnă, dar era goală. Se uită după altă cutie, răvăşind câteva ziare şi facturi, dar nu găsi nimic de băut.

— Am găsit-o, spuse bătrânul, întorcându-se la maşină. Deschise porțiera şi se aşează, bombănind.

— Mi-e aşa sete... Nu e nimic de băut, mai ai ceva?

— De băut?

Bătrânul porni maşina, făcând să zăngănească inelul mare plin de chei.

— E o băutură răcoritoare în suport.

— Nu mai e şi mi-e foarte sete, n-am mai băut de nu ştiu când...

Bennie încercă să-şi amintească.

— Ce zi e? N-am mai băut nimic de vineri.

— A, deci aşa... Bătrânul chicoti şi porni la drum. Îți place să bei?

— Ce zi e, sâmbătă seara?

— Nu, e duminică noaptea. Şi ia zi, ai vrea să bei ceva? Mie mi se pare că ai băut destul. Doamne, ce putoare, nu te supăra că-ți spui!

— Am nevoie de un telefon, unde e soția ta?

— Acasă, unde să fie!

Bătrânul arătă spre maldărul de haine de pe scaun.

Sunt nişte cămăşi acolo. Nu vrei să pui una pe tine? Să te acoperi, că ți se văd toate cele.

— Ah, da...

Bennie se uită în jos, i se vedea sutienul. Căută prin haine, pe întuneric.

— Sunt atât de obosită şi nu văd nimic, unde e telefonul?

— Ia-o pe-aia albastră de deasupra! Bătrânul păstră o mână pe volan şi cu cealaltă îi dădu o cămaşă. Şi... ai băut, d-asta eşti aşa? N-am văzut nicio maşină prin apropiere. Te-a luat vrunu' şi te-a lăsat p-aici?

Bennie se chinuia să-şi pună cămaşa, încercând să-şi limpezească gândurile.

— Tare aş vrea ceva de băut...

— Stai un pic.

Bătrânul scotoci în buzunarul de pe uşă, în timp ce maşina gonea pe drumul întunecat.

— Fac pariu că ai tras o băută cu gagicu' şi pe urmă ăla te-a lăsat baltă, nu? Sau eşti vreo fată din alea...

— Ce? Nu! Lucrez în Philly şi am nevoie să beau ceva...

— N-am mai cunoscut o femeie ca tine şi nici în Philly n-am fost. Lasă, acuma, linişteşte-te, ştiu eu de ce ai nevoie.

Bătrânul scoase un termos, deschise capacul şi i-l dădu.

— Ia şi răcoreşte-te nițel. N-o să zică doctoru' nimic, că deja eşti mangă.

— Ce e? întrebă Bennie. Îi mirosea a whisky. Abia ținea termosul, dar îi era foarte sete, aşa că luă o duşcă zdravănă, apoi tuşi. Camioneta intră pe autostradă şi, între timp, luă şi a doua, şi a treia gură, până dădu peste cap toată sticla. Ştia c-o să se îmbete, dar dintr-odată nu-i mai păsa.

— Mai ai?

— Ce-ai, femeie, eşti într-o dungă? râse bătrânul.

Aproape am ajuns. Ai răbdare.

— O să am, dar mai ai?

O luă cu amețeală şi mintea i se înceţoşă.

— Trebuie s-o găsim pe Alice...

Bătrânul râdea şi îi luă termosul din mâinile însângerate.

Capitolul 45

Când Grady se aşează pe pat, întinzându-se lângă ea, Alice îşi înăbuşi încă un oftat prefăcut.

— Cum te mai simți, iubito? o întrebă el, mângâind-o pe cap.

— Nu te uita la mine. Alice se uită la el cu un ochi, din fericire înroşit. Arăt groaznic!

— Nu, nu, arăți minunat! Eşti frumoasă.

— Am încercat să lucrez câte ceva, dar nu-mi iese nimic.

— Lasă lucrul, deocamdată!

Simți mâinile lui Grady pe spate, masând-o uşor.

— Ştiam c-o să clachezi. Prea te ţineai tare.

— Mă simt aiurea. Nu e decât un câine, şi am atâtea de făcut...

— Nu spune asta. Grady trecu de la masajul uşor şi începu să-i frământe puternic spatele cu degetele, dar Alice îşi impuse să nu se mai înfierbânte.

— Deja îi simt lipsa.

— Ştiu. Şi eu. O să te simți ciudat un timp, n-ai cum să eviți sau să negi. Mama zicea că trebuie să laşi veştile proaste să-ți intre până-n măduva oaselor.

Absorbi totul şi toate pierderile şi căderile din viața ta devin parte din tine, din cine eşti tu.

Pff... scuteşte-mă, dracului, odată!

— Ce-ar fi să mă duc jos, să-ți fac ceva de mâncare? Dacă mai eşti trează când termin, mănânci.

Ce zici?

— Bine, minunat. Mersi.

— N-ai pentru ce.

Grady se dădu jos din pat, iar dacă Alice vroia să afle ceva de telefonul lui secret, acum era momentul să vadă dacă-i spune sau nu.

— Ai stat foarte mult, am fost puțin îngrijorată. Ai găsit greu băcănia?

— Nu, tot acolo era, cu acelaşi vânzător ursuz... l-am uitat numele.

Prima bilă neagră pentru iubițel.

— Strada aia e cam periculoasă. Am crezut că s-a întâmplat ceva.

— Nici vorbă, spuse Grady îndreptându-se spre uşă, cu un ton suspect de normal.

A doua bilă neagră.

— Sunt eu paranoică. Nu mai vreau alte surprize pe ziua de azi.

— Stai liniştită.

— Eşti sigur că o să fie bine la tine la birou, dacă stai aici?

— Nu-ți mai face atâtea griji. Mă-ntorc în jumătate de oră, să văd ce faci. Vrei lumina stinsă sau aprinsă?

Şi a treia.

— Stinsă, te rog.

— S-a făcut. Grady închise lumina, lăsând dormitorul în întuneric şi pe Alice singură, cu gândurile ei.

Nu zisese, deci, nimic despre telefon. Probabil că o sunase pe Mary. Probabil că îl pusese pe gânduri telefonul ei şi o sunase să îi împărtăşească bănuielile lui.

Nu ştia dacă o găsise, dar nu putea să-şi asume asemenea riscuri. Avea pistolul la ea, dar ar fi făcut prea mult zgomot. De jos auzi clinchetul vaselor, deci Anthony începuse să pregătească prostia aia de specialitate a lui, ceea ce-i dădu o idee...

Ce e bun pentru vacă, e bun şi pentru bou.

Se dădu jos din pat, căută în geanta de sub pat şi luă obiectul de care avea nevoie.

Apoi se duse la el.

Capitolul 46

Mary încheie convorbirea cu agenta, dar tot era nedumerită. Prea se întâmplau toate foarte repede.

Niciodată nu acționase impulsiv, nu luase decizii pe loc.

Dimpotrivă, se gândea şi se răzgândea de nenumărate ori până să ia o hotărâre.

Îl sună pe Anthony, dar răspunse tot căsuța vocală.

De data aceasta, îi lăsă un mesaj: casa aceea care îmi place e încă disponibilă şi trebuie să mă hotărăsc imediat. Te rog să mă suni. Închise telefonul, simțind că a ajuns la capătul răbdărilor.

Încă mai ai nevoie de permisiune, partenero?

Dacă n-o să răspundă la telefon şi ea o să cumpere casa, atunci să-i fie de bine. După o amărâtă de ceartă, plecase din dormitorul care nici măcar nu era al lor. Sau mai bine să-i zică alcov, dacă tot cumpăra casa o femeie? Lumea e misoginã, inclusiv Anthony. Dacă era o discuție intelectuală, lua parte cu bucurie, când venea vorba de chestiuni practice, mai puțin. Putea să vorbească ore în şir despre Dante, dar când venea vorba despre un avans pentru o casă, îşi lua tălpăşița.

Ei bine, ajunseseră într-un punct mort.

Cumpără casa!

Simți un junghi în inimă. Dacă avea s-o cumpere, putea să-l piardă.

N-o cumpăra!

Trebuia să se hotărască, şi încă repede.

Ce să fac? Ce să fac?

Era timpul să fie fermă şi să se hotărască. Era vorba de banii ei şi de relația ei şi de casa care ar fi putut să fie a ei.

Se aşeză tăcută pe pat, ascultându-şi inima şi şoptind o rugăciune, iar mintea i se lumină în clipa următoare, ştiind ce avea de făcut. N-avea să fie uşor, dar asta era alegerea ei.

Şi din cauza asta ştia că poate suporta urmările, oricare ar fi fost ele.

Capitolul 47

Bennie auzi voci în jurul ei şi i se păru că e ridicată şi dusă pe sus. Deschise ochii şi văzu o asistentă în uniformă albastră care o împingea în scaunul cu rotile într-un cabinet de consultații. Se opriră când apăru o altă asistentă, îmbrăcată în roz, iar Bennie încercă să rămână trează, dar nu reuşi. Voia să sune la poliție, s-o găsească pe Alice, dar abia mai putu să audă ce vorbeau cele două:

— Ce avem aici?

— O necunoscută. Nu e urgență. A găsit-o un fermier pe câmp, beată. Tensiunea şi celelalte semne vitale sunt normale. I-am pus perfuzia şi am încercat s-o fac să vorbească cu mine, dar tot leşina. A vărsat. Şi pute rău, Dumnezeule, nu-i aşa?

— Hm... Se pare că are o muşcătură de câine pe mâna dreaptă. Are nevoie de un vaccin, apoi o curățăm. După cum îi arată mâinile, ai zice că a fost implicată într-o bătaie. Ciudat... Se simte după miros că a tras tare la măsea. O să-i iau sânge, să vedem ce toxine apar.

— Cred că are mâna dreaptă ruptă, nu? O s-o programez la radiografie. Asta de pe ea e cămaşa pe care i-a dat-o fermierul. El zice că ar fi fost cu prietenul ei. Era aproape goală când a găsit-o el.

— Doamne, crezi că a fost violată? Să chemăm poliția, să ia probe?

— Au dat telefon de la recepție, dar nu prea au personal, fiindcă mulți polițişti sunt în concediu. Toată lumea se distrează, în afară de noi, nu?

— S-au dus toți pe lună. Ştii cântecul lui Jonathan King? Ce-i plăcea tatei cântecul ăla. Mamă, ce vene bune are! Cred că trage de fiare.

— Nu cred că e nevoie de probe pentru viol. E o procedură greu de suportat şi nu are fusta ruptă sau aşa ceva. Lenjeria e intactă, alte semne nu sunt.

— Bine. I-a spus fermierului că a fost atacată?

— Nu ne-a spus nimic, deci nu cred. N-are acte, portofel, geantă, telefon, nimic. Nu i-a spus decât că e din Philly.

Bennie îşi simți mişcată mâna dreaptă, dar, ca prin minune, n-o durea deloc. Deschise ochii.

— Nu mă doare deloc.

— O, iată declarația anului, spuse asistenta, lăsându-i mâna. Cum vă cheamă? Vă amintiți cum v-ați rănit la mână?

— Îâî... Nu...

Bennie voia să le spună despre Alice, dar îi era greu să-şi adune gândurile.

— Am băut prea mult... şi Alice m-a băgat într-o groapă.

— Poftim? Puteți să repetați? Luați vreun medicament?

Doamnă? Doamnă!

Bennie nu mai putea ține ochii deschişi.

— Doamnă, ați luat vreun medicament fără rețetă?

Doamnă!

— Whiskior. Vrusese să spună whisky şi lichior, dar ieşise altceva.

— Ați luat vreun medicament fără rețetă?

— Nu, nu, nu.

Bennie voia să le spună să sune la poliție, dar cuvintele ieşeau greu.

— Vreau să ajung... Alice. Trebuie să vă spun despre Alice. Trebuie să mă ajutați să...

— Doamnă, cum vă numiți?

— Bennie...

— Bonnie?

— Bennnniiii!

— Stați liniştită, nu trebuie să țipați, vă aud. Penny, aşa vă cheamă?

Bennie o lăsă baltă.

— Rosato...

— Risotto?

— Rosato.

— Arzado? Ok, Penny Arzado.

Bennie dădu din cap. Pe-aproape. Nu mai conta.

Trebuia să ajungă la Alice. S-o bage la închisoare.

— Penny, ai asigurare de sănătate? Ştii ce fel de asigurare ai?

Bennie nu mai putu să răspundă la întrebări sau să asculte. Trebuia să doarmă...

— Penny, vorbeşte cu mine! Penny?

Capitolul 48

Alice coborî în bucătărie, unde Grady făcea curățenie.

Mirosea a ceva bun care era pe foc, dar nu putea să spună ce, pentru că nu se vedea nimic pe aragaz, nici vreun ingredient pe masă.

— Iubito!

Grady se întoarse dinspre chiuvetă, ştergând un castron. Puse castronul şi şervetul deoparte şi o luă în brațe.

— Nu trebuia să cobori, îți aduceam eu mâncarea sus, ți-am zis.

— M-am gândit să-ți țin de urât, poate să bem ceva.

— Da, bine.

Grady se desprinse din îmbrățişare şi îi dădu la o parte o buclă rebelă de pe frunte. O umbră de tristețe îi întunecă privirea, adâncindu-i ridurile de la ochi.

— Îmi pare rău că s-au întâmplat toate astea, mai ales în seara asta. Stăm în bucătărie, când ar trebui să fim în dormitor.

Ce bărbat de bărbat eşti tu.

— Îmi pare rău şi pentru aseară. Ştii că sunt în stare de mai mult de-atât.

— Ştiu. Alice se întinse şi-i dădu un pupic à la Bennie.

Vreau o reprogramare.

— S-a făcut! Grady zâmbi încurcat, răsuflând atât de vizibil uşurat, încât Alice se îndoi că avea vreo bănuială.

Totuşi, n-avea să se răzgândească. Îi dădea deja prea multe bătăi de cap.

— Nu ştiu dacă mai am vreo sticlă de vin.

Alice deschise dulapul de deasupra frigiderului, dar aici erau îngrămădite pungi refolosibile de cumpărături.

Încercă la următorul, dar în el se găseau nişte pungi cu orez brun, nişte cratiţe şi cutii de spaghete.

— Doamne, mă termină durerea asta de cap. Nici nu mai ştiu unde am pus vinul.

— Dar nu prea merge vinul cu ce-am pregătit, nu?

Of!

— În seara asta, beau vin cu orice!

— Am luat lapte, dacă te răzgândeşti.

Grady deschise uşa cuptorului şi încăperea fu inundată de un miros nemaipomenit de negrese coapte.

— Îl aduc eu.

Alice se duse la frigider şi se întoarse cu spatele la el, căutând o ocazie. Luă repede cutia cu lapte, îi scoase capacul, apoi luă un pahar din dulapul de deasupra. Turnă laptele în pahar, apoi turnă drogul în el. Mai luă un pahar şi îl umplu şi pe acela, mişcându-se încet, ca să se poată dizolva drogul.

— Se pare că sunt gata.

— Aduc eu şervețelele. Alice deschise un sertar, luă două şervețele şi le puse pe farfurie. Parcă se jucau de-a mama şi de-a tata, numai că, de data asta, mami tocmai se pregătea să-l omoare pe tati...

— Ai luat şi înghețată?

— Sigur. Alice deschise congelatorul, luă o cutie neîncepută de înghețată Cherry Garcia, apoi închise la loc. Luă o lingură din sertarul cu argintărie şi puse totul pe masă, socotind că medicamentul se dizolvase deja.

— Arată foarte bine, trebuie să recunosc.

Grady tăie negresele.

— Eu zic să nu mai aşteptăm să se răcească, e mai palpitant aşa.

— Şi eu, şi eu, spuse Alice, pentru că aşa ar fi spus Bennie. Luă amândouă paharele, iar pe cel cu drogul îl puse lângă farfuria lui Grady.

— Ia, zi, sunt tare sau nu sunt?

— Eşti tare.

Alice luă o gură mare din negresa fierbinte, era delicioasă.

— Nemaipomenită!

— Mersi.

Grady muşcă şi el dintr-o negresă.

— Nu e rea. Te-ai ars un pic?

— Da.

— Bine.

— De acord.

Alice lăsă prăjitura şi bău puțin lapte.

Un Rohypnol, ceva?

— Aşadar, servim negrese la cină. Cam neconvențional, dar interesant.

Grady mesteca mai departe, nedând vreun semn c-o să bea lapte.

— Foarte interesant!

Alice nu mai putea suporta aiurelile astea. Îi era teamă să vorbească, ca să nu zică vreo tâmpenie, iar subiectul negreselor era epuizat.

— Începi să te simți mai bine? întrebă Grady. Nu părea să bage de seamă laptele, iar ea se întrebă dacă nu cumva o văzuse când îi pusese pastilele în pahar.

— Absolut, mersi!

— Negresele sunt un leac natural pentru orice. Tu ai zis-o.

— Da, am avut dreptate, ca de obicei.

— Vrei şi înghețată?

— Nu încă.

Alice nu mai putea aştepta:

— Cum poți să mănânci negresă fără lapte?

— Bleah! Când m-ai văzut pe mine bând lapte? Ştii că nu pot să-l sufăr.

Fir-ar să fie!

— Ce uituci sunt unii oameni, nu? Cum ziceai că te cheamă? râse Alice, ca să-şi ascundă gafa.

— Ochii care nu se văd se uită... Grady zâmbi şmecher, iar Alice zâmbi şi ea, din nou.

Deci nu bea lapte... Acum trebuia să se gândească la altă modalitate de a-l droga. Îşi bău laptele.

Încercă să-şi amintească în ce sertar erau cuțitele de măcelărie.

Capitolul 49

Mary semnă şi ultimul exemplar din contractul de vânzare-cumpărare, încântată şi nervoasă în acelaşi timp.

Îşi cumpăra, în sfârşit, o casă; era un vis devenit realitate. Pe de altă parte, nu ştia cum va reacționa Anthony, iar ea nu mai cheltuise în viața ei atâția bani.

Când văzu cât din rata la ipotecă se ducea pe dobândă, se gândi că linia între băncile federale şi crima organizată era într-adevăr foarte subțire.

— Perfect.

Janine adună teanc hârtiile.

— Şi cecul? Nu putem uita tocmai asta.

— Nu, cum să uităm tocmai asta?

Mary luă carnetul de cecuri, completă unul cu o sumă frumuşică şi i-l dădu.

— Pa-pam!

— Fericită?

— Da! Foarte!

Mary nu putea decât să bată din palme.

— Am cumpărat o casă! De una singură!

— Bravo ție!

Janine râse, cu rujul încă proaspăt după atâtea ore, lucru care nu era valabil şi pentru costumul ei de în.

— Dar trebuie să te avertizez că oferta nu a fost încă acceptată şi mai sunt multe de făcut.

— Cum ar fi?

— Trebuie să programăm o inspecție tehnică în decurs de zece zile şi mai sunt alte amănunte pe care le vom rezolva împreună, dacă ne acceptă oferta.

Janine băgă cecul şi actele într-un plic maroniu.

— Te sun imediat ce am veşti.

— Crezi că va fi în seara asta?

— Se poate, iar dacă primesc un răspuns, te sun imediat. La ce oră te culci?

— Sună-mă oricând. Oricum, mă-ndoiesc că o să adorm vreun pic.

Mary se gândea deja la nuanțe de vopsea şi mostre de tapet, modele de covoare şi perdele. Fată de casă de felul ei, visase la prima ei casă aşa cum unele fete visează la ziua nunții, iar ziua nunții chiar nu era ceva la care să se gândească acum.

— Vânzătorul are două zile ca să accepte sau să refuze oferta.

— Ştiu, doar sunt avocat.

Mary o conduse pe agentă la uşă.

— Poate chiar parteneră?

— Încă nu... Şi vezi să nu mă deochi!

Mary deschise uşa apartamentului, iar Janine o îmbrățişă formal.

— Noroc!

— Mersi, spuse Mary, surprinsă de propria exuberanță.

Închise uşa şi rămase pe loc, savurând momentul, singură. Dacă ar fi fost într-un film, i-ar fi părut rău că nu are cu cine să împartă bucuria, dar, în realitate, n-o deranja. Era doar momentul ei. Muncise pentru el zi de zi

după terminarea facultății, şi ajunsese în sfârşit la el, pentru că şi-l dorise atât de mult. Îşi schimbase viața cu o simplă semnătură. Şi cu un cec foarte gras.

Suna telefonul. Alergă în bucătărie, unde-l lăsase. Îl luă şi se uită pe ecran. Era Anthony, aşa că Mary îşi luă inima-n dinți.

— Alo? răspunse ea, apăsând pe butonul verde.

— Bună.

Anthony părea abătut.

— Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la telefon. Am fost la mama, i-am reparat chiuveta.

Mary îşi drese glasul.

— Îmi pare rău că m-am enervat. Trebuia să iau o hotărâre, şi... m-am hotărât.

— Şi?

— Am făcut ofertă să cumpăr casa.

Mary simți cum i se usucă gura.

— Sper să mă-nțelegi. Dacă vrei, vin la tine, să vorbim. Cred că e o discuție pe care n-ar trebui s-o avem la telefon.

— Păi, mă bucur pentru tine.

Vocea lui Anthony se înmuie şi Mary simți în ea o reală emoție.

— Mersi.

— Ar trebui să fii mândră de tine. Eu sunt mândru de tine şi îmi pare rău pentru ce ți-am spus azi, acolo în casă, şi pentru cum ți-am vorbit.

— Şi mie îmi pare rău, spuse Mary, muşcându-şi buzele.

Aproape că ar fi vrut să-l audă țipând la ea sau să fie mânios. Percepu un fel de nouă resemnare în vocea lui, ceva irevocabil.

— Da, avem o problemă serioasă pe care ar trebui s-o înțelegem şi cred că ai dreptate, n-ar trebui să discutăm la telefon. Mai bine să ne gândim un timp şi putem vorbi mai încolo. Ți se pare bine aşa?

Doamne...

— Sigur, eşti liber mâine seară, să luăm cina undeva?

— Cred că o să-mi ia ceva mai mult. Am nevoie de ceva distanță. Cred că avem nevoie de o pauză.

Mary era uluită. Deodată auzi un sunet în telefon, semn că suna altcineva, dar n-avea de gând să-l întrerupă pe Anthony.

— Eu nu cred că avem nevoie de pauză.

— Ba da, avem. Eu, cel puțin.

— Şi pentru cât timp?

— Nu ştiu. Te sun eu.

— Anthony, asta-nseamnă că ne despărțim?

— Nu ştiu. Îmi pare rău. Trebuie să închid. Te sun eu. Pa, pa.

Mary închise telefonul, supărată. Una era să-ți spui că poți accepta consecințele, alta e când se-ntâmplă cu adevărat. Cu toate astea, nu avea de gând să se răzgândească, nici acum. Cumpăratul casei era ori cel mai bun, ori cel mai prost lucru pe care îl făcuse vreodată.

Adică dacă sunt eu însămi, te pierd pe tine?

Se auzi un bip, semn că cineva lăsase un mesaj pe telefon. Putea să fie Janine sau vreun client, aşa că apăsă tasta pentru căsuța vocală şi auzi mesajul:

— DiNunzio, eu sunt.

Era Bennie, dar vocea ei părea tensionată.

— Nu-ți face griji, sunt bine, dar te sun de la spitalul Pellesburg care Dumnezeu ştie unde e. Aş vrea să-i dai tu de mâncare şi să-l scoți afară pe Bear. Întreabă la vecina mea, cea care are obloane roşii la casă, unde e cheia de la casă. Apoi sun-o pe Marshall şi spune-i să-mi blocheze toate cărțile de credit. Sună-mă înapoi şi o să-ți spun toate detaliile. Nu ştiu numărul spitalului, doar sună-mă înapoi.

Mary închise, stupefiată. Bennie era la spital? Ce se întâmplase? Vreun accident? Ce făcea în Pellesburg, unde o

mai fi fost şi ăsta? Şi ce voia să spună, cu băncile şi cardurile? Căută în lista de apeluri, găsi ultimul număr de pe care fusese sunată, formă şi răspunse o voce de femeie:

— Spitalul Pellesburg.

— Aş dori să vorbesc cu Bennie Rosato. E pacientă la dumneavoastră. Mulţumesc.

Se auzi un clic, apoi centralista spuse:

— Nu avem pe nimeni aici cu numele acesta.

— Sunt sigură că este acolo. M-a sunat acum un minut.

— Îmi pare rău, dar nu avem înregistrată nicio Bennie Rosato şi, oricum, nu pot suna într-un salon la ora asta.

Nu permitem telefoane după ora zece.

— Dar tocmai m-a sunat!

— Nu apare nimeni cu numele acesta şi, cum v-am spus, nu le permitem pacienţilor să primească telefoane după zece seara. Sunaţi mâine dimineaţă, după ora opt.

Mary era confuză.

— Dar a spus că e o urgenţă. Că trebuie s-o sun înapoi.

— Vă rog să sunaţi dimineaţă. Acestea sunt regulile.

— Mulţumesc, mai spuse Mary şi închise, îngrijorată.

Dacă Bennie spunea că e o urgenţă, sigur era ceva extrem de grav. Se simţea onorată că Bennie o sunase să-i ceară ajutorul. Asta era cu adevărat o întorsătură în relaţia lor.

Erau partenere!

Capitolul 50

Bennie lăsă un mesaj pentru DiNunzio, apoi puse receptorul jos, pe măsuţa de lângă pat. Avea mintea limpede, la fel ca misiunea ei. Trebuia să o prindă pe Alice şi să o demaşte. N-avea să-i fie uşor s-o găsească, era probabil departe, dar numai la asta se putea gândi. Faptul că stătuse în cutia aceea o schimbase, simţea asta. Ceva se întâmplase cu ea. Se simţea altfel în interior.

Mâna dreaptă era prinsă într-o atelă înfăşurată cu bandă elastică, iar stânga era bandajată; se chinui să dea jos bara groasă de metal de la pat şi dădu la o parte cuvertura de bumbac. Avea picioarele pline de răni şi vânătăi, faţa umflată şi vreo două degete de la fiecare picior bandajate. Îşi dădu cu greu picioarele jos din pat, se sprijini de suportul perfuziei şi se ridică, plină de dureri, când o asistentă intră în cameră şi se repezi la ea:

— Nu! Vă rog, nu vă ridicaţi!

Asistenta părea să aibă vreo cincizeci de ani şi avea ochii căprui plini de compasiune, părul încărunţit şi o bonetă pe care erau desenaţi nişte pisoi care dansau.

— Nu puteţi încă să vă mişcaţi şi deranjaţi perfuzia!

— Trebuie să ajung la poliţie. Nu mai pot aştepta.

Bennie îşi dădea seama că vorbeşte răstit, dar nu se putea abţine. Nu era deloc în apele ei, era clar.

— I-am sunat noi, de două ori. Am sunat şi la internare, a sunat şi şefa mea. Vă rog, aşezaţi-vă.

Asistenta o apăsă pe umăr, cu fermitate, şi Bennie se aşează pe marginea patului.

— Şi ce-au spus? De ce n-au venit?

— Au zis că vor veni să vă ia o declaraţie, imediat ce va fi posibil. E o secţie mică, nu e ca în oraşele mari.

Asistenta verifică perfuzia şi împinse suportul la locul lui.

— Deocamdată trebuie să staţi liniştită. Mă mir că v-aţi trezit.

— O să-i mai sunaţi sau o s-o rugaţi pe şefa dumneavoastră să sune?

— Da, o să sun, şi dacă ajung între timp, o să-i aduc imediat aici. Vă mai amintiţi când aţi mâncat sau băut ceva ultima oară? Asistenta luă un aparat de tensiune dintr-un suport de metal.

— Vineri seara, cu sora mea. M-a drogat şi a încercat să mă omoare. M-a îngropat de vie într-o cutie, pe un câmp...

— Am citit ceva de genul ăsta în fişa dumneavoastră.

Le-aţi spus asta la triaj, în Urgenţă.

Asistenta îi fixă aparatul pe braţ.

— Cum v-aţi rănit la mână? Aveţi o mică fractură.

— A trebuit să ies din cutie şi a mai fost şi un lup...

M-a atacat şi a trebuit să mă apăr.

Asistenta ridică dintr-o sprânceană, apăsând pe pompa neagră de cauciuc a tensiometrului.

— Eraţi sub influenţa alcoolului când aţi venit. Mai ştiţi ce aţi băut?

— Whisky. Mi l-a dat bărbatul care m-a adus.

— Înţeleg.

Asistenta se aplecă, uitându-se la ceas şi aşteptând semnalul aparatului, apoi eliberă pompa, iar aparatul îşi slăbi strânsoarea.

— Aveţi tensiunea cam mare. Aţi luat vreun medicament, cu reţetă sau fără?

— Cum v-am spus, sora mea mi-a pus ceva în vin, fără ştirea mea. Habar n-am ce mi-a dat, dar m-a adormit. E sora mea geamănă şi e geloasă pe mine, mă invidiază.

Bennie îşi dădu seama că asistenta n-o crede, doar că era prea politicoasă s-o spună.

— Când pot să plec de aici? Trebuie să sun la poliţie.

Sunt victima unei crime. A fost o tentativă de omor.

Mi-a furat şi maşina, şi portofelul.

— Nu veţi fi externată în seara asta, aşa a hotărât doctorul. Vă vom ţine sub observaţie, până ce toate semnele vitale vor reveni la normal.

Asistenta încercă s-o facă să se întindă, dar Bennie rămase aşezată.

— Vreau să plec! Pot să mă externez singură.

— Vă rog, dacă veţi mai încerca să vă daţi jos din nou, va trebui să chem paza.

Asistenta strânse din buze.

— Vă rog să fiți cooperantă. Am sunat deja la poliție.

Vor veni cât se poate de repede.

— Am o idee mai bună.

Bennie ridică receptorul, dar telefonul nu avea ton, aşa că închise.

— Ce s-a-ntâmplat cu telefonul?

— Nu sunt permise convorbirile după ora zece seara.

— Dar tocmai am sunat-o pe o asociată de-a mea.

— Înseamnă că ați prins o convorbire în ultimul moment. Acum, vă rog, dacă veți coopera, vă vom externa mult mai devreme. V-am programat o întâlnire cu un asistent social mâine, pentru o evaluare.

— N-am nevoie de evaluare! Bennie nu se putea abține să nu ridice tonul. Am nevoie de poliție!

— Aşa e procedura într-un caz ca al dumneavoastră.

— Nu există cazuri ca ale mele!

Bennie încercă să se ridice, dar suportul perfuziei o luă la vale şi când încercă să-l prindă, o văzu pe asistentă cu o seringă în mână, injectând ceva în tub.

— Vă rog, staţi liniştită. Voi vorbi cu şefa mea şi mă voi asigura că mai sună o dată la poliție. Acum încercați să vă odihniți puțin, mă auziți?

— Nu, opriți-vă! Ce faceți? Ce e asta?

Bennie află peste câteva clipe ce era. Brusc, începuse parcă să-i ningă pe creier.

— E un sedativ uşor, vă va ajuta să dormiți. Vi l-a prescris doctorul care v-a consultat, în caz că veți deveni agitată. Vă rog, încercați să vă odihniți!

— Nu m-a consultat niciun doctor! Trebuie s-o prind pe Alice!

Bennie încercă să-şi amintească de doctor, dar gândurile îi erau împrăştiate. Corpul i se relaxă, iar asistenta îi ridica deja picioarele la loc în pat, învelind-o şi ridicând bara de metal la locul ei.

— O să avem grijă de dumneavoastră, veți vedea, spuse ea, întorcându-se şi ieşind din cameră.

Capitolul 51

Alice stătea în pat cu Grady, îmbrăcată şi prefăcându-se că citeşte dosarul Rexco. Era timpul să-l adoarmă pe iubit, aşa că puse hârtiile jos.

— Ştii, cred că mi-ar prinde tare bine ceva de băut.

Ce zici de ceva uşor înainte de culcare?

— Ce-ai vrea? Grady se uită pe deasupra ziarului de duminică. Mă duc să-ți aduc.

— Nu, nu, mă duc eu.

Alice se ridică, întinzându-se.

— O să-mi facă bine să mă ridic puțin. Ție ce să-ți aduc?

— Nimic, mulțumesc.

Mulțumesc, pe naiba!

— Hai, bea ceva cu mine. Eu o să-mi pun nişte vin.

— Fie, vin, dacă-l găseşti. Dacă nu, apă. Eşti sigură că nu vrei să mă duc eu?

— Nu, mersi. Lasă-mă pe mine. Ai fost aşa de minunat astăzi.

— Şi tu.

— Mersi.

Alice îi aruncă un zâmbet, ieşi din dormitor şi se duse jos. Căută prin dulapuri până găsi o sticlă de Merlot, apoi scotoci după un tirbuşon. Găsi unul, deschise sticla, luă două pahare şi turnă vin cam până pe la jumătate.

Se uită în spate să vadă dacă e singură, apoi scoase pastila din buzunar, o rupse în două bucăți şi le puse în paharul din dreapta. Luă o lingură, mestecă în vin ca să se dizolve drogul, apoi urcă înapoi cu paharele. O să aştepte până va adormi Grady, apoi va lua un cuțit. Nu voia să rişte s-o vadă cu el, dacă ceva ar fi mers prost.

— Ce rapidă ai fost! spuse Grady, zâmbindu-i.

— Negresele mi-au făcut cu ochiul, dar am rezistat.

Alice îi dădu paharul şi ciocniră pentru un toast.

— Pentru sfârşitul unei zile cu adevărat groaznice.

— Pentru sfârşit. Alice sorbi din vin, la fel şi Grady.

— Bun. Sec.

— De acord.

— Aşa... Grady lăsă ziarul jos. Sunt frânt.

— Vrei să te culci?

— E cam devreme, nu?

— Nu chiar. Alice se aplecă şi-l sărută uşor, apăsându-şi sânii pe trupul lui.

— Uau... Frumoasă mişcare... Grady se apropie de ea şi o sărută, iar ea a fost străbătută de un fior. Mâna lui îi alunecă pe sub tricou şi-i mângâie sânii cu palma caldă. Era cât pe ce să se aprindă, când el căzu ca un bolovan.

— Grady?

— Ce...

Încercă să se ridice în capul oaselor, dar era deja pe jumătate adormit.

— Îmi pare rău...

— Stai liniştit, e-n ordine. Ți-e somn, înțeleg.

Alice îl aşează la loc pe pernă, îi luă ochelarii de la ochi, ca o iubită bună ce era, şi se uită cum i se închid ochii. Brusc, sună telefonul de pe noptieră şi Alice sări să răspundă, enervată. Pe ecran scria Mary DiNunzio, iar Alice ieşi cu telefonul din cameră.

— Ce e, DiNunzio? Sunt ocupată!

— A, scuze. Te-am sunat înapoi.

— Dar nu te-am sunat.

— Ba da, m-ai sunat. M-ai sunat de la spital. Tocmai am primit mesajul tău.

O, o!

— Ce-ai primit?

— Mi-ai lăsat un mesaj. M-ai rugat să te sun înapoi la spital, te-am sunat, dar nu mi-au dat voie să vorbesc cu tine. Au zis că nu au niciun pacient cu numele tău?

Ce se întâmplă?

Gândurile lui Alice o luaseră razna. Ieşise Bennie din cutie? Cum supravieţuise?

— DiNunzio, sunt acasă, nu te-am sunat şi nu ţi-am lăsat niciun mesaj. Trebuie să fi fost Alice, s-a dat drept mine.

— O, Doamne, cum am putut să fiu aşa de proastă?

— Nu ai fost proastă, avem aceeaşi voce.

— Ştii, mi s-a părut mie că vocea ei sună ciudat.

M-am gândit că e supărată sau bolnavă. Spunea că e la spitalul Pellesburg.

Alice simţi că i se urcă sângele la cap, dar se stăpâni. Ar fi trebuit să-i tragă un glonte în cap lui Bennie. Pellesburgul era aproape de locul în care îngropase cutia. Cu Grady leşinat şi Bennie întoarsă din morţi, avea nevoie de un plan B.

— Mi-a spus să nu-mi fac griji şi să iau cheia de la vecina care are obloane roşii la casă, să intru şi să scot câinele la plimbare.

— Ce glumă morbidă, mai ales azi! A trebuit să-l eutanasiez pe Bear azi...

— E groaznic. Mary oftă. Probabil că eşti foarte supărată.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Sper că nu mă urmăreşte nebuna asta! Ce-a mai zis?

— Să sun la Marshall să blocheze toate cărţile de credit?

— Nu cred c-ar trebui să-i facem jocul. Sigur încearcă să mă tragă pe sfoară.

— Sigur... Mary făcu o pauză. Dar de ce m-a sunat pe mine şi nu pe tine?

— Se preface că sunt eu, deci n-are cum să mă sune pe mine, nu? Te-a subestimat, DiNunzio.

— Mă întreb ce joc face.

— Furt de identitate, nu? Te-a sunat pretinzând că sunt eu, aşa că probabil va mai face asta. Bine că te-ai gândit să redactezi ordinul ăla de restricție. I-am dejucat planurile.

— Aşa e! Crezi că va apărea la birou, pretinzând că eşti tu?

— S-ar putea, dar suntem pregătiți.

Alice vedea deja o cale să întoarcă totul în favoarea ei.

— Ar trebui să înaintăm o plângere la poliție pentru furt de identitate. Ar trebuie s-o faci tu, pentru că a vorbit cu tine, iar eu pot depune mărturie, dacă va fi cazul.

— S-a făcut.

— Bine, acum o să te rog să mai faci ceva pentru mine. Finalizează ordinul de restricție, semnează actele şi depune-le, apoi sună la tribunal de dimineață şi solicită o audiere de urgență.

— Ok.

— O să mă scol pe la şase. Sună-mă atunci. Dacă încearcă să te sune, nu răspunde. Încearcă să se joace cu mintea ta.

Alice făcu o pauză, de efect.

— Şi... DiNunzio, mi-ar plăcea să fii partenera mea.

— Mulțumesc din suflet!

Mary jubila.

— Doamne, aproape că nu-mi vine să cred că se întâmplă, în sfârşit, după atâția ani, lucrul la care am visat chiar dinainte să lucrez pentru tine, de când eram în facultate! N-am crezut c-o să apuc ziua asta şi uite că... a venit!

— Felicitări! De azi ne numim Rosato & DiNunzio.

— Mă simt atât de onorată! Ştiu că nu sunt o avocată la fel de bună ca tine, dar tu m-ai învățat tot ce ştiu. Îți datorez totul.

Cum zici tu.

— Bravo ție!

— Mulțumesc, încă o dată, Bennie. Mulțumesc mult.

— Şi eu, ţie.

Alice închise telefonul, întorcându-se în dormitor, unde Grady căzuse lat, cu capul într-o parte. Nu mai putea să-l omoare acum, când Bennie scăpase. Era prea riscant, iar ea avea probleme mai importante de făcut.

Trebuia să-şi acopere urmele înainte să fie prea târziu. Dacă se mişca repede, putea să rezolve înainte să se trezească Grady. Avea de gând să ia banii şi să fugă din ţară şi nimeni nu putea s-o oprească, nici măcar Bennie. Nu putea să lase nimic să-i stea în cale, pentru că dacă ar fi lăsat, ar fi găsit-o Q şi-ar fi omorât-o.

Coborî în fugă scările, îşi luă geanta şi ieşi.

Capitolul 52

Mary lucra în pat, cu laptopul în poală, energizată de un tsunami de adrenalină. Acum era parteneră! Îşi va vedea numele pe o firmă de avocatură. Va avea o casă a ei. Se simţea atât de reîncărcată cu energie, încât muncea cu frenezie. Sunase la poliţie pentru înaintarea plângerii, dar îi spuseseră să meargă dimineaţă să completeze formularele, aşa că refăcu ordinul de restricţie, adăugând noile fapte legate de telefonul dat de la spitalul Pellesburg, care le întăreau acuzaţiile. Încercase să găsească un precedent, dar nu reuşise. Chiar şi aşa, dreptatea, aşa cum reieşea din expunerea cazului, era de partea lor.

Intră pe site-ul tribunalului, apoi dădu print. Se întinse, surprinsă că începea deja să se lumineze afară, şi când se uită la ceas văzu că era 5:30. Trebuia s-o sune pe Bennie până la şase. Se dezbrăcă repede, apoi intră direct la duş şi se spălă în fugă. Nu mai avea timp să se radă pe picioare.

Partenerii de afaceri nu-şi pierd vremea cu prostii!

Se şterse rapid. Îşi prinse părul, se repezi la BlackBerry şi sună la cabinetul judecătorului de urgenţă, unde lăsă un

mesaj, solicitând o audiere. Apoi o sună pe Bennie ca s-o pună la curent, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

— Bună treabă, spuse Bennie. Sună-mă când afli termenul pentru audiere şi ne vedem la birou, când ajung. Dacă apare Alice pe undeva, evit-o.

— Nu crezi că ar trebui să întărim paza? Să mai chemăm nişte oameni de la Meyers, firma de pază cu care lucrăm.

— Nu, găseşte alta. Nu sunt chiar cei mai buni din oraş, iar noi avem nevoie de artileria grea.

— Mă ocup şi ne vedem la birou. Pa.

Mary închise telefonul, fericită. Chiar avea influență asupra lui Bennie. Poate că aşa vor sta lucrurile de acum înainte. Parcă şi vedea primele lor discuții în contradictoriu, de pe poziții de egalitate, ca partenere.

Dar nu înainte de a fugi la loc în baie, să se epileze pe picioare.

Capitolul 53

Bennie se trezi când auzi voci de pe holurile spitalului.

Fereastra era luminată, deci era dimineață. Se simțea de parcă tot nu era ea, cu toate că ştia ce are de făcut.

Se ridică şi se întoarse spre telefon, ridicând receptorul.

Când răspunse centralista, întrebă:

— Puteți să-mi spuneți numărul de telefon de la poliție sau să-mi faceți legătura?

— Îmi pare rău, nu avem permisiunea să facem astfel de legături.

— Pot să sun la 911 de pe telefonul acesta?

— Nu.

— Atunci puteți să sunați dumneavoastră?

— Îmi pare rău, nu avem voie să sunăm nici la 911. Dacă este o problemă la etajul dumneavoastră, luați legătura cu asistenta.

— Dar la poliția din Philadelphia?

Bennie avea numărul unui detectiv de la omucideri, dar nu avea celularul la ea.

— Ați putea să cereți informații la divizia...

— Îmi pare rău, v-am spus, nu avem permisiunea să facem astfel de apeluri. Vă rog să-i comunicați asistentei ce problemă aveți, iar ea vă va ajuta.

Bennie închise şi sună la birou. Răspunse robotul, ceea ce o surprinse. La ora asta, Marshall trebuia să fie la birou, iar când se auzi semnalul căsuței vocale, lăsă un mesaj: „Eu o să întârzii azi şi avem o problemă.

Alice a apărut din nou şi are actele mele. DiNunzio, ai grijă de Bear, iar tu, Marshall, anulează-mi te rog toate cărțile de credit. Vorbim mai târziu."

Închise telefonul, aruncă pătura de pe ea şi lăsă bara în jos. Nu-i era uşor cu atela pe mână, dar reuşi să dezlipească plasturele care-i ținea perfuzia şi îşi scoase acul din venă, oprind sângerarea cu bandajul de la mâna stângă. Tocmai se dădea jos din pat, când trecu o asistentă care alergă s-o oprească:

— Doamne, Dumnezeule! Sunteți ceva...

— Nici să nu îndrăzneşti să spui! Mă externez singură!

Ştii de unde pot să iau nişte haine?

Bennie se îndreptă şchiopătând spre uşă, dar asistenta se aşează în fața ei, cu brațele încrucişate. Era alta decât cea de aseară, de categorie grea, brunetă, cu părul scurt, trasă la față şi foarte voluntară.

— Asistentul social va veni dintr-o clipă în alta. Imediat ce veți vorbiți cu...

— Ori mă ajuți să găsesc nişte haine, ori te dai la o parte din calea mea!

— Dacă aşteptați puțin să...

— Nu mai aştept nimic!

Bennie încercă s-o ocolească, dar apăru altă femeie, care se postă în prag. Era slabă şi mică, pierdută într-o rochie uriaşă de blugi. Îi întinse mâna, cu un zâmbet profesional.

— Bună ziua, eu sunt Melissa, mă ocup de cazul dumneavoastră. Am înțeles că vreți să plecați, dar nu se poate, până nu vorbim.

— Dacă o să-mi dați nişte haine, o să vorbesc.

— Perfect. Vă rog, luați loc, domnişoară Arzado, ca să discutăm puțin.

Asistenta socială arătă spre un scaun, iar Bennie se aşeză.

— Mă numesc Bennie Rosato, nu cum mi-ați zis dumneavoastră, şi trebuie să vorbesc cu poliția.

Pe hol era zarvă şi la oficiul asistentelor apărură doi polițişti în uniformă. Femeile se întoarseră, iar Bennie se ridică, strângându-şi cămaşa de spital desfăcută la spate.

— Domnilor, veniți vă rog! strigă ea, uşurată.

Nu mai avea timp de pierdut, iar după un sfert de oră terminase un sandvici cu ou şi le dăduse o declarație ofițerilor Villarreal şi Dayne, care stăteau pe nişte scaune în fața ei.

— Un lup? repetă ofițerul Villarreal, ridicând din sprânceana lui groasă. Avea vreo treizeci de ani, ochii căprui şi mari, o față lată şi bucălată şi un zâmbet sceptic, gata făcut.

— Aşa cred, un lup sau un coiot! Aveți din ăştia pe-aici?

— Probabil.

— Deci am văzut unul.

— Înțelegem că erați băută când ați ajuns aici.

— Şoferul care m-a adus mi-a dat nişte whisky.

— El a zis că aşa v-a găsit.

— Şi a mințit, dar nu asta contează acum. E vorba de o tentativă de omor. Sora mea a încercat să mă ucidă. Mi-a luat maşina, are actele mele. Vreau s-o dați în urmărire.

— Şi sunteți gemene identice?

— Da, o cheamă Alice Connelly.

Bennie ştia că pare o nebunie. Dacă n-ar fi trăit-o, nici ea n-ar fi crezut.

— Vă rog, duceți-mă la un computer şi vom putea verifica tot ce v-am zis. Veți vedea că sunt avocat şi că am apărat-o la proces într-un caz de crimă!

Polițiştii se uitară unul la celălalt, dar Bennie se ridică, acoperindu-şi spatele şi se îndreptă spre uşă.

— Trebuie să fie undeva un computer!

Asistenta socială se luă repede după ea.

— Cred că-l putem folosi pe cel din cabinetul asistentelor.

Bennie o luase deja într-acolo, ignorându-le pe asistentele şi infirmierele care se uitau ciudat la ea. Se instalase în spatele biroului şi se pregătea să apese nişte taste cu atela de la mână, când asistenta socială se postă repede în fața ei.

— Vă rog, dați-mi voie. Vreți să intrați pe Internet?

— Da, vă rog! Tastați numele meu şi pe al lui Alice Connelly.

Bennie îi spuse numele pe litere, asistenta le bătu şi apăru o listă lungă de link-uri. Bennie arătă spre prima.

— Încercați-l pe ăsta.

— Să vedem...

Asistenta dădu clic, iar Bennie nu trebui să spună mai multe. Era o fotografie cu ea şi cu Alice, una lângă alta, arătând la fel de fericite, sub un titlu mare: GEMENELE CÂŞTIGĂ. Femeia rămase cu gura căscată:

— Ia uite aici...

— Ce ziceți de asta? Villarreal zâmbea, dar ofițerul Dayne părea rezervat, nespunând nimic.

Bennie se uită spre asistenta socială.

— Puteți să-mi dați nişte haine? Acum, vă rog?

Capitolul 54

Alice îşi prinse părul cu clema, în timp ce Grady dormea de parcă era mort. Se îmbrăcă cu un costum kaki, o cămaşă albă de bumbac şi pantofi maro cu tocuri joase, apoi se uită în oglinda din dormitor. Arăta ca Bennie, nemachiată, fără zorzoane. I se părea criminal să apari aşa la tribunal.

Luă servieta de pe scaun, apoi scoase geanta cu bani de sub pat. Desfăcu fermoarul şi luă cât de mulţi bani putea, ca să nu atragă atenţia. O împinse la loc sub pat, luă paşaportul lui Bennie din cutia cu bijuterii şi-l băgă şi pe el în geantă.

Grady se trezea în sfârşit, îmbrăcat în hainele de cu seară. Nu putea să-l lase aici, acum că Bennie era în viaţă, aşa că îl scutură puţin.

— Grady? Grady? E timpul să te scoli!

— Ce?! Pleoapele i se mişcară, iar Alice aprinse veioza de lângă pat.

— Trezeşte-te! Trebuie să ne pregătim. Am nevoie de ajutorul tău, cu Alice.

— Ce se întâmplă? Grady deschise ochii şi se ridică în capul oaselor. E aici?

— Nu. Îţi spun în drum spre tribunal.

— Aoleu, dar ce-am făcut, am adormit buştean.

Se ridică, scuturându-şi capul.

— Am adormit îmbrăcat?!

— Iartă-mă că te grăbesc, dar m-am gândit că vrei să vii şi tu la tribunal.

— Sigur, da, m-am trezit.

Grady îşi puse ochelarii şi se dădu jos din pat, când sună telefonul.

— Scuze o secundă.

Alice se duse să-şi ia geanta şi scoase telefonul. Era DiNunzio.

— Ce se-ntâmplă? întrebă ea. Tocmai am plecat de la Roundhouse. Mary era încântată.

— Am completat plângerea pentru furt de identitate şi nu mai e nevoie să dai şi tu o declaraţie. Avem audiere de urgenţă pentru ordinul de restricţie, la ora opt.

— Bravo!

Alice se uită la Grady, care se împiedică de tenişii lăsaţi lângă pat.

— Ne vedem acolo sau te iau cu un taxi?

— Vino să ne iei, dar nu cu taxiul.

Alice voia să-şi lase geanta cu bani în maşină. Nu putea să treacă de pază cu ea, în sala de judecată.

— Închiriază o maşină, s-o avem toată ziua.

— Bine, voi fi acolo într-un sfert de oră. Dar care „noi”?

— Păi avem un consilier azi!

— Ce? Pe cine?

— E celălalt partener al meu, răspunse Alice, uitându-se la Grady.

Capitolul 55

Mary nu voia să se vadă că e nervoasă, aşa că nu-şi putea scărpina petele roşii ascunse sub gulerul înalt de la bluza albă. Stătea pe o bancă din al doilea rând de bănci al sălii de tribunal ticsite, împreună cu Bennie şi Grady, aşteptând să fie strigat numărul cazului lor. Nu era uşor să obţii un ordin de restricţie, pentru că tribunalele erau reticente în privinţa restricţionării drepturilor civile ale unei persoane, în absenţa unor dovezi serioase de ameninţare. Mary nu obţinuse decât vreo două asemenea ordine în cariera ei, şi acelea cam demult – iar clientă nu era şefa ei... Se rugă la Sfântul Apostol Iuda, patronul cauzelor pierdute şi al avocaţilor depăşiţi de situaţie.

Şedinţa era prezidată de onorabilul Francis X.

MeKenna, un judecător pe la vreo şaizeci de ani, veşnic calm, chel, roşu în obraji şi care purta ochelari cu rame de oțel. Era cunoscut ca fiind înțelegător şi inteligent, dar nu exista nicio garanție că ordinul va fi respins, pentru că nu existase o amenințare fizică la adresa lui Bennie, lucru de obicei necesar.

Sala de judecată era veche, masa judecătorului fiind din marmură cenuşie, iar plafoanele înalte, vopsite cu un bleu ciel şters; exista şi un aparat de aer condiționat maroniu Emerson care zumzăia într-un ochi de fereastră.

Mesele avocaților erau din lemn de mahon, iar balustrada superioară era bogat ornamentată; la mesele lor de lucru inegale, grefierul şi ceilalți funcționari îşi vedeau de treburile lor, completând hârtii sau stenografiind, cu fețele transformate în măşti de serviciu.

Judecătorul dădu verdictul în cazul care tocmai fusese audiat, iar grefierul se ridică şi strigă numărul de caz 53263, care era înaintea lor.

Mary văzuse cum ordinele de restricție le erau aprobate unul după altul femeilor şi copiilor din Philadelphia, fiecare având propria poveste de groază, cu tați care-şi băteau copiii, iubiți care-şi hărțuiau iubitele sau care-şi descărcau furia pe vreun animal de casă. O făceau să se simtă şi mai rău, dar îşi spuse că măcar primeau bruma de dreptate pe care le-o putea da tribunalul.

Se uită la Bennie, care îi zâmbi. Ea obținuse milioane de ordine de restricție la vremea ei, dar nu se băgase peste ea când se fâstâcise completând noianul de hârtii de la registratură. Şi era chiar pentru Bennie Rosato.

— DiNunzio, îi şopti Bennie, bătând-o pe mână. Ai încredere în tine. Eu am, în tine!

Mary simți un val de recunoştință, iar când ofițerul strigă numărul cazului lor, se simți mai înaltă ca niciodată. Se

duse pe podium şi, stând în faţa judecătorului, spuse cu mândrie:

— Onorată instanţă, sunt Mary DiNunzio de la Rosato & DiNunzio.

Capitolul 56

Bennie rămase în maşina poliţiei, parcată în faţa casei lui Alice. Era o zi însorită şi fierbinte, iar în maşină era zăpuşeală, dar ofiţerii Villarreal şi Dayne îi spuseseră să aştepte acolo, cât timp ei intrau în clădire. Îi dusese acolo, deşi ştia că Alice îşi luase de mult tălpăşiţa. Era ciudat, părea că lăsase uşa din faţă deschisă, pentru că poliţiştii intrară foarte uşor.

Se simţea ciudat, fiindcă stătea unde stau de obicei infractorii, pe bancheta din spate, după un grilaj. Nu se simţea deloc în largul ei, parcă nu era ea, în plus era îmbrăcată cu nişte haine pe care nu le-ar fi purtat niciodată, un tricou albastru cu un decolteu adânc, în formă de V, împodobit cu sclipici, o pereche de blugi scurţi şi papuci aurii. Era tot ce a putut asistenta socială să găsească prin spital, evident de la vreo prostituată de ţară, dacă nu cumva chiar de la Daisy Duke.

Apărură cei doi poliţişti, ofiţerul Villarreal mijindu-şi ochii, deranjat de lumina soarelui, iar Dayne mergând în spatele lui. Dintre ei doi, el era cel mai în vârstă, slab şi tăcut, jucându-şi rolul de om al legii cu vechime.

Ajunseră la maşină, iar Villarreal veni în spate să vadă ce face, din moment ce el era cel amabil, însărcinat să facă conversaţie.

Bennie veni lângă geamul deschis pe jumătate.

— A dispărut, nu?

— Nu chiar.

Villarreal îşi împinse în sus cozorocul.

— Alice Connelly nu locuieşte aici. Casa îi aparţine altcuiva.

— Nu se poate!

Bennie încercă să priceapă. Asta era casa. Îşi amintea adresa.

— Dar am fost în casă! Vă spun că este casa lui Alice Connelly.

— O confundaţi.

— Ba nu, nu o confund! ţipă Bennie. Lăsaţi-mă să intru. Trebuie să văd.

Villarreal o avertiză:

— Numai dacă vă veţi comporta decent, iar proprietara va fi de acord!

Ofiţerul Dayne interveni:

— Ăsta nu-i un joc, domnişoară Rosato!

Bennie se apropie mai mult de geam.

— Vă jur, e casa ei! Vă rog, lăsaţi-mă să ies, vreau s-o văd!

Nu trecură nici cinci minute şi Bennie se uita prin bucătărie, uluită. Pernuţele înflorate erau pe scaunele lor, fotografiile de familie, pe masă, chiar şi aparatul de aer condiţionat era la locul lui. Îşi dădu seama imediat că Alice doar folosise casa şi le spuse ofiţerilor, dar ei nu făcură comentarii. O prezentară proprietarei, Sally Cavanaugh, o femeie în vârstă, cu privirea luminoasă şi părul cărunt tuns scurt, îmbrăcată cu o bluză pe care scria Atâtea cărţi, aşa de puţin timp.

Bennie se întoarse către ea.

— Doamnă Cavanaugh, eraţi acasă vineri seara?

— Nu, eram în vacanţă, la Poconos. M-am întors mai devreme pentru că era urât afară.

— Şi erau ceva semne de intrare prin efracţie? Vreun geam spart, vreo fereastră deschisă?

— Deloc.

Doamna Cavanaugh arătă spre cei doi polițiști.

— Aşa cum le-am spus şi domnilor polițişti, am găsit casa exact cum am lăsat-o. Totul e-n ordine. Niciodată nu-mi place să fie dezordine când mă întorc. E dezolant.

— Pot să mă uit la paharele de vin?

— De ce nu?

Doamna se duse la dulap şi luă un pahar de pe primul rând, dar Bennie o opri, făcându-i semn cu mâna bandajată.

— Stați, ar putea fi o probă acolo!

Villarreal interveni.

— Nu credeți că le-ar fi spălat înainte să le pună înapoi?

— Ba da, dar cât de atentă putea să fie? Nu se aştepta să supraviețuiesc şi poate că le-a spălat de mână. Dacă o să le testați, sunt sigură că o să găsiți nişte amprente şi urme de drog!

— Droguri?! Doamna Cavanaugh îşi duse mâna la gură. Vai de mine, şi am folosit aseară paharele astea!

— Poftim?! întrebă Bennie stupefiată.

— Au venit prietenele mele de la clubul de lectură, a venit momentul să alegem cărțile anului şi... ştiți cum e...

Cavanaugh zâmbi nevinovată.

— Janet s-a cam lăsat luată de val, la fel şi eu. Am băut nişte vino, să mai îndulcim lucrurile...

— Şi ați spălat paharele?

— Normal. Le-am spălat cu mâna, la drept vorbind...

Cavanaugh se întoarse spre polițişti.

— Ce fel de drog era?

Villarreal răspunse:

— Nu e cazul să vă faceți griji.

— Sunteți sigur?

— Absolut. Dacă nu vă supărați, aveți o pungă de hârtie?

— Da, chiar aici.

Doamna Cavanaugh luă o pungă din teancul aflat în spatele cuptorului cu microunde şi i-o dădu.

— Mulţumesc.

Villarreal luă punga şi dădu să ia paharul de vin, dar Bennie luă repede un şerveţel şi i-l dădu.

— Poate ar trebui să folosiţi ăsta.

Doamna Cavanaugh aprobă:

— Da, am văzut şi eu asta în Lege şi ordine. Staţi să vedeţi când o să le povestesc fetelor de la clubul de lectură. Luna asta citim o carte poliţistă şi uite că suntem într-una!

Villarreal puse paharul într-o pungă.

— Mulţumim foarte mult, doamnă Cavanaugh, şi ne scuzaţi că v-am deranjat.

Se întoarse spre Bennie.

— E timpul să mergem.

— Nu, aş vrea să văd şi restul casei şi mai am întrebări.

— În Cambridge County noi facem investigaţiile, da?

Mersi de ajutor, oricum...

— N-o să dureze mult. Poate o să ne dăm seama unde s-a dus Alice!

— Am spus că trebuie să plecăm.

— Dar trebuie s-o găsim. Dumnezeu ştie unde e acum. Tot suntem aici, iar dacă ne uităm în jur...

— Nu!

Villarreal îşi puse o mână grea pe umărul lui Bennie, conducând-o spre uşă, apoi o împinse afară, unde-i dădu punga cu probe ofiţerului Dayne, iar pe ea o aşeză la locul ei, pe bancheta din spate, cu un zâmbet şi mai rece. Îi dăduse o şansă la spital, dar îşi pierdea încrederea în ea.

— De ce nu-l sunaţi pe fermierul care m-a găsit? Aţi mai vorbit cu el. Întrebaţi-l unde m-a găsit, iar eu o să vă arăt cutia în care m-a îngropat, pe câmp.

— V-am luat-o înainte, Philly.

— Vreţi să spuneţi că mergem acolo?

— Da.

— Atunci trebuie s-o găsim pe Alice, imediat ce terminăm.

— Vă rog, staţi liniştită.

Villarreal trânti uşa, se aşeză la volan şi porni maşina.

Bennie se apropie de grilaj.

— Încă ceva, domnule ofiţer Villarreal, aţi putea să sunaţi la dispecerat, să vedeţi ce e cu maşina mea?

Poate i-au dat de urmă.

— Am dat deja un comunicat către toate echipajele.

Dacă apare, o să aflăm.

Villarreal acceleră, Dayne umbla la staţia radio, iar Bennie se gândea la ale ei. Cutia de pe câmp o să dovedească că a spus adevărul. Poliţiştii vor vedea gaura săpată, capacul spart, fâşii din hainele ei. Poate vor găsi chiar fire de păr sau fibre textile care să-i ducă la Alice.

Maşina gonea de douăzeci de minute pe drumul de ţară. Aerul umed pătrundea în spate, în timp ce maşina trecea în viteză pe lângă ferme, silozuri înalte, albastre, lanuri de soia şi trăsurile negre ale sectei Amish, ale căror vizitii îşi ascundeau chipurile sub borurile pălăriilor de paie. Observă că undeva, mai în faţă, era agitaţie, poliţia ridicase bariere, iar circulaţia era deviată. Un şir de maşini, maşini ale emisiunilor de ştiri şi camioane erau parcate pe o parte, cât vedeai cu ochii. Dincolo de dealuri, se zărea un nor cenuşiu care aproape că acoperise cerul.

— Ce se întâmplă? întrebă Bennie, iar Villarreal încetini maşina, până opri aproape de o barieră, apoi se întoarse şi-o întrebă, cu o privire dură:

— De ce nu ne spuneţi dumneavoastră? Suntem aproape de locul unde aţi fost găsită.

— Nu-nţeleg ce vreţi să spuneţi... De ce ne-am oprit?

Să mergem să vedem cutia.

Dayne pufni.

— Cutia... ziceţi?

Villarreal dădu din cap, cu buzele strânse.

— Nu putem merge mai departe. A izbucnit cel mai mare incendiu din istoria comitatului. Cineva a incendiat o mirişte. E un dezastru.

Bennie era năucită. Nici nu putea să priceapă ce auzise.

— Focul a ars toată noaptea. Abia acum o oră a fost stins. Au fost chemate maşini de pompieri şi poliţişti din treizeci de districte. De-asta a şi durat atât să venim la dumneavoastră. Până acum, cinci pompieri au ajuns la spital, din cauza epuizării. N-a murit nimeni, din fericire.

Au ars până acum vreo 300 de acri, iar pagubele materiale sunt foarte mari, 140.000 de dolari pentru fânul distrus, aproape 75.000 de dolari pentru echipament. A ars şi o combină John Deere aproape nouă.

Bennie îşi aminti de baloţii de paie şi de combina aceea.

— Nu sunt case pe aici, altfel ar fi murit nişte oameni.

Bennie ştia ce se întâmplase. Îi era rău, nu doar pentru că se pierduseră dovezile, ci şi pentru toate pierderile acelea. Alice pârjolise pur şi simplu pământul, ca să distrugă cutia aceea.

Villarreal trase aer în piept.

— Acum, domnişoară Rosato, poate ne spuneţi şi nouă ce s-a întâmplat, de fapt, noaptea trecută?

Capitolul 57

Alice se îndreptă spre biroul gardianului, urmată de Grady şi Mary şi-i zâmbi lui Steve.

— Veşti bune, amice. Tocmai ce ne-am întors de la tribunal, iar Mary a obţinut un ordin de restricţie împotriva lui Connelly, aşa că n-are voie să se apropie la mai mult de trei metri de noi, chiriaşi, clienţi sau clădire.

— Perfect. Dac-o vedem, chemăm poliţia, apoi pe dumneavoastră.

— A, şi am contractat nişte oameni de la Rothman Corporate ca să întărim paza.

În timp ce vorbea, trase registrul de semnături, falsifică semnătura lui Bennie şi îl trecu şi pe Grady, ca vizitator.

— Trebuie să sosească în orice moment.

— Îi ştim, cum să nu. Tot poliţişti pensionaţi, cei mai mulţi de la Brigada V.

— Bine, acum trebuie să mă apuc de afaceri, am şi clienţi noi, cei de la Rexco vin la două. Staţi calmi dacă nu se întâmplă nimic.

Alice îi dădu registrul lui Mary.

— Trece-te şi tu şi dă-i lui Steve o copie după ordin.

— S-a făcut.

Mary deschise servieta de pânză, luă câteva copii şi i le dădu, apoi semnă.

— Una e pentru tine, iar cei de la Rothman vor avea şi ei nevoie de una.

— Mersi.

Steve începu să citească ordinul, iar Alice bătu uşor cu palma pe birou, mişcare luată de la Bennie.

— Trebuie să fug, spuse ea. Îşi luă geanta şi-şi puse pe umăr rucsacul plin de bani, apoi introduse cardul şi trecu. Întâlni privirea lui Grady şi i se păru că are o atitudine rezervată, dar nu-i putea citi gândurile. Spera că nici el nu putea să le citească pe-ale ei, pentru că tocmai se gândea cum să-i însceneze o moarte accidentală, într-o clădire înţesată de oameni de la pază.

Dacă l-aş arunca de pe acoperiş?

Uşile liftului se deschiseră şi intrară cu toţii. Alice n-o cunoscuse pe recepţionera firmei, aşa că îi citi numele pe plăcuţă: Marshall Trow. Părea transplantată din anii ’60, având o coadă lungă împletită şi o rochie de ţărancă mexicancă. Când îl zări pe Grady, îi zâmbi larg.

— Grady! Ce bine îmi pare să te văd din nou!

— Şi eu, Marshall! Grady o sărută rapid pe obraz. Ce mai faci? Ce mai face copilul? Merge deja?

Din hol se auzi un murmur şi îşi făcu apariţia Judy Carrier, îmbrăcată cu un tricou portocaliu, cu pantaloni trei sferturi albaştri şi saboţi ciclamen, ţipători, cu părul tuns scurt şi roşu ca un glob de Crăciun. Alice nu ştia ce să spună despre fătuca asta. Ori n-avea simţul culorilor, ori era nebună.

— Grady! Judy îl văzuse la recepţie, iar el o luă în braţe.

— Frumoasă coafură! Grady o lăsă jos, ciufulindu-i buclele roşii. Eşti de la pompieri?

— Sunt avangardistă. Judy se fâţâia de colo-colo, iar Alice se gândi că i-ar plăcea s-o arunce şi pe ea de pe acoperiş.

— Cred că ştiţi toţi că Alice s-a întors la vechile ei obiceiuri. Avem un ordin de restricţie, dar dacă apare pe aici, chemaţi imediat poliţia. Nu vreau să anulez întâlnirea cu cei de la Rexco şi n-am să-i dau voie să-mi dea viaţa peste cap.

Alice zări pe biroul recepţionerei plicul de la USABank, pe care scria „Personal şi confidenţial”.

— Marshall, ai vreun mesaj sau pachet pentru mine?

— A, da, scuze. Recepţionera îi dădu pachetul şi mai multe bileţele roz cu mesaje. Marla a zis s-o suni urgent.

— Am înţeles.

Alice luă lucrurile şi se întoarse spre Grady.

— Am un birou liber, fiindcă Anne Murphy e în vacanţă. Vrei să te instalezi tu acolo, să-ţi verifici mail-ul şi să rezolvi ce mai ai?

— Ba da, dar stai puţin, n-ai uitat ceva? Zâmbind, Grady arătă spre Mary.

— Ba da, aşteptaţi! Sigur că da!

Alice aproape că-şi dădu ochii peste cap.

— Un pic de atenție, vă rog: sunt mândră să vă anunț că Mary DiNunzio este de astăzi parteneră oficială a firmei de avocatură Rosato & DiNunzio.

— Nemaipomenit! Judy sărea în sus şi i se alăturară şi Mary, şi Marshall, şi cele trei femei sărbătoriră împreună, cu Grady care râdea împreună cu ele.

Alice se întrebă dacă nu cumva putea să facă o petrecere pe acoperiş, să-i arunce pe toți de acolo.

Dar nu înainte să sune la USABank.

Capitolul 58

— Îți vine să crezi? întrebă Mary, acum că ea şi Judy erau în biroul ei, cu uşa închisă.

— Nu, chiar că nu-mi vine! Judy se înroşise de fericire. Eşti parteneră! Spune-mi totul! Cum s-a întâmplat? Când ți-a spus?

— Stai, stai, că mai am! Mary nu se putea opri din zâmbit. Am cumpărat o casă! Adică am făcut oferta, sper s-o accepte!

— Ce? Lui Judy aproape că-i căzu fața. Ce-ai făcut?

— E superbă, e chiar în oraş şi am făcut deja oferta!

Şi totul într-o zi! Pur şi simplu!

— E incredibil! O casă? Deci ai rezolvat toate problemele cu Anthony?

Mary redeveni serioasă.

— Ce e?

— Cred că am cam terminat-o, răspunse Mary. Nu îşi dăduse seama de asta până acum, când spusese cuvintele cu voce tare.

— S-a întâmplat dintr-odată...

— Dar ce s-a întâmplat?

Mary îi spuse povestea, începând cu cearta din dormitor şi terminând cu telefonul de duminică seara.

Rememoră totul fără să verse o singură lacrimă, pentru că dacă s-ar fi întâlnit cu cei de la Rexco umflată de plâns, nu numai că ar fi fost concediată, ar fi fost direct împuşcată.

— Ce păcat.

Judy se aşează.

— Crezi că a vorbit serios?

— Da.

Mary ştia că e adevărat. O simțea în inima ei.

— Crezi că am făcut ce trebuia?

— Da. Ai tot dreptul să cumperi casa, iar dacă ai fi aşteptat, ai fi pierdut-o. O să se răzgândească, eu aşa cred.

— Nu ştiu ce să zic.

— Dar n-ai făcut nimic greşit şi nu te poate pedepsi pentru că ai cumpărat ceva ce îți doreai. Sau pentru că ți-ai dorit ceva ce el nu poate să-ți cumpere. Banii n-au ce căuta în poveştile de dragoste.

— Cu excepția lumii în care trăim, unde trebuie să cumperi diverse lucruri.

— Nu e drept față de tine. Judy se încruntă.

— Nu e vorba despre dreptate. Îi e ruşine. Aşa vede el lucrurile şi n-o să se schimbe.

Telefonul lui Mary sună în geantă, iar ele se uitară una la alta.

— Pun pariu că el e, spuse Judy.

— Eu pun pariu că nu e.

Mary luă telefonul din geantă şi se uită pe ecran.

— Ți-am spus eu. Bună, mamă.

— Maria, e vero, tu şi Anthony, gata?

După voce, părea că plânsese, ceea ce o făcu pe Mary să se simtă şi mai rău.

— Am luat o pauză, mamă. Avem nevoie de puțin spațiu, atâta tot.

— Ce este spațiu?

Mary încercă să se gândească la cuvintele din italiană pentru „nevoie de spațiu”, dar italienii n-aveau niciodată nevoie de spațiu. Italienii urau spațiul. Lor le plăcea apropierea, împreună cu o farfurie de spaghete.

— Aşteaptă, tata vrea să vorbească cu tine.

Urmă o pauză, apoi:

— MARE, CE SE-NTÂMPLĂ? MAMA LUI ANT'N'Y' I-A SPUS LU' CAMARR MILLIE CARE-A ZIS LA MĂCELAR CĂ ȚI-AI LUA' CASĂ!

— Am făcut o ofertă pentru o casă. Încă n-au acceptat.

— DE CE? VREI SĂ TE MUȚI, TE MUȚI ÎNAPOI ACASĂ!

— Sunt prea mare pentru asta, tată...

— ŞI-N CE LOC E?

— În oraş.

— ÎN CENTRU? întrebă el. ADICĂ ÎN NEPTUNE?

— Da, şi apropo, am devenit şi parteneră!

— SFINTE DUMNEZEULE, MARE! AI FĂCUT PARTENERA, LA FIRMĂ? E MINUNAT! FELICITARI, PUŞTOAICO!

Mary zâmbea, în timp ce taică-său îi dădea veştile maică-sii, strigând.

— AUZI, DA' CARE-I TREABA CU ANTHONY?

— E o poveste lungă, tată...

— NOI AVEM TIMP.

— Ştiu, tată, dar eu nu am, adică nu chiar acum.

Mary trebuia să se pregătească pentru întâlnirea cu cei de la Rexco şi nu lucrase în weekend la niciunul dintre cazurile ei. Avea de dat vreo treizeci de telefoane înainte de ora cinci.

— NOI NU NE BĂGĂM, DAR ANTHONY TE IUBEŞTE.

— Ştiu, tată.

— E UN BĂIAT TARE BUN.

— Ştiu şi asta.

— NOI ÎL IUBIM. ŞI-L IUBESC ŞI CAMARR MILLIE, ŞI MĂCELARUL, ŞI PĂRINTELE TOM.

— Preotul nostru? El de unde ştie?

— E PREOT, MARE. EL ŞTIE TOT. MAICĂ-TA MĂ-NTREABĂ SĂ TE-NTREB, ASTA-NSEAMNĂ CĂ N-O SĂ MAI AVEM NEPOŢI?

— Întreabă-l pe părintele Tom, el le ştie pe toate.

— MARE, VORBEŞTE FRUMOS!

— Scuze, dar...

— NU FI AŞA DURĂ CU ANT'N'Y. MAI DĂ-I O ŞANSĂ. OAMENI SUNTEM CU TOŢII.

— Tată, ai înțeles pe dos! Nu eu m-am despărțit de el, el s-a despărțit de mine.

— CE? AŞA A FĂCUT? CE L-A APUCAT? EŞTI CEL MAI BUN LUCRU CARE I S-A ÎNTÂMPLAT!

Mary zâmbi. Ştia că tatăl ei va-ntoarce roata, dacă va afla adevărul. Mereu îi ținea partea, iar ea se bucura că se împăcaseră.

— Vorbim mai încolo, bine?

— ŞI LASĂ-L ÎN PACE, E NEBUN. TE IUBIM, PĂPUŞICO.

— Şi eu vă iubesc.

Mary închise telefonul cu un oftat.

— Anthony o să-şi revină, spuse Judy, sigură de ea.

Mary nu era deloc convinsă.

Capitolul 59

Bennie stătea în fața ofițerilor Villarreal şi Dayne, într-o cameră de interogatoriu luminată puternic, în care mirosea a proaspăt vopsit, evident în alb. Nu exista nicio fereastră, iar mocheta era subțire şi maronie. Scaunele polițiştilor, deşi desperecheate, erau moderne, iar masa la care stăteau era simplă, din lemn şi n-avea nimic pe ea, în afară de un telefon şi un teanc de formulare pentru declarație, necompletate. Ciudat, se simțea ca o şefa, nu ca o suspectă, ca într-un univers paralel cu biroul ei.

— Nu am avut nimic de-a face cu incendiul, spunea Bennie.

Vedea că n-o cred, dar nu era intimidată. După ce fusese în cutia aceea, nimic n-o mai putea intimida. Se simțea mai puternică ca oricând.

— Gândiți-vă. Eram la spital atunci.

Villarreal pufni.

— Nu ştim încă sigur la ce oră s-a declanşat incendiul. Tot ce ştie comandantul e c-a început aseară, după ce ați fost găsită.

— Dacă a început după ce am fost luată de acolo, nu aveam cum să-l declanşez eu, nu?

— Nu e neapărat aşa. S-a folosit ceva inflamabil, nu ştim încă ce. Comandantul a spus că, în funcție de cum s-a pus focul şi de cât de repede s-a întins, incendiul nu putea să se extindă aşa mult decât la două, trei ore după ce ai plecat. Nu sunt locuințe în împrejurimi, aşa că nimeni n-a văzut când a izbucnit. A fost observat doar după ce a prins putere. Ai fi putut să provoci incendiul ăsta.

Dayne se lăsă pe spătarul scaunului, cu brațele încrucişate şi fără să deschidă gura, dar Bennie nu vorbea, oricum, cu el.

— Uite ce e, eu v-am dat o explicație logică pentru cauza incendiului. Sora mea l-a declanşat, ca să distrugă probele din cutie. De ce aş fi făcut-o eu? Ce motiv aş fi avut?

— De ce ați băut?

— V-am spus, n-am băut. Fermierul mi-a dat sticla.

Bennie arătă spre telefon.

— Sunați-l şi întrebați-l de ce a mințit. Nu ştiu de ce a făcut-o, dar a mințit.

— Îi cunosc pe Bradley şi pe soția lui, June. Au trăit aici dintotdeauna, tatăl lui a muncit tot pe pământul ăsta.

Nu sunt genul de oameni care să umble cu minciuni.

Bennie se gândi o clipă.

— L-ați interogat personal?

— Da.

— Era şi soția lui de față?

— Nu. Bradley era în living, June era la bucătărie.

— Putea să vă audă?

— Cred că da.

— Deci Bradley n-a vrut să spună adevărul în fața soției lui. Nu era să spună că i-a dat unei femei străine, pe jumătate goale, o sticlă cu whisky. Nu voia să recunoască în fața unor polițişti, cu ai căror părinți este prieten că bea la volan sau că bea în general. Poate că are probleme cu băutura, poate încearcă să se lase, n-ai de unde să ştii.

Bennie arătă spre telefon.

— Sunați la poliția din Philadelphia, la Brigada Omucideri. Îi cunosc pe doi dintre detectivi, Azzic şi Holland. Ei au fost implicați în procesul surorii mele şi vă vor spune totul despre ea. Pe ea ar trebui s-o interogați, nu pe mine. Vă rog, sunați la Roundhouse.

— N-am de gând să-i sun pe copoii din Philly.

— Sunați, dacă nu, sun eu!

Bennie se întinse după telefon, dar Villarreal io luă înainte.

— Bine, am înțeles. Vreți să sun, o să sun.

Ofițerul Villarreal sună la informații, ajunse la Divizia Omucideri şi se prezentă.

— Sunt din Cambridge County şi voiam să vorbesc cu detectivul Azzic sau Holland. Poftim? Sunt plecați în concediu?

Bennie se ridică.

— Atunci cereți-l pe inspectorul şef sau pe inspectorul adjunct. Spuneți-le că sunați din partea mea.

Villarreal întrebă:

— Pot vorbi cu inspectorul şef sau cu inspectorul adjunct? Aştept, mulțumesc.

— Vreau să-l punem pe difuzor. Bennie se aplecă, apăsă pe un buton şi începu să bată încăperea în lung şi în lat, în timp ce se desfăşura convorbirea.

— Inspector adjunct Johnson, spuse o voce pe care Bennie n-o recunoscu, dar nu se lăsă descurajată.

— Domnule inspector adjunct, sunt Bennie Rosato, sunt avocat în oraş. Nu ne cunoaştem.

— Nu, am început luna trecută. Am fost transferat de la departamentul de poliție din Milwaukee.

— Sunt o avocată foarte cunoscută şi am o soră geamănă pe nume Alice Connelly, pe care am reprezentat-o într-un proces de crimă. Detectivii Azzic şi Holland s-au ocupat de caz, ei ar putea să vă informeze. Sunt la birou?

— Nu, sunt în vacanță până după Ziua Muncii.

— Pot fi contactați?

— Nu ştiu. De ce, despre ce este vorba?

— Vineri seara, sora mea m-a drogat şi m-a îngropat de vie, încercând să mă omoare.

— Poftim?!

Ofițerul Villarreal interveni.

— Domnule inspector, încercăm să aflăm ceva.

Suntem aici, în Cambridge County cu domnişoara Rosato, care pare să creadă că dumneavoastră puteți să garantați pentru ea.

Bennie îl întrerupse.

— Problema este că trebuie s-o găsim pe Alice Connelly. Ar putea fi oriunde în momentul ăsta. E vinovată de tentativă de omor şi furt calificat, pentru că mi-a furat şi maşina. A provocat şi un incendiu aici, ca să distrugă dovezile.

— Nu vă supărați, e cumva vreo glumă?

— Nu, nici vorbă! îl repezi Bennie. Eu sunt interogată pentru o crimă pe care n-am comis-o, în timp ce criminalul e în libertate. Se pare că nu pot să conving pe nimeni de aici

că Alice Connelly trebuie cercetată, aşa că mi s-a părut potrivit să vă sun.

Villarreal se întoarse spre ea, furios.

— Ba cercetăm, domnişoară Rosato, cercetăm! N-om fi noi cine ştie ce oameni importanţi, dar ne descurcăm.

De ce credeţi că dau telefonul ăsta? De ce credeţi că am luat paharele de vin? De ce credeţi că am mers cu dumneavoastră pe toate coclaurile?

— Mă acuzaţi că am provocat un incendiu.

Dumneavoastră investigaţi un incendiu, nu o tentativă de crimă!

— Focul acela a provocat pierderi mari şi a distrus...

— Oameni buni!

Inspectorul adjunct Johnson tuşi cu subînţeles.

— Mă scuzaţi, pot să intervin? Domnişoară Rosato, spuneţi că această femeie a încercat să vă omoare, îngropându-vă de vie. Unde-a avut loc această tentativă?

— Pe un câmp, în Cambridge County.

— Bun, iar dacă sunteţi avocată, atunci ştiţi că poliţia din Philadelphia nu are jurisdicţie pentru o tentativă de omor care a avut loc în comitatul Cambridge. Jurisdicţia noastră se termină la marginea oraşului Philadelphia.

— Ştiu asta, dar sunt aici şi nu pot să-i conving pe oamenii aceştia că nu inventez poveşti. De aceea este extrem de important să încercaţi să-i găsiţi pe detectivii Azzic şi Holland, chiar şi în vacanţă. Nu se vor supăra.

De fapt, se vor supăra dacă vor afla că nu i-am căutat.

Dacă îi veţi suna şi le spuneţi s-o găsească pe Alice, se vor ocupa imediat.

— Chiar şi aşa, prietenia dumneavoastră cu doi detectivi nu ne conferă jurisdicţie în acest caz.

Adjunctul făcu o pauză.

— Domnişoară Rosato, dacă aţi fost atacată în Cambridge County, trebuie să rezolvaţi problema la autoritatea locală. Mulţumesc foarte mult pentru telefon.

Numai bine.

— Mulţumim, domnule inspector, spuse Villarreal, închizând telefonul. Se întoarse spre Bennie, nervos. Nu sunt de acord cu ce aţi spus că nu investigăm.

Investigăm. O parte din povestea dumneavoastră este credibilă, dar cealaltă miroase ca dracu'!

Ofiţerul Dayne se ridică, mijindu-şi ochii.

— Lăsaţi prostiile, domnişoară Rosato. Aţi fost găsită beată pe o mirişte care-a ars a doua zi. Poate-aţi făcut-o de plăcere, poate sunteţi piromană, aveţi probleme, ce ştiu eu. Sau poate aţi petrecut prea tare cu cineva şi aţi aprins focul din greşeală. Nici nu e greu, cu o ţigară şi o sticlă de whisky.

Bennie se uita când la un poliţist, când la altul.

Într-un fel îi înţelegea atitudinea. N-aveau s-o ajute şi nici poliţia din Philly. Era pe cont propriu. Îi va lua singură urma lui Alice. Se îndreptă spre uşă.

— Unde credeţi că plecaţi? întrebă Villarreal, încruntându-se.

— N-aveţi dovezi suficiente ca să mă acuzaţi pentru incendiu. Nu aveţi probe că am comis o infracţiune.

— O s-avem, după ce comandantul va definitiva ancheta, într-o zi, două.

— Poate o să dea peste o cutie făcută scrum, n-aveţi de unde să ştiţi. În orice caz, va mai dura o zi, două.

— Nu există nicio cutie arsă, interveni Dayne, dar Villarreal îi făcu semn cu mâna să tacă.

— Deci?

— Deci am o zi, două s-o găsesc pe Alice. Trebuie să chem un taxi, pentru că plec.

Villarreal dădu din cap.

— Şi unde vă duceţi?

Dayne spuse şi el:

— Nu aveți voie să părăsiți comitatul.

— Ba am voie, dacă nu mă arestați, şi ştiți foarte bine asta.

Bennie luă un pix de pe masă şi un formular pentru declarații şi îşi scrise telefonul şi adresele de acasă şi de la birou.

— O să mă găsiți la adresele astea. Sunați-mă când o să găsiți cutia.

— Stați aşa.

Villarreal clipi, nesigur.

— Nu ştiu ce să zic despre asta...

— Atunci închideți-mă acum şi o să chem un avocat.

Am o firmă de avocatură, aşa că n-o să mă coste nimic. O să câştig până la urmă.

Ofițerii se uitară unul la altul.

— Mă gândeam eu...

Bennie deschise uşa, părăsind camera de interogatoriu.

Capitolul 60

Alice se prefăcea că lucrează în biroul lui Bennie, cu uşa închisă. Deschise nerăbdătoare plicul de la USABank, îşi aruncă ochii peste instrucțiunile Marlei, apoi scoase cardurile să le semneze. Deschise un sertar de la birou şi luă carnetul de cecuri al lui Bennie, apoi puse registrul pe masă, ca să îi cerceteze scrisul. Îi falsifică semnătura pe primul card, apoi pe următoarele şase.

Semnă documentele, le scană şi i le trimise Marlei la USABank. Luă un plic DHL, băgă cardurile înăuntru şi-l sigilă; apoi îl îndoi, îndesându-l în geanta lui Bennie, care zăcea pe podea, chiar în fața dulapului încuiat unde era ascunsă cealaltă geantă, cu bani. Şi sună, în sfârşit, la USABank.

— Marla? întrebă ea, când cineva răspunse la telefon.

Sunt Bennie Rosato. Ce mai faci?

— Sunt bine. Ai primit cardurile?

— Da, mersi, am terminat. Le-am scanat şi ţi le-am trimis prin e-mail, iar originalele le-am pus în plicul DHL.

Te-aş ruga să transferi banii la BSB imediat.

— Sigur. Aşteaptă un minut, mă uit chiar acum pe copiile trimise de tine. După ce voi face transferul, vei avea un cont deschis la BSB, dar nu vei putea folosi sau retrage nimic până mâine, când vor primi semnăturile originale.

— Am înţeles. Te rog, fă transferul după ce închizi.

Sora mea a început deja să se dea drept eu; şi Alice îi dădu rapid câteva detalii. Iar acum am un ordin de restricţie împotriva ei. Cred că e prudent să grăbim lucrurile.

— Desigur, voi face transferul electronic imediat ce voi închide telefonul. Îţi mulţumim că, într-un moment atât de dificil, ţi-ai păstrat încrederea în USABank şi partenerii săi, pentru siguranţa afacerii tale. Ştii cât de mult preţuim relaţia noastră cu tine.

— Ştiu, mulţumesc.

Alice închise telefonul, apoi apelă informaţiile şi ceru numărul de la televiziunea locală. Era cam riscant să contacteze media, dar trebuia să i-o ia înainte lui Bennie, care, disperată, s-ar fi putut duce acolo. Mai ales acum, că sora ei era liberă, Alice trebuia să fie cu un pas în faţă.

— Aş putea vorbi cu Emily Barry, vă rog? Spuneţi-i că o caută Bennie Rosato.

— Da, rămâneţi la telefon, vă rog.

Alice nu avu mult de aşteptat.

— Bennie! spuse Emily. Mă bucur să te aud. N-am vorbit de când cu procesul Connelly!

— Mulţumesc că mi-ai răspuns. Mi-am adus aminte că ai făcut cele mai bune reportaje despre acel caz, aşa că ai fost primul reporter pe care m-am gândit să-l sun.

Alice făcu o pauză, de efect.

— Aş vrea să-ţi ofer ceva informaţii, dar trebuie să rămână neoficial. Nu poţi să spui că eu sunt sursa.

— Ai cuvântul meu.

— Am motive să cred că Alice Connelly a revenit la vechile obiceiuri.

— Nu-mi spune! exclamă Emily, încântată. S-a culcat cu vreun poliţai corupt sau e implicată în vreun alt scandal?

Şi ce? Eşti geloasă?

— Nu, vrea să-mi fure identitatea. Am avut un incident în weekend şi nu ştiu cât de departe va merge.

— Dar cum pot să coroborez povestea? Ştii că am nevoie de o a doua sursă.

— Am făcut o plângere la poliţie şi tocmai am obţinut un ordin de restricţie.

— Perfect. Asta înseamnă informaţie publică.

Emily începu să scrie; se auzeau bătăile rapide pe tastatură.

— Dar cum se face că îmi spui toate astea? Tu niciodată nu scapi vreo informaţie. Ce mă mai chinuiam ca să te fac să vorbeşti.

— Sinceră să fiu, mi-e teamă de ea.

Alice adoptă un ton de victimă.

— Fac tot ce pot ca să mă apăr, în cazul în care va apărea la birou şi va încerca ceva. Mai am însă nevoie de ajutor. Dacă o să dai povestea pe post, toată lumea de pe rază de trei state o s-o caute pe Alice şi atunci o să mă simt mult mai în siguranţă. În definitiv, nu e aşa de greu de găsit. Arată exact ca mine.

— Acum înţeleg. Foarte inteligent!

— Mersi. Trebuie să închid, spuse Alice, grăbită, pentru că văzu clanţa de la uşa biroului mişcându-se.

Uşa se deschise, iar ea închise repede telefonul şi ascunse carnetul de cecuri.

În prag apăru o femeie, dar Alice habar n-avea dacă era avocată, clientă sau o prietenă veche, aşa că afişă un zâmbet fals, à la Bennie.

— Bună! spuse ea, ridicându-se. Mă bucur să te văd!

— Serios?! întrebă femeia, ridicând din sprânceană.

Capitolul 61

Mary se năpusti dinspre recepție spre biroul lui Bennie, inima bătându-i nebuneşte în piept. Părinții ei cu tot cu Fiorella se hotărâseră să-i facă o vizită-surpriză la birou, iar Fiorella plecase deja în recunoaştere. Niciodată nu se sfârşea bine când DiNunzio Cei Plimbăreți veneau la Rosato & Associates. Lumile acestea ale ei nu trebuia să se întâlnească, ci să rămână separate, ca să nu strice echilibrul din galaxia ei.

— Stai, nu! Mary ajunse la biroul lui Bennie tocmai când Fiorella deschidea uşa.

— DiNunzio? spuse Bennie, nesigură, de la biroul ei, în timp ce Grady ieşi din biroul lui Anne.

— Ce s-a-ntâmplat?

— A, nimic important. Mary o apucă pe Fiorella de braț. Fiorella, ei sunt partenera mea, Bennie Rosato, şi prietenul ei, Grady Wells.

— Îmi pare bine să vă cunosc, Fiorella.

Grady întinse mâna, dar Fiorella abia dacă se uită la el, continuând s-o privească rece pe Bennie.

— Ce nume e ăsta, „Bennie”?!

Bennie ridică din umeri.

— Mă cheamă de fapt Benedetta, dar prefer Bennie.

— De ce? De ce să faci una ca asta?

— Şi eu mă bucur să te cunosc.

Bennie îi întinse mâna, dar Fiorella nu se clinti, aşa că renunță şi se întoarse spre Mary:

— Nu ştiam că ai musafiri, DiNunzio.

— Părinţii mei au trecut pe aici să mă felicite că am fost făcută parteneră şi că-mi cumpăr casă. Ţi-am spus de casă, nu-i aşa?

— Nu. Felicitări.

— Mulţumesc.

Mary încerca să o ia din birou pe Fiorella, care nu înceta să se uite urât la Bennie, încruntată şi cu buzele strânse de parcă ar fi fost de piatră, o piatră dată cu ruj.

— Hei, Mare. Venise în fugă Judy ca să o salveze pe Mary. Bennie, văd că ai cunoscut-o pe Fiorella.

— Benedetta! Sosise şi mama lui Mary, care o îmbrăţişă călduros pe Bennie. Benedetta, grazie mille, sunt aşa fericita că faci şefa pe Maria!

— Plăcerea este de partea mea, spuse Bennie, zâmbind, iar Mary lăsă braţul Fiorellei doar cât s-o descleştеze pe maică-sa din îmbrăţişare, jonglând cu oaspeţii DiNunzio ca şi cum ar fi fost nişte cuţite ascuţite.

— BENNIE! FELICIDĂRI PENTRU C-AI FĂCUT-O PE FIICĂ-MEA PARDENERĂ!

— Plăcerea mea, mai apucă să spună Bennie, înainte ca tatăl lui Mary să-i ia suflarea cu îmbrăţişarea lui ca de urs; Judy se văzu nevoită să intervină, să-l dezlipească şi pe el.

Grady râdea.

— Mă bucur să vă văd din nou. Probabil că sunteţi foarte mândri de fiica dumneavoastră.

— SUNTEM! DIN ZIUA CÂND A IEŞIT AFAR' DIN OU!

HAI, SĂ VENIŢI LA NOI, LA PRÂNZ, TOŢI DINTRE VOI!

— Nu pot, mulţumesc, răspunse Bennie. Trebuie să mă pregătesc pentru o întâlnire pe care o am, după-amiază.

— Tu... spuse Fiorella şi o ţintui pe Bennie cu ochii ei întunecaţi. Am fost atrasă spre camera ta, spre tine.

Simt ceva aici, care are legătură cu tine. Văd asta... O ştiu...

— Poftim?! întrebă Bennie, confuză, iar Fiorella îşi îndreptă spre ea arătătorul încununat de o unghie dată cu ojă roşie.

— Eşti malefică, Benedetta.

Judy înmărmuri, iar Mary îşi văzu toată cariera dusă pe apa Sâmbetei. O luă de braţ pe Fiorella, dar femeia o dădu la o parte.

— Eşti o femeie cu mare putere, spuse Fiorella, cu vorbele încărcate de prevestiri dramatice. Dar puterea mea e mai mare decât a ta! Puterea mea vine de la Dumnezeu. A ta vine de la Diavol!

— Nu, te rog! Şi Mary o smuci pe Fiorella, şi la fel făcură şi cei doi părinţi îngroziţi.

— Per favore, nu, Fiorella, per favore, o Deo, nu!

— FIORELLA, AI ÎNNEBUNIT?!

— Te blestem, Benedetta Rosato! Fiorella o ameninţă cu pumnul, în ciuda celor trei care o trăgeau înapoi.

— Scuze, crede că e regina vrăjitoarelor, îi explică Judy, apoi o împinse şi ea pe Fiorella, care se lupta acum cu toţi deodată.

— Te blestem, Benedetta! O să te înving! O s-o fac!

Nu te pui tu cu puterea mea! Eu sunt regina, nu tu!

— O, Deo! exclamă mama lui Mary, apoi începu să se roage în italiană.

— FIORELLA, NU SE ARUNCĂ BLESTEME PE AVOCAŢI!

O SĂ TE DEA ÎN JUDECATĂ!

Mary îi acoperi Fiorellei gura cu palma, apoi o luară toţi pe sus şi trecură pe lângă Marshall, de la recepţie, care chemă repede liftul.

— Mary, unde-i duci pe toţi oamenii aceştia? întrebă ea, nelămurită.

— Unde crezi? Sunt rudele mele...

Cling! Sosi şi liftul şi se înghesuiră toţi în el.

Capitolul 62

Bennie se foia pe bancheta din spate, când taxiul intră pe strada ei. Opri în faţa casei, iar şoferul îşi închise, în sfârşit, telefonul mobil. Bălmăjise tot drumul, dar ea fusese prea îngândurată şi nu-l luase în seamă.

Abia aştepta să facă un duş, să se schimbe de hainele acelea oribile şi să plece s-o găsească pe Alice.

— O să dau o fugă până în casă, o să mă întorc cu banii, spuse ea. Se înţeleseseră la trei sute de dolari; avea nişte bani în caseta de bijuterii.

— Nu ştiu, fraţilor, cum trăiţi voi aici, unii peste alţii.

Taximetristul trase frâna, iar motorul se linişti.

Bennie ieşi din maşină şi se duse la vecini, la familia Mackey, ca să ia cheile de rezervă. Nu ştia cum o să le explice tăieturile, vânătăile sau hainele deocheate, dar nu mai conta. Ajunse la uşă, apăsă pe butonul soneriei cu degetul bandajat şi aşteptă, dar nu primi niciun răspuns.

Oricum, poate că Mary luase deja cheile.

Coborî treptele, ajunse la ea acasă şi încercă uşa din faţă. Bear îi cunoştea paşii, aşa că se aştepta să-l audă lătrând, dar nu se auzi nimic. Mai mult ca sigur că Mary îl luase cu ea la firmă, aşa că se întoarse la taxi; şoferul ieşi.

— E vreo problemă, domnişoară? întrebă el, îngrijorat.

— Trebuie să sun la birou ca să-mi iau cheile. Pot să folosesc telefonul dumneavoastră?

— Am rămas fără baterie când am intrat în oraş.

— Aşteptaţi aici. Am o idee.

Bennie se îndreptă spre o alee care trecea prin spatele tuturor caselor de pe stradă, inclusiv al casei ei.

Avea o fereastră veche la pivniţă, pe care putea s-o spargă ca să intre. Aleea era îngustă, mărginită de garduri pe ambele părţi, iar pavajul se adâncise pe mijloc, formându-se

un fel de canal în care se strângea apa de ploaie şi în care creşteau muşchi.

Se îndreptă spre gardul ei de cărămidă care făcea corp comun cu terasa. Sări şi încercă să atingă partea de sus cu mâna stângă, dar căzu gemând de durere.

O durea mâna dreaptă, iar papucii pe care îi purta nu-i erau de niciun ajutor. Încercă din nou, sărind mai sus, şi a treia oară reuşi să se cațere pe zid. Tocmai îşi trăgea răsuflarea, când auzi pe cineva strigând:

— Hei, tu, de-acolo!

Era o femeie care striga din curtea vecină.

— Ce crezi că faci? Chem poliția!

— Aşteaptă, nu!

Bennie se mişcă şi se dezechilibră, căzând de pe zid.

Ateriză pe pietre, iar capul i se zdruncină de durere. Îi zvâcnea mâna şi o clipă se gândi că mai rău nu se putea, când se trezi cu şoferul de taxi lângă ea, proțăpit cu mâinile în şolduri.

— Vrei să mă tragi pe sfoară, ai?! Mă iei de prost fiindcă nu-s din oraş?

— Nu, aşteaptă, te rog! începu Bennie, ridicându-se, dar taximetristul o smuci.

— Vreau ce mi se cuvine! Mi-ai mâncat toată ziua!

— Stai, ascultă, trebuie să intru în casă! E o fereastră prin care...

— E pe dracu'! Nu scapi tu aşa uşor! Şi şoferul o târî cu el pe alee. Se auzeau sirenele de poliție.

— Ascultă-mă, sunt avocată şi putem să lămurim toate astea.

— Avocată? Lasă vrăjeala! De aia eşti îmbrăcată aşa?

— Crede-mă, o să-ți primeşti toți banii!

Bennie văzu o maşină de poliție care venea spre ei în viteză, cu sirena pornită şi girofarurile aprinse. Când ajunse în dreptul lor, sirena se opri şi doi ofițeri coborâră în grabă

din maşină. Unul era gras, celălalt, slab, amintindu-i de ofițerii Villarreal şi Dayne.

— Domnilor ofițeri, începu Bennie, locuiesc aici şi îi voi plăti şoferului imediat ce voi intra în casă.

— Rahat! o întrerupse taximetristul. Nu locuieşte aici.

Nu e nimic adevărat din ce zice. Am luat-o de la secția de poliție şi acum încearcă să mă tragă pe sfoară. Ați mai văzut avocată cu paiete pe haine?

— Calmați-vă, amândoi! Polițistul solid ridică o mână, apoi se întoarse spre Bennie. Spuneți că locuiți aici?

— Da.

— Care e casa dumneavoastră?

— Aceea, la numărul 2133.

Bennie arătă spre casă cu mâna nevătămată.

— Dacă aş intra pe fereastra din spate, i-aş aduce banii.

— Înțeleg.

Polițistul dădu din cap.

— Să vedem actele dumneavoastră, domnişoară.

— Nu am niciun act la mine.

Bennie se gândi să-i spună povestea, dar se abținu.

— Uitați, dacă e nevoie, pot să ajung la birou, să iau cheile şi să vin înapoi. Poate asta ar trebui să fac.

Taximetristul pufni.

— N-o scăpați din ochi, domnule ofițer! E o mincinoasă, ce mai tura-vura. Dacă v-aş spune ce mai cred eu că e, n-aş mai fi un domn... Îmi datorează trei sute de dolari!

— Trei sute?! Polițistul făcu ochii mari. Gata, am auzit destul. Să facem o vizită la secție, oameni buni.

Capitolul 63

— Ce-a fost asta? spuse Alice, urmându-l nelinişti pe Grady în birou. O tulburase femeia aia, Fiorella, dar nu putea să se dea de gol. Şi chiar dacă blestemul era o prostie,

ştia femeia aia cine era ea? De unde? Alice nu mai avea nevoie de alte surprize. Banii fuseseră transferați şi tot ce mai avea de făcut era să îşi mai joace rolul încă câteva ore şi să nu trezească nicio bănuială.

— Habar n-am. Ceva italian cu accent britanic?

Grady ocoli biroul, se aşează pe scaunul ei, apoi se aplecă şi dădu cu ochii de plicul galben DHL, adresat băncii din Bahamas.

Of, nu!

— Cred că mi-a căzut asta.

Alice se aplecă să ia plicul, dar Grady citise deja adresa.

— BSB? Ce-i asta, îi reprezinți tu?

— Da.

— Nu ştiam că te ocupi de chestii bancare. Pot apărea complicații, mai ales la conturile off-shore. Ce caz e?

— Un litigiu minor. Probleme de contract.

— Pe cine ai consilier la Nassau? Eu am lucrat cu Lawrence Bastone. E destul de bun şi nu te sabotează în fața clientului.

— Nu mai ştiu, m-a zăpăcit de tot Fiorella aia.

Trebuia să-i distragă atenția. Luă plicul şi-l puse deoparte.

— Ai mai văzut pe cineva ca ea?

— Nu, parcă era o forță dezlănțuită, un vulcan, nu alta. Muntele Etna. Vezuviu. Pompei.

— Sau mai degrabă delira.

— Din contră, cred că te-a mirosit bine.

Aoleu.

— Eşti rea, zâmbi Grady într-un fel sexy.

— Da, aici ai dreptate. Şi Alice îl sărută, dezmierdându-l cu limba. Îşi puse mâinile pe coapsele lui, apoi între ele... Grady avea să uite de banca BSB, dacă sângele i se ducea în altă parte.

— Sunt rea, doar că n-o arăt. Nimeni nu ştie de ce sunt în stare, în afară de tine.

— Ţine-o tot aşa.

— Promit.

Alice se aşează la el în poală. Mâinile lui erau pe sânii ei, iar ea ştiu că o să scape uşor.

Capitolul 64

Mary se întreba cum se putea ca lucrurile să meargă atât de bine şi atât de prost, în aceeaşi zi. Poate că îşi câştigase prima moţiune ca parteneră, dar singurul restaurant deschis pentru prânz aşa devreme era cel japonez, iar părinţii ei nu mâncau niciodată decât mâncare italiană. Chelnerul le servi sushi pe un vas sampan, dar părinţii ei se traseră înapoi, de parcă le-ar fi pus în faţă o pungă cu gunoi.

— ĂSTA NU PREA ARATĂ A PEŞTE, MARE!

Mama ei, care nu-şi dăduse jos pardesiul, se dădu la o parte.

— Dar e peşte! E un peşte special.

Mary nu pomenise nimic de faptul că nu era gătit. De ce să pună paie pe foc?

— Domnu' D, încercaţi-l! ciripi Judy, întinzându-se după beţişoare. O să vă placă la nebunie sushi! E delicios!

— Bleah! Fiorella strâmbă din nasul ei roman. Nu pot să sufăr sushi!

— Serios?! Mary nu-şi mai putea ţine gura nicio clipă.

— Păi, să vedem... Dacă n-ar fi trebuit să ne cărăm de la biroul meu, pentru că cineva care stă la această masă a urlat la partenera mea de afaceri, atunci am fi putut aştepta până la prânz şi am fi mâncat vinete cu parmezan, pe care toţi le adorăm.

Fiorella nu zise nimic.

— FIORELLA, ARE DREPTATE. AR TREBUI SĂ SPUI CĂ-ȚI PARE RĂU PENTRU CE AI FĂCUT.

— Şi, spuse şi mama ei în şoaptă, iar atunci Fiorella se întoarse spre Mary.

— Îmi pare rău. Hai să uităm de problema asta.

— Nu aşa repede! Înțeleg dacă nu-ți place Bennie.

Nici mamei nu i-a plăcut de ea, prima oară când a văzut-o.

Mary se întoarse spre mama ei.

— Îți aminteşti, mamă? Şi tu ai spus că e malefică.

Mama ei dădu din cap, chicotind.

— Şi, şi, e vero! Eu nu place Benedetta. Munceşte la Maria prea tare. Totu' timpu' muncă, muncă, muncă!

Maria zâmbi, întorcându-se spre Fiorella.

— Bennie chiar e o persoană minunată. De la ea am învățat totul şi, cu toate că nu a fost îngăduitoare cu mine, sunt o avocată mai bună pentru că am cunoscut-o pe ea. Sunt mai bună eu, ca om, pentru că o cunosc!

Fiorella pufni.

— Eşti naivă.

— Nu o cunoşti. Şi nici pe mine.

— Cred că trebuie să cădem de acord că nu ne înțelegem.

— Foarte bine, spuse Mary, bățoasă.

Judy îşi luă paharul de apă.

— Şi acum, un toast pentru Mary, fata noastră care a devenit azi parteneră! Felicitări!

— CENT' ANN[17]!

Tatăl ei ridică paharul, iar mama îl urmă, zâmbindu-i drăgăstos.

— Cent ann', Maria, te amo.

— Şi eu vă iubesc, dragii mei.

---

[17] Din lb. Italiană, prescurtare familiară de la formula Per cent' anni – Pentru o sută de ani, Mulți înainte! etc. (n.tr.)

Mary ridică şi ea paharul. N-avea de gând s-o lase pe Fiorella să le strice ziua.

— Vă mulţumesc tuturor, pentru tot. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat fără familia mea minunată şi fără prietena mea cea mai bună.

— Bravo! spuse Judy, şi băură toţi din pahare.

Mary se uită la mama ei, care se foia stânjenită pe scaun. Stătea pe margine, stingheră, cu haina groasă pe ea.

— Mamă, de ce nu-ţi dai haina jos?

— Nu, e bine.

— Te-ai simţi mai în largul tău, nu crezi?

— Şi, Maria, bine.

Femeia se ridică şi-şi dădu haina jos, surprinzându-i pe toţi. Nu mai era îmbrăcată cu rochia ei înflorată obişnuită, nici cu cea albastră pe care o purta la mésă.

Purta o rochie cu o croială asemănătoare cu rochia sexy neagră, marca Armani, pe care o purta Fiorella. Din nefericire, părea o chifteluţă cu sâni. Îşi netezi rochia, roşind, apoi se aşeză la loc.

— Mamă! spuse Mary imediat. Oau! Arăţi aşa de bine!

De unde ţi-ai luat rochia asta?

— Grazie, Maria, eu am făcut.

— Ai făcut o treabă nemaipomenită!

Mary îşi întoarse capul spre tatăl ei şi-i aruncă o privire plină de subînţeles.

— ARĂŢI TARE BINE, VEET!

— Doamna D., sunteţi foarte tare! spuse şi Judy, iar mama ei zâmbi fericită, spre încântarea lui Mary.

De altfel, în afară de ea, nimeni nu mai observă că Fiorella nu zisese nimic.

Capitolul 65

Bennie se afla în a doua cameră de interogatoriu din ziua aceea, față în față cu un cuplu straniu de polițiști, unul uriaș, ofițerul Pete Mora, care lua declarația pe o mașină de scris IBM Selectric, și celălalt, pitic, ofițerul Kevin Vaz, care se holba la ea prin ochelarii lui ca de aviator.

— Asta e tot, spuse Bennie, terminându-și de povestit epopeea. Dacă o credeau nebună, n-o arătau. În Cambridge County, se ocupă cu cercetarea cauzelor incendiului, iar inspectorul adjunct Johnson, al dumneavoastră, susține că nu aveți jurisdicție ca să mă ajutați s-o găsesc pe Alice Connelly.

— Are dreptate. Nu avem.

— Îi cunoașteți pe Azzic și Holland?

— Nu, noi suntem niște bieți polițiști care patrulează pe străzi.

Ofițerul Mora se aplecă spre ea. Avea vreo treizeci de ani, ochii mari, căprui, bărbia îngustă și nasul lat. Avea umeri largi, iar uniforma de vară părea să plesnească pe el.

— Dar cum rămâne cu amicul nostru taximetrist? Asta intră în jurisdicția noastră.

— L-aș fi plătit dacă aș fi reușit să intru în casă. Îi știți pe cei care se ocupă de ancheta din Cambridge County?

— Nu, dar având în vedere gravitatea incendiului, sunt sigur că districtul va face din asta o prioritate.

— E o problemă de eficiență, nu de voință.

— Nu comentez niciodată activitatea altor departamente.

Ofițer Mora scoase declarația din mașina de scris.

— Acum, în legătură cu șoferul de taxi... Spuneți că puteți face rost de bani și că veți aduce dovezi că acea casă în care voiați să intrați este a dumneavoastră.

— Am o copie a actului de proprietate la birou și pot să cer să-mi fie trimisă aici. Bennie luă o gură din cafeaua de la dozator, ținând paharul cu amândouă mâinile.

— Ofițerii din Cambridge County spuneau că mi-au dat maşina în urmărire, e un Lexus, aţi putea să verificaţi?

— O s-o rezolv eu imediat.

Ofițerul Vaz de-abia se ridică, plictisit. Era mai vârstă, cu o mustață grizonată, dar era bine făcut, ca un maratonist, vânjos şi suplu şi purtând la mână un ceas negru cu cronometru.

— Tre' să merg oricum la recepție. Aştept un mesaj.

Primul meu nepot.

Mora dădu din cap.

— Nu conta pe Mike să ți-l transmită. Stă numai pe la baie, de când face iar tratamentul ăla.

— N-o să-l ajute.

Vaz se întoarse spre Bennie.

— Ce maşină spuneaţi că aveţi?

— Un Lexus maroniu, de anul trecut. Nu ştiu numărul.

— Mă-ntorc imediat. Ofițerul Vaz plecă, iar Mora îi dădu declarația şi un pix.

— Un autograf, vă rog.

— Sigur, mulțumesc.

Bennie citi şi semnă declarația, apoi i-o dădu înapoi ofițerului Mora. Tocmai capsa foile, când uşa se deschise, iar Vaz băgă capul înăuntru, făcându-i semn să iasă:

— Poți să vii un minut, Pete?

Mora se întoarse.

— Eşti deja bunic?

— Nu. Vino-ncoa'.

— Gata, vin.

Ofițerul se ridică şi ieşi, iar Bennie se sculă şi ea în picioare, aranjându-şi pantalonii. Aproape că îi păru bine că nu fusese recunoscută, fiindcă s-ar fi făcut de râs în fața cunoscuților. Sânii aproape îi ieşeau din bluza plină de sclipici şi nu mai aşteptase ca asistenta socială să-i

găsească nişte lenjerie intimă. Era îmbrăcată sumar, ca o prostituată.

Cei doi poliţişti se întoarseră în cameră, dar ceva se schimbase. Ofițerul Mora avea o privire îngrijorată, iar lehamitea lui Vaz dispăruse.

— De ce nu luați loc, domnişoară Rosato?

Mora se aşează din nou la masă, cu un teanc nou de hârtii, iar Vaz rămase lângă uşă.

— Ce s-a-ntâmplat?

Bennie se aşează, iar pantalonii îi alunecară mai tare pe talie.

— Mai avem câteva întrebări, spuse Mora cu hârtiile în brațe. Ați contactat o avocată pe nume Mary DiNunzio de la spitalul din Pellesburg, în Cambridge County?

— Da, de ce? Cum de ştiți că am sunat-o pe DiNunzio?

— V-ați prezentat ca fiind Bennie Rosato?

— Da, sigur, în mesajul pe care i l-am lăsat.

Lui Bennie nu prea-i plăcea încotro se îndreptau lucrurile. Asistase la nenumărate discuții şi ştia când se transformau în interogatoriu în toată regula.

— E vreo problemă?

— Doamna DiNunzio a depus o plângere împotriva dumneavoastră, pentru furt de identitate.

— Ce vreți să spuneți?! Sigur e o greşeală!

— Iată o copie, e de azi-dimineață! Mora se uită la Vaz, apoi îi dădu lui Bennie hârtiile şi ea citi plângerea, nevenindu-i să creadă. Era totul acolo, conversația ei cu DiNunzio, precum şi o declarație sub jurământ că doamna DiNunzio vorbise cu Alice Connelly.

— E o nebunie. DiNunzio a vorbit cu mine, nu cu Alice.

— Doamna DiNunzio a declarat că a lucrat sâmbătă la birou, împreună cu doamna Rosato.

— Dar nu eram la birou sâmbătă! Eram îngropată într-o cutie în Cambridge County.

— Doamna DiNunzio spune că doamna Rosato...

— Eu sunt doamna Rosato. Eu sunt Bennie Rosato.

— Puteți vedea acolo o declarație de conformitate, dată ulterior de doamna Rosato.

— Dar nu am declarat nimic, spuse Bennie, dar începea deja să înțeleagă ce se întâmplase. Se gândise că Alice va fugi, după ce încercase s-o omoare. În loc de asta, încerca să-i ia locul. Era incredibil.

— Uitați-vă singură. Ofițerul Mora se întinse, întoarse pagina şi îi arătă rândurile respective cu degetul lui butucănos. Aici e declarația doamnei Rosato, în care afirmă că a lucrat cu doamna DiNunzio, la sediul firmei Rosato & Asociații şi că nu a sunat-o pe Mary DiNunzio în seara respectivă.

Ofițerul îi aruncă o privire rece.

— Ați sunat-o pe Mary DiNunzio, dându-vă drept Bennie Rosato. La noi v-ați prezentat de asemenea ca fiind Bennie Rosato, iar asta înseamnă furt de identitate, doamnă Connelly, şi este o infracțiune.

— Nu, nu este. Sunt Bennie Rosato. Ea e impostoarea. Pretinde că sunt eu.

— Putem să sunăm pe cineva, ca să verificăm dacă e adevărat ce spuneți?

— Nu. Bennie se gândi la toate posibilitățile. Prietenul ei cel mai apropiat, Sam Freminet, era în Hawaii, în vacanță. DiNunzio şi Carrier fuseseră duse de nas, iar Lou era şi el plecat. Cu clienții avea relații profesionale.

— Vă aduc la cunoştință în cele ce urmează că aveți dreptul să păstrați tăcerea. Dacă nu vă permiteți un avocat, vi se va da unul din...

— Nu trebuie să mă avertizați, îmi cunosc drepturile.

Sunt Bennie Rosato. Sunt avocată.

— Nu aveți niciun act de identitate. Nicio dovadă.

— Evident că nu am, fiindcă mi le-a luat ea. M-a drogat şi a încercat să mă omoare, apoi mi-a furat maşina şi mi-a luat locul.

— Dar medicul dumneavoastră? Psihiatrul, poate?

Ofițerul Mora îşi îndulci vocea.

— Ați fost vreodată internată pentru boli mintale?

— Bineînțeles că nu.

— În regulă, păstrați-vă calmul.

Mora se uită spre Vaz, iar Bennie îşi dădu seama că amândoi o cred nebună. Altădată ar fi încercat să-i convingă că spune adevărul, dar faptul că stătuse închisă în cutia aceea o schimbase. Acum voia să îi vină de hac lui Alice, în felul ei. Nu mai conta plângerea de la poliție. De fapt, chiar era de ajutor. Nu mai trebuia să-i dea de urmă, ştia unde era. Alice era la Rosato &

Asociații.

— Ştiți, cred că înțeleg ce s-a întâmplat.

Bennie se ridică, ascunzându-şi emoțiile.

— Vreau să chem un avocat. Vreau să-mi exercit acest drept. El îl cunoaşte pe medicul meu. Amândoi pot să m-ajute.

— Pe aici, putem folosi biroul meu.

Ofițerul Mora deschise uşa, ofițerul Vaz se dădu într-o parte, iar Bennie îl urmă, aparent în linişte. Polițiştii o conduseră în biroul central, unde nu se afla nimeni, probabil din cauza perioadei de concedii. Drumul spre ieşire era liber. La biroul din față, nimeni. Doi polițişti în uniformă erau în spate, discutând lângă dulapurile cu dosare. Ofițerii o conduseră spre dreapta, departe de ieşire, dar ea se repezi în partea cealaltă, spre uşă.

— Nu, opreşte-te! strigă Mora.

— Stai pe loc! strigă şi ofițerul Vaz, dar Bennie ieşise deja, trântind uşa după ea. Îşi scoase un papuc, îl îndoi şi-l băgă sub uşă, uitând c-o durea mâna. N-avea să-i oprească mult

timp, dar era bun pentru moment. O luă la goană pe hol, fără să mai stea pe gânduri. Cunoştea sediul poliţiei de la Roundhouse ca-n palmă. Se repezi pe scări, pierzând şi celălalt papuc. Când făcea salturi, când se împiedica de-a binelea, sărind câte trei trepte deodată şi izbindu-se în cădere.

Dădu buzna pe coridor, unde îşi trase suflarea. Erau câţiva poliţişti şi funcţionari care umblau de colo-colo şi care dac-ar fi văzut-o fugind, ar fi oprit-o imediat. Trecu ţanţoşă printre ei, unduindu-şi şoldurile ca o prostituată care ieşise de la interogatoriu. Nimeni nu observă că era desculţă, fiindcă nu-şi puteau lua ochii de la sclipiciul de pe ea.

Ieşirea era la câţiva paşi în faţa ei. Se rugă să ajungă la uşă înainte ca Mora să dea alarma la biroul de securitate, la care stătea o poliţistă, protejată de un geam antiglonţ.

Îi aruncă un zâmbet unui poliţist tânăr, care îi zâmbi şi el. Altuia îi arătă un şold, iar el dădu din cap cu subînţeles.

Brusc, sună telefonul, iar femeia de la birou răspunse.

Bennie nu mai avea timp. Ieşi val-vârtej pe uşă şi o rupse la fugă pe stradă, făcându-şi drum prin parcare ca o lupoaică.

Trecu o fracţiune de secundă şi se auzi sirena maşinii de poliţie.

Capitolul 66

Alice îl sărută pe Grady, urcându-se peste el, pe scaunul de la birou. Degetele lui îi găsiră nasturii de la bluză, îl descheie pe primul, pe al doilea, apoi pe al treilea, apoi mâna îi alunecă pe sub bluză şi îi desfăcu sutienul, dezmierdându-i sânul cu degetul mare. Îi sună celularul, aducând-o înapoi cu picioarele pe pământ, aşa că sări din poala lui.

Grady oftă.

— Nu poți să laşi să intre căsuța vocală?

— Nu, poate sunt cei de la Rexco. Alice recunoscuse numărul de pe ecran, era de la postul TV, aşa că se ridică şi o luă spre uşă.

— Alo?

— Bennie? Sunt Emily! Tocmai m-a sunat o sursă de-a mea din cadrul poliției. Se pare că sora ta a evadat de la Roundhouse.

Rahat!

— Alice a fugit din secția de poliție?! repetă Alice ca să audă şi Grady, care sări imediat în picioare, aranjându-şi pantalonii în față. Când?

— Cam acum un sfert de oră. Ar putea veni acolo, îmi făceam griji pentru tine.

— Şi voiai să verifici dacă sunt aici, ca să trimiți un cameraman.

Emily chicoti.

— Asta mi-e meseria, n-am ce face. Ne vedem în cinci minute. Sunt pe drum.

— Cine era? întrebă Grady.

— O reporteră, spuse Alice, încheindu-se la bluză.

Alice s-ar putea să apară pe-aici.

— Nu-ți face griji. Grady o mângâie pe mână. O putem opri în vreo şapte feluri, de duminică încoace.

— Te duci tu s-o anunți pe Marshall? Eu sun jos, la securitate.

— Sigur.

Grady îşi băgă cămaşa în pantaloni, deschise uşa şi ieşi, în timp ce Alice suna la Rothman, la numărul trimis de Mary prin e-mail.

— Bennie Rosato la telefon, se prezentă ea, când răspunse cineva. Se duse la fereastră şi se uită pe trotuar,

în fața clădirii, unde văzu un tip robust în uniformă, care tocmai răspunsese la telefon.

— Dumneavoastră sunteți în fața clădirii, într-o uniformă gri?

— Da. Mă numesc Bob Taylor. Cu ce vă pot ajuta?

— Avem o problemă.

Alice trecu în revistă toată strada, dar nici urmă de Bennie. Era aproape de ora prânzului, strada era sufocată de maşini, iar trotuarul era plin de funcționari.

— Am fost informată că sora mea geamănă, Alice Connelly, a evadat de la poliție în urmă cu un sfert de oră. E posibil să vină spre noi. Dumneavoastră trebuie să aveți grijă s-o țineți departe de mine, de angajați şi de clădire.

— Staţi liniştită, doamnă. Avem aici cinci oameni şi vor mai veni. Putem să ne descurcăm cu ea.

— Sunați-mă când o vedeți. Aduceți-i la cunoştință ordinul de restricție.

— Da, doamnă.

— Mersi. La revedere.

Alice închise telefonul şi sună jos, la poartă.

— A evadat de la Roundhouse? spuse Steve, uluit, când auzi ce se întâmplase. Pe vremea mea nu se-ntâmpla aşa ceva.

— Rămâi acolo şi asigură ordinea în hol. Asigură-te că pot să intre şi să iasă chiriaşii şi clienții. Dacă trece de băieții de la Rothman, sună-mă imediat.

— Nu trece nimeni de ei. Sunt în linia defensivă. Unul a jucat şi la Penn State.

— Mersi, pa.

Alice rămase cu ochii pe fereastră. Singurul lucru bun ieşit din toată tevatura asta era că nimeni nu se va mai gândi la ce zisese nebuna de Fiorella. Deodată, în spatele ei apăru Marshall, apoi Grady, care arătă ceva spre dreapta.

— Uite-o! spuse el, şi toți se întoarseră.

— Ea e aia?

Lui Alice nu-i venea să-şi creadă ochilor. Bennie venea cu pas grăbit spre clădire, cu chipul răvăşit şi părul blond zburlit în toate direcţiile. Purta o bluză albastră care plesnea pe ea şi o pereche de pantaloni scurţi. Era desculţă şi cu mâinile bandajate. Aşa, nimeni n-avea cum s-o creadă. Juca exact cum îi cânta Alice.

Marshall rămase fără suflare.

— Alice pare complet nebună. A luat-o razna de tot?

Grady dădu din cap.

— Aşa se pare!

Alice îşi ascunse încântarea.

— Cred că a fost mereu aşa, doar că eu nu am vrut să văd.

Se uitară cum toţi gardienii de la Rothman o înconjoară pe Bennie, încolţind-o ca pe un câine vagabond. Ea gesticula puternic, încercând să-i dea la o parte, dar ei strânseră rândurile şi mai mult. Oamenii de pe stradă nu făceau decât să-i ocolească sau să râdă.

Brusc, trase lângă ei o camionetă de la ştiri, uşile se deschiseră şi apăru o echipă de filmare. Emily Barry coborî din faţă, aranjându-şi părul roşcat.

— Uitaţi-i pe cei de la ştiri, spuse Marshall, dar Grady arătă spre dreapta.

— Lasă televiziunea. Uitaţi-vă acolo, cine vine.

Alice se uită, înjurând în gând.

Capitolul 67

Mary se întorcea la birou, împreună cu părinţii, Fiorella şi Judy, când drumul le-a fost blocat de o grămadă tot mai mare de oameni, care se zgâiau la o vagaboandă care făcea scandal pe trotuar. Îi ocoliră, îndreptându-se spre clădire, dar când se apropiară, Mary se uită mai atent. Era Alice

Connelly, care urla ca o apucată. Era îmbrăcată în binecunoscutele ei haine deşucheate, dar era plină de răni şi avea mâinile bandajate. Cei de la Rothman o înconjuraseră ca nişte trunchiuri uriaşe de sequoia.

— Judy, e Alice! spuse Mary.

— O, Dumnezeule mare! Judy rămase cu gura căscată. Ce s-o fi întâmplat cu ea?

— Hai să-i luăm pe-ai mei de-aici. N-au cunoscut-o pe Alice şi nici nu vreau s-o cunoască.

Câțiva metri mai încolo, Alice țipa din toți răunchii.

— Eu sunt Bennie Rosato! Asta e clădirea mea! Îmi aparține! Nu poate să mă țină departe de proprietatea mea!

— Doamnă Connelly! tună unul dintre uriaşii de la pază. Vi s-a adus la cunoştință un ordin de restricție, prin care vi se cere să rămâneți la trei sute de metri depărtare de acest loc, în orice situație! Îi puse hârtia în mână, dar Alice i-o aruncă în față.

— Am informat poliția că încercați să încălcați prevederile legale şi vor ajunge aici în orice moment.

— N-o să scape aşa uşor! Nu cât timp sunt eu în viață!

Oamenii se înghesuiau să ajungă mai în față, holbându-se şi râzând. Camerele înregistrau, iar în depărtare se auzeau sirenele poliției. Mama lui Mary era prea scundă şi nu vedea ce se întâmplă, iar tatăl, speriat, le ținea la depărtare cu brațul, pe ea şi pe Fiorella.

— HEI, AIA NU E BENNIE? MARE, CE DRACU' FACE-ACOLO?

— Nu, tată, vino pe aici!

Mary îl prinsese de braț, dar el n-o auzea din cauza zarvei.

— BENNIE! AICI, BENNIE! AI NEVOIE DE AJUTOR?

— Tată, nu! Nu e Bennie, e sora ei geamănă! Strigă Mary, dar prea târziu.

— DiNunzio?

Bennie se lupta cu gardienii, lovindu-i şi muşcându-i, cu atâta înverşunare, încât reuşi să-i împingă mai aproape de clădire.

— DiNunzio, sunt eu, Bennie! Sus e Alice! A încercat să mă omoare!

— Stai departe de familia mea! Mary îşi ridică ameninţător mâna, în timp ce Judy îi împingea pe părinţii ei şi pe Fiorella.

— DiNunzio! urlă Bennie. Eu te-am sunat de la spital!

Aminteşte-ţi, te-am rugat să-l scoţi afară pe Bear!

— Eşti nebună!

Mary îşi ieşise din fire.

— Ştii cât l-a iubit Bennie pe câinele ăsta şi tu suni să-mi spui de el în ziua în care-a murit! Eşti dezgustătoare!

— A murit Bear? Ce?

— Ajutor! strigă Mary, iar gardienii se regrupară, trăgând-o pe Alice înapoi.

— Doamnă Connelly, nu aveţi permisiunea să vă apropiaţi la mai puţin de trei sute de metri de Bennie Rosato, Mary DiNunzio, Judy Carrier, Grady Wells...

— Grady? ţipă Alice. DiNunzio, unde e Grady?

Brusc, doi gardieni apărură lângă Mary, o încadrară şi o conduseră până la clădire. Îl văzu pe altul care-i ajuta pe părinţii ei şi pe Fiorella să intre într-un taxi şi un al treilea escortând-o pe Judy spre birouri. O lăsară pe Mary în hol, iar ea se întâlni cu Judy lângă biroul paznicului, unde erau Steve şi Hermann. Îşi trăgeau cu toţii suflarea, când auziră din nou răcnete dinspre mulţime, şi când se întoarse, Mary o văzu pe Alice, care tocmai îl lovise în ochi pe gardianul de la Rothman, apoi se eliberase şi o luase la fugă.

— O să scape! strigă Mary şocată. N-au oprit-o!

— Nu au voie. Steve dădu din cap. Cei de la Rothman nu pot să reţină pe cineva, dar o va prinde poliţia imediat. I-a

făcut de râs când a evadat, aşa că vor face tot posibilul s-o aresteze din nou. Tu eşti bine?

— Da. Tipul ăla de la Rothman o să aibă nevoie de medic. Să chemăm pe cineva?

— O să chemăm, dar ei sunt băieți rezistenți. Prind glonțul cu dinții.

Mary se uită la Judy.

— Părinții mei au ajuns cu bine la taxi?

— Da. Judy îşi şterse fruntea. Erau tulburați. Poate ar trebui să-i suni când ajungi în birou.

— Da.

Mary schiță un zâmbet.

— N-o să mai vină în veci pe aici. Întâi sushi, apoi asta...

— Da, nu-i aşa? zâmbi şi Judy. Hai să urcăm, să vedem ce face Bennie. Vă mulțumesc tuturor.

— Da, mulțumim, băieți.

Mary se îndreptă cu Judy spre lift, trecură folosind cardul, apoi aşteptară să vină liftul. Intrară, iar când se închiseră uşile, Mary se rezemă de peretele cabinei, răsuflând uşurată.

— Ce mai spectacol, nu?

— Da, să zicem.

— Ce mă bucur că am obținut ordinul acela. Ne-a salvat, şi pe noi, şi pe Bennie.

— Crezi?

— Sunt sigură. Tu, nu?

— Poate. Judy îi aruncă o privire neobişnuit de gravă pentru ea.

— Vreau să te-ntreb ceva.

— Ce?

— Şi dacă acolo, afară, era Bennie, iar femeia de sus e chiar Alice?

— Cum?

Mary se uită la ea ca la o nebună.

— Glumeşti, nu?

— Nu chiar.

Judy avea o privire încurcată, îngrijorată.

— Dacă e aşa?

— E absurd! Te-a impresionat Alice cu scena ei idioată. Este exact cum a spus Bennie, se joacă cu minţile oamenilor.

— Nu e vorba de ce-a zis Alice. Vocea lui Judy părea pierită. E vorba de ce-a zis Fiorella...

— Te rog, spune-mi că e o glumă, spuse Mary, nevenindu-i să creadă. Fiorella e chiar mai nebună ca Alice. Se crede regina vrăjitoarelor.

— De cum a văzut-o, Fiorella a spus că Bennie e malefică.

— Lucru pentru care s-a scuzat la masă. Fiorella e dusă, îi place să se dea în spectacol.

— Serios? Şi dacă a ghicit? Dacă a avut dreptate prima oară? Şi dacă în birou la noi e Alice, care se dă drept Bennie?

— Ai înnebunit?

Mary se îndreptă.

— Atunci unde e Bennie? Doar nu e femeia aia nebună de afară, îmbrăcată exact ca Alice?

— E posibil.

— Nu, nu e. De ce? Cum? Am lucrat cu Bennie sâmbătă şi nu arăta aşa. Arăta normal, cum e ea.

— Sunt identice, Mare. Poate că ai fost cu Alice şi ai crezut că e Bennie.

— Judy!

Mary îşi dădu ochii peste cap.

— De ce spui asta?

— Din cauza a ceva ce mi-a spus Fiorella, înainte s-o urc în taxi.

— Ce ţi-a spus?

— Trebuie s-avem o şedinţă de familie. Judy apăsă pe butonul roşu, iar liftul se opri între etaje.

Capitolul 68

Bennie mergea cu pas grăbit pe stradă, nemaiţinând cont c-o dureau picioarele. Faţa îi era lac de transpiraţie.

Inima îi bătea tare, muşchii de la picioare i se încordau puternic. Trecu pe lângă un Burberrys, Starbucks, Kiehl.

Oamenii de pe trotuar se opreau din vorbit, holbându-se la femeia care alerga de parcă ar fi fost urmărită.

Singurul gând pe care îl avea era să scape. Sirenele vuiau în depărtare, aşa că Bennie intră pe o stradă lăturalnică părăsind centrul oraşului. Trecu pe lângă casele bine îngrijite spre cartierele Lombard, apoi Bainbridge, Naudain şi mai departe. Peisajul se schimba, iar trotuarele se goleau. Casele de cărămidă deveniseră dărăpănate, maşinile parcate erau stricate. Gunoaiele şi mizeria putrezeau în căldură. Sirenele abia se mai auzeau.

O luă la stânga, pe una dintre străduţele laterale, trecând repede pe lângă ferestre bătute în cuie şi terenuri virane pline de cioburi şi gunoi. Se uita, din mers, în dreapta şi-n stânga, căutând un loc să se ascundă. Oamenii din case puteau să sune la poliţie.

Trebuia să iasă de pe stradă repede. Dădu cu ochii de o tavernă, la colţ. Era bună şi asta pentru moment.

Grăbi pasul, trecând pe lângă nişte femei care beau bere pe pragul unei uşi. Aproape ajunsese la tavernă, când auzi un strigăt:

— Hei, Al, aşteaptă! spuse o femeie în spatele ei.

Bennie merse mai departe.

— Hei, sunt eu, Tiffany! Al! Alice!

Alice?

Bennie se întoarse şi o văzu pe una dintre femeile acelea venind în fugă spre ea, clătinându-se pe nişte sandale cu tocuri.

— Hei, aşteaptă!

Femeia o ajunse din urmă, aproape fără suflare; părea drăguță, chiar respectuoasă. Părul negru, cu şuvițe, era filat dezordonat, iar nasul în vânt era acoperit de o arsură urâtă de la soare. Avea pe ea o cămaşă înflorată şi pantaloni scurți şi, după ce-o examină pe Bennie, gura ei mică se rotunji într-o exclamație de reală surpriză:

— Oau, ce naiba ai făcut, Al? Aproape că nu te-am recunoscut.

— Ei, asta e?

Bennie se hotărî să joace după ureche. Dacă Alice se prefăcea că este ea, atunci o să se prefacă şi ea că este Alice.

— Te-ai încăierat cu cineva? Ce-alergi aşa?

— E o poveste lungă.

— Caitlin te-a căutat! Şi Kendra. Unde-ai fost?

— Pe-aici, pe colo.

Bennie nu putea să rişte să mai stea pe stradă.

— Auzi, pot să beau ceva la tine?

— Normal.

Tiffany părea bucuroasă.

— Stau chiar după colț. Hai cu mine.

Capitolul 69

Alice stătea pe hol, cu Grady şi Marshall, când uşile liftului se deschiseră, iar Mary şi Judy îşi făcură apariția.

Păreau nefiresc de tăcute, având în vedere tot scandalul care avusese loc, iar Alice se întrebă ce se întâmplase cu ele afară. Va trebui să fie cu ochii în patru.

— Sunteți bine, fetelor? întrebă ea. DiNunzio, eşti bine?

— Mersi, n-avem nimic. Mary încercă să schițeze un zâmbet.

— Am văzut totul de la fereastră. Ce nebunie! Ați dat nas în nas cu Alice.

— Dar a scăpat, ați văzut?

— Da, am văzut. Sper s-o prindă repede. E sărită bine de pe fix şi trebuie dusă la psihiatru.

— Da, e clar.

Mary se uită la Judy, care îi ocoli privirea, lucru care lui Alice nu îi scăpă.

— Carrier, tu ce faci? Pari supărată.

— N-am nimic.

Marshall o îmbrățişă pe Mary în semn de solidaritate.

— Mi s-a părut că Alice țipa la tine. Credeam c-o să te atace. Ce s-a-ntâmplat?

— Zbiera numai prostii. Au oprit-o cei de la Rothman.

Alice simțea că ceva nu era în regulă, dar nu putea să facă nimic, până ce una dintre ele nu spunea ceva.

— DiNunzio, ce ți-a spus Alice?

— Nu mare lucru.

— Adică? Spune-mi.

— Lucrurile despre care am mai vorbit, cum că ea ar fi Bennie, iar tu ai fi de fapt Alice. Că e proprietara clădirii şi că n-o s-o putem opri, în cele din urmă.

— Frumoasă încercare. Alice râse prefăcut. Tot jocuri psihologice de-ale ei, nu?

— Exact.

Pe Marshall o bufni râsul.

— Ai zice că, dacă tot încearcă să fie Bennie, măcar să se fi străduit să se îmbrace ca ea.

Grady dădu din cap, zâmbind pe sub mustață.

— Cum, nu mi-ai văzut niciodată iubita în sutien, în public?

Râseră toți, inclusiv Mary.

— Grady, a luat-o razna când a auzit că eşti aici.

Cred că e moartă după tine.

Grady aprobă.

— Normal că e. Are gusturi bune. E scris în ADN.

— Ha, ha, foarte amuzant.

Alice zâmbi.

— Ca şi cum te-ar putea păcăli, sau pe oricare dintre voi.

— Pe mine, nu, sunt mai deşteaptă decât par.

Mary se umflă în pene, iar Alice o bătu uşor pe umeri.

— DiNunzio, aşa e, cum zici tu. A încercat ea să facă şmecheria asta, cum că ar fi Bennie, dar ordinul obținut de tine a picat cum nu se poate mai bine. Mulțumesc, partenero.

— Cu plăcere.

— Acum să ne pregătim pentru întâlnirea cu cei de la Rexco. În douăzeci de minute vor fi aici. Avem un client important şi trebuie să punem mâna pe el, nu?

Alice şi Mary se îndreptară spre birourile lor, urmate de Grady. Marshall se întoarse la recepție, să răspundă la telefon.

Judy îi urmă, fără convingere.

— Singurul lucru pe care nu-l pricep e ce a avut de câştigat Alice de-a făcut scena asta în fața clădirii?

— Ai dreptate, Carrier.

Alice merse mai departe, încercând să nu se trădeze şi să vorbească cât mai normal.

— Nu a câştigat nimic.

— Atunci de ce-a făcut-o?

— Ca să-şi bată pur şi simplu joc de mine, iar asta e de ajuns pentru ea. E atât de geloasă, că nu se poate controla. Dacă ar avea ceva mai bun de făcut, şi-ar vedea de viața ei, dar se pare că nu are. Crede că tot ce am, am câştigat pe spinarea ei.

Mary dădu din cap aprobator.

— În plus, ne face tuturor rău. Stai să vezi ce se va întâmpla când toată povestea va ajunge la ştiri sau pe Internet. E o reclamă foarte proastă pentru firmă. Pun pariu c-o să fim sunați de clienți.

— Ai dreptate.

Alice o bătu din nou pe umăr.

— Nu-ți face probleme. N-o să ne doboare aşa de uşor. Hai să ne pregătim pentru Rexco.

— Să mergem.

Toată lumea părea să se fi liniştit.

Toată lumea, mai puțin Judy.

Capitolul 70

Mary se întoarse în birou, urmată îndeaproape de Judy, care închise uşa după ele. Avea un milion de lucruri de făcut şi discutaseră deja despre asta, în lift, dar Judy stătea în fața biroului ei, ca un catâr.

— Mare, nu pricepi? Fiorella mi-a spus: „

Asta e o femeie bună la suflet", şi-a arătat spre Alice, afară. Asta nu-nseamnă nimic pentru tine?

— Nu, şi, cum spuneam, Fiorella e italiancă. Are tendința să dramatizeze. N-ai auzit de Verdi? Rossini?

Puccini? Înțelegi care e modelul? Crede-mă pe cuvânt, am şi eu boala asta.

— Nu!

Judy dădu din cap.

— Ce mă uimeşte e că a spus asta şi s-a uitat drept la Alice. Sau Bennie... Nimeni de acolo din mulțime n-ar fi spus că „asta e o femeie bună la suflet". Absolut toată lumea a crezut că Alice este nebună.

— Nebuna e Fiorella.

Mary se frecă la ochi, enervată. Nu se mai contrazisese niciodată cu Judy, darămite să se certe cu ea.

— Uite, eu te-nțeleg. Nici mie nu mi-a picat fisa din prima, zise Judy, ridicând din umeri. Adică, ştiu că Fiorella nu e vreo mare vrăjitoare, chiar dacă m-a vindecat.

— Perfect, aici suntem de acord.

— Dar are intuiție.

— E femeie. Are ovare, are intuiție.

Lui Judy nu i se părea amuzant.

— Dar m-a pus pe gânduri. Şi dacă e aşa?

— „Şi dacă" ăsta nu înseamnă nimic. Cred că poți mai mult decât un „şi dacă".

Judy se încruntă.

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Înseamnă că e vorba de speculații, nu de fapte.

Tu eşti de obicei cea rațională, nu eu.

— Ascultă-mă, mai am un singur lucru de spus, şi gata!

— Bine, dă-i drumul.

Mary se uită la bilețelele cu mesaje telefonice împrăştiate pe birou. Erau toate de la clienții ei, persoane fizice cu probleme minore, dar cu ajutorul lor şi cu multă răbdare şi muncă îşi construise un portofoliu care-i adusese promovarea. Devenise partener. Niciun mesaj nu era de la Anthony şi nici n-o sunase pe telefonul ei personal.

— Să zicem că s-a întâmplat ceva în weekend, ceva ce nu ştim. Bennie sau Alice sau care dintre ele o fi fost acolo a spus că Alice a încercat s-o omoare. Am auzit şi eu, ai auzit şi tu.

— Da, am auzit şi face parte din mascarada ei. E o minciună.

— Nu, hai să presupunem că nu e minciună. Să presupunem că e adevărul.

— În regulă.

Ochii lui Mary căzură pe teancul de corespondență, pe toate scrisorile împăturite în trei, desfăcute frumos şi prinse de plicurile lor, un munte de sarcini pe care trebuia să le

rezolve. Şi dacă ar fi lucrat zi şi noapte şi tot nu le-ar fi dat de cap.

— Şi dacă Alice a încercat s-o ucidă pe Bennie în weekend, dar n-a reuşit, iar apoi s-a întors ca să-i ia locul?

— Cine să ia locul cui?

— Alice. Alice s-a întors să-i ia locul lui Bennie.

— Prima întrebare...

Mary n-avea timp de aşa ceva. Cei de la Rexco aveau să fie acolo într-un sfert de oră. Telefoanele de la recepție sunau întruna.

— Bennie are toate lucrurile ei. Geantă, telefon, haine, chei.

— Poate că Alice i le-a luat. Apropo, ai văzut că nu pare deloc tristă pentru ce s-a întâmplat cu Bear?

— Bennie nu e genul care să se smiorcăie pe la birou. N-ar fi profesionist.

Mary pur şi simplu nu putea să ia discuția în serios, când era atâta muncă adevărată de făcut, iar ea simțea povara noilor ei responsabilități.

— Uite, sigur că e Bennie. Arată ca Bennie, merge ca Bennie, vorbeşte ca Bennie.

— Uneori, nici mama ta nu poate face diferența între tine şi Angie.

— Grady le-ar deosebi. Vrei să ajungem şi la asta?

— Grady n-a văzut-o de ceva vreme, aşa că n-ar fi greu să-l păcălească. Judy îşi miji ochii. Şi dacă Alice i-a luat locul lui Bennie, chiar aici, sub ochii noştri?

— A doua întrebare. De ce-ar face Alice aşa ceva?

De ce-ar vrea să fie avocată? Nimeni nu vrea să fie avocat. Nici măcar avocații nu vor.

— Nu ştiu, dar nici n-aş putea să spun de ce ar face Alice scandal afară, încercând să-i distrugă afacerea lui Bennie. Nu ştiu pe nimeni care ar risca să fie arestat doar ca să distrugă pe altcineva.

— Ştiu eu. Alice. E autodistructivă.

— Nu chiar. La Alice totul se rezumă la instinctul de autoconservare. A tras cu ghearele şi cu dinții să nu fie acuzată de crimă. În plus, ea şi Bennie s-au împăcat.

Aşa că de ce i-ar face acum zile fripte? La asta te-ai gândit?

Judy se aplecă şi mai mult pe birou.

— Ştii ce-am văzut acolo, pe chipul ei? Disperare. Tu, nu?

— Ba da. Alice e disperată s-o distrugă pe Bennie.

Mary tresări când un buton de pe telefon începu să clipească, semn că ajunseseră cei de la Rexco. Luă o agendă.

— Trebuie să plec.

— Ce-ai zice dacă am pune-o la încercare?

— Ce vrei să spui? întrebă Mary, uitându-se pe masă după un pix fără urme de dinți. O avocată parteneră nu-şi roade pixurile. Le-ar putea spune că are un cățel.

— Ne cunoaştem de ani buni, în care s-au întâmplat lucruri pe care numai Bennie le ştie; Alice nu ar avea de unde. Noi toate avem un trecut, împreună, iar Alice nu face parte din el.

— Şi ce-i cu asta?

Mary se îndreptă spre uşă, emoționată.

— Păi să ne gândim la un test pentru ea. Un caz pe care l-am avut, un client care ne-a plăcut sau nu, sau vreo pledoarie. Sunt atâtea posibilități.

Ochii lui Judy se luminară, dar Mary nu putea să-i împărtăşească entuziasmul, care i se păru dintr-odată pueril.

— Asta nu e o joacă.

— Ştiu asta. N-am vrut să sune aşa.

Judy se încruntă.

— Crede-mă, e o idee bună. Ar trebui să ne gândim la ceva de care nu ştie decât Bennie, apoi când o să mi se

iveasc ocazia, s-o testăm, să vedem dacă ştie despre ce vorbim. Dacă ştie, înseamnă că e Bennie.

Dacă nu, e Alice.

— Nu am timp să fac aşa ceva şi nici nu vreau.

Mary întinse mâna să deschidă uşa.

— Nu crezi că am avut destule necazuri? Sora ei o terorizează, câinele i-a murit. Las-o-n pace.

Judy înmărmuri.

— De ce te porți atât de ciudat?

— Ți se pare!

— Ba nu, nu mi se pare.

— Judy, zău aşa!

Mary gesticula, enervată.

— Avem clienți cu care trebuie să încheiem contracte ca să facem bani. Toți trebuie să facem asta.

— Oau! Te-a convertit bine.

Judy se dădu înapoi, încruntată, iar Mary simți înțepătura.

— Nu e cinstit.

— Te-ai gândit vreodată că Alice este cea care te-a cooptat? Cu toate complimentele alea pe care ți le face, cu „ce idee bună" în sus, „ce idee bună" în jos. Totul e de fațadă.

— Mersi.

Mary dădu să plece, dar Judy o prinse de mână, roşie la față.

— Iartă-mă. Nu vreau să spun că nu le meriți, spun că s-ar putea să te manipuleze, dacă e Alice.

— Nu, nu e. E Bennie.

— Chiar tu ai spus la telefon cât de ciudat ți s-a părut că te-a complimentat. Te-a făcut partenera ei peste noapte, şi uite-aşa te-a câştigat de partea ei. Nu mai vezi decât ce-ți spune ea să vezi.

— Nu există decât o parte în toată povestea asta, îi replică Mary, iar Judy se dădu înapoi, nedumerită.

— Serios?!

— Da, răspunse Mary şi o auzi pe Bennie prin uşa întredeschisă, primindu-i pe reprezentanţii Rexco în hol.

Chiar trebuie să plec.

— Bine, nu mai contează. Du-te.

Mary plecă, simţind un nod în gât. Se întrebă dacă nu o lăsa în urmă şi pe prietena ei cea mai bună, aşa cum făcuse cu iubitul ei.

Capitolul 71

Bennie o urmă pe Tiffany într-un apartament îmbâcsit de la subsol, care duhnea a fum de ţigară. În livingul înăbuşitor, fără ferestre, se găsea o canapea maronie uzată, un fotoliu tapiţat cu pânză ecosez şi un televizor vechi. Pe perete, deasupra unei măsuţe de cafea era lipit un poster mototolit cu Bon Jovi, iar pe ea se aflau îngrămădite un laptop, reviste, ambalaje de gumă de mestecat, pahare goale şi scrumiere pline ochi.

— Îmi pare rău că e aşa cald, spuse Tiffany. Se urcă pe canapea şi deschise aerul condiţionat instalat în perete, apoi sări jos, zâmbind larg. Eee, mult mai bine, nu?

— Da, e bine.

— O să se răcorească imediat, o să vezi. Am Budweiser blondă e bine?

— Perfect.

Bennie nu spuse mulţumesc, pentru că nici Alice nu ar fi spus.

— Stai jos, fă-te comodă. Vrei şi sendviş? Am cu şuncă şi brânză, e bine?

— Da.

Bennie se aşează pe canapea, odihnindu-şi picioarele murdare, umflate şi pline de răni. O durea mâna de când îl lovise pe paznic.

— Ai un Advil?

— Îhî. Cum ai reuşit să te aranjezi aşa?

— Dacă ți-aş spune, ar trebui să te omor.

— Ha, ha, ha! Tiffany râdea tare, de parcă ar fi vrut să-i facă pe plac, iar Bennie se întrebă de ce oare.

— Mi-ar prinde bine nişte plasturi sau un pansament, să-mi bandajez picioarele.

— Am şi de-astea. Am şi de-alea scumpe, cu adeziv.

Tiffany se uită prin cameră.

— Mă-ntorc imediat!

Aerul condiționat mergea tare şi Bennie simți că îşi vine în fire sau, cel puțin, că revine la normal. Îşi propuse să nu se mai gândească la Grady, Bear şi asociatele ei, şi să se concentreze doar asupra lui Alice.

Dacă avea de gând să-i fure locul, putea s-o facă o vreme, pentru că avea toate actele ei, carnetele de cecuri şi cheile de la casă. Probabil că pusese mâna şi pe Lexus. Bennie nu înțelegea însă pentru ce. Alice nu putea să se prefacă prea mult că e avocată şi nici n-ar fi vrut, pentru că era vorba de muncă. Singurul lucru de care îi păsa în viață erau banii.

Bennie se ridică şi se îndreptă spre laptop, dădu la o parte celelalte obiecte de pe măsuță şi se aşează. Apucă mouse-ul cât de bine putu, intră pe internet, apoi pe site-ul USABank. Pagina se deschise şi se autentifică cu numele ei de utilizator şi parola. Pe ecran apăru mesajul: Nume de utilizator şi parolă invalide îşi zise că era vorba de o greşeală de ortografie şi introduse din nou datele. Apăru acelaşi mesaj de eroare. Mai încercă o dată. De data aceasta, apăru mesajul: Ne pare rău, accesul dumneavoastră la acest cont a fost blocat. Vă rugăm să contactați serviciul de relații cu clienții pentru a vă reseta parola.

Puse totul cap la cap. Alice găsise probabil parolele pe birou şi căpătase acces la conturile ei bancare. Numerele i se rotiră în cap. Avea vreo trei milioane de dolari în lichidități, mai mult decât de obicei, dar puțin având în vedere criza economică, şi mai avea un fond substanțial de pensie, care nu putea fi lichidat uşor. Alice putea face orice cu banii, inclusiv să-i retragă sau să-i transfere, dar nu mai avea mult timp, acum că Bennie se întorsese.

— Ai un telefon? îi strigă ea femeii din bucătărie.

— Da, sigur.

Tiffany se întoarse cu o cutie de bere şi un sendviş cu pâine albă pe o farfurie subțire de carton. Puse mâncarea pe măsuță, scoase telefonul mobil din buzunar şi i-l dădu.

— Poftim, serveşte-te! Îți aduc imediat nişte Advil şi pansamente, n-am putut să le iau pe toate.

— Pot să-aştept.

Bennie se ridică şi deschise telefonul.

— Pot să rămân puțin singură?

— Sigur, mă duc afară să trag un fum, sau văd eu ce fac.

Tiffany îşi luă geanta şi ieşi din apartament, în timp ce Bennie formă telefonul Marlei Stone, persoana ei de contact de la USABank.

— Alo, Marla? Bennie Rosato la telefon.

— A, bună.

Marla părea oficială şi distantă.

— N-am recunoscut numărul de telefon.

— Nu e telefonul meu şi...

— După cum ştii, nu pot discuta cu tine despre contul acesta la telefon, decât dacă îmi trimiți prin e-mail o autorizare scrisă şi parola.

O, nu.

— Marla, sunt eu, Bennie. Nu avem parolă pe contul ăsta. Vorbim tot timpul la telefon despre conturile mele.

— Îmi pare rău, nu putem discuta despre contul tău fără datele de autentificare şi parola, trimise prin e-mail.

— Marla, dar aşa ne-am înţeles. Sora mea, Alice, pretinde că sunt eu. Ai vorbit cu ea, nu cu mine.

— Îmi pare rău.

— Marla, dar sunt chiar eu, Bennie. Ştiu că...

Dintr-odată, convorbirea se întrerupse, iar Bennie formă din nou numărul. Telefonul sună îndelung, dar nu mai răspunse nimeni. Trebuia să încerce o tactică diferită. Sună la informaţii, ca să afle numărul oficial al băncii, aşteptă legătura şi îi ceru operatoarei numărul şefului de la operaţiuni private.

— Aş dori să vorbesc cu Russ Baxter, vă rog, spuse ea. Bennie Rosato la telefon.

— Îmi pare rău, dar este în concediu săptămâna aceasta.

— Cu cine altcineva pot vorbi? Am o problemă urgentă cu unul dintre conturile mele. Sora mea are acces ilegal la...

— Doamnă Rosato, am instrucţiuni să transfer toate convorbirile privitoare la conturile dumneavoastră către Marla Stone. Doriţi să vorbiţi cu dânsa?

— Am vorbit deja cu Marla şi nu m-a putut ajuta.

Cine este superiorul lui Baxter?

— Domnul Baxter conduce unitatea noastră. Toţi angajaţii îi raportează dânsului.

— Atunci, cine este preşedintele băncii? L-am întâlnit o dată, la o acţiune de binefacere. Ron Engel cred că se numeşte?

— Îmi pare rău. Operatoarea făcu o pauză. Am fost instruiţi ca, în cazul în care veţi suna, să transferăm convorbirile exclusiv către Marla.

Bennie închise. O mulţime de gânduri îi treceau prin minte. Probabil că Alice nu îi golise conturile încă, altfel ar fi dispărut deja. I-ar lua două-trei zile să facă una ca asta, iar Bennie trebuia s-o oprească, dar se simţea blocată. Nu

putea să meargă la poliție sau la bancă. Nu se putea baza pe lege sau justiție. Era pe cont propriu.

Dacă Alice era crima, Bennie era pedeapsa.

Brusc, Tiffany deschise uşa şi intră, învăluită în fum de ţigară.

— Scuze, ai reuşit să dai telefon?

— Da. Bennie îi înapoie telefonul.

— Mersi.

Tiffany se trânti pe canapea, picior peste picior. Pe gleznele subțiri avea nişte fluturi albaştri.

— Mă mir să te văd pe fugă, Al. Am auzit că ți-ai găsit o slujbă ca lumea şi toate cele. Chiar te-a aranjat treaba cu puşcăria.

— Da, nu-i aşa?

Bennie luă cutia cu bere, o deschise şi luă o gură rece ca gheața, aşezându-se. Trebuia s-o facă pe Tiffany să vorbească, avea nevoie de mai multe informații.

— Era nasol înăuntru, nu-i aşa?

— Rău de tot.

— Normal că tot tu erai şefa, şi acolo. M-am bucurat pentru tine când ai scăpat de treaba aia cu omorul.

Chiar n-ai făcut-o tu, nu?

— Mă jur pe ce-am mai sfânt.

— Îți dai seama!

Tiffany râse.

— M-am oprit pe la magazin şi m-am întâlnit cu Caitlin, m-a întrebat dacă te-am văzut. Mi-a zis că nici Kendra nu te-a văzut şi nici pe la magazin n-ai mai trecut. Zicea că te-a căutat toată săptămâna şi te-a sunat întruna. Nu te-a sunat?

— Habar n-am.

Bennie dădu gata sendvişul.

— Mi-am lăsat celularul pe undeva, de-asta l-am cerut pe al tău.

— Putem să mergem s-o vedem pe Caitlin la magazin. Ştii cum e ea. Trebuie pieptănată bine.

— Sigur.

Tiffany ezită o clipă.

— Uite... Al, chiar mi-ar plăcea să lucrez şi eu pentru tine. M-aş descurca bine, zău dacă nu. Le-ai plasat pe Caitlin la magazin, pe Kendra la sala de gimnastică, iar eu pot să fiu la chioşcul mobil. Cui îi pasă de unde vin banii? Sunt toți la fel.

— Şi cum te vezi tu, lucrând pentru mine?

— Simplu. Te-ai mira să vezi câți tipi vin acolo după pastile. Constructori, zugravi, zidari, toate soiurile. Şi bărbații iau Oxys, nu doar femeile casnice.

— Crezi?

— Sunt sigură. Ăştia care vin la mine au tot felul de dureri de la muncă. Vorbesc despre asta tot timpul, că ăla a-nvârtit aia, că celălalt a tras de-ailaltă sau mai ştiu eu ce. Crezi că nu le-ar prinde bine un Vike sau un Oxy? Le-ar prinde, să mor dacă nu. Niciunul nu doarme ca lumea. Le trebuie Ambien, Xanax, ce-o fi, acolo. Aş da lovitura.

Bennie asculta, prinzând informațiile din zbor. Alice şi iubitul ei polițist conduceau o afacere cu droguri şi vindeau doze prin iubitele boxerilor la o sală de box. Îi jurase lui Bennie că se schimbase, dar singura schimbare era că acum vindea medicamente care se eliberau numai pe rețetă iar consumatorii erau ceva mai înstăriți.

— O să te gândeşti la asta? Caitlin a zis că nu, dar nu e ea şefa. Aşa că... ce spui?

— Da.

Bennie se ridică. Trebuia să pună mâna pe Alice, iar acum trebuia să facă pasul următor.

— Lasă-mă să fac un duş rapid înainte să mergem s-o vedem pe Caitlin.

— Sigur. Tiffany se ridică.

Să-ți arăt baia. Ai acolo şi Advil şi plasturi. Să-ți mai aduc ceva?

— Da, haine curate, pantofi şi ceva bani.

— Stai liniştită.

— Şi un pistol, spuse Bennie, surprinzându-se chiar şi pe ea.

— Vorbeşti serios, Al?

— Ți se pare că glumesc?

— Îmi pare rău, cu asta nu pot să te-ajut.

— Lasă, spuse Bennie, fără să renunțe la idee. Îşi scotea deja atela de la mâna dreaptă.

Capitolul 72

Alice traversă zona de recepție, întâmpinându-i cu un zâmbet pe reprezentanții societății Rexco.

— Domnilor, spuse ea, întinzându-le mâna. Sunt Bennie Rosato. Mă bucur foarte mult că ați putut veni.

— Hans Mescal, îmi pare bine să vă cunosc.

Îi strânse şi el mâna şi atunci îşi dădu seama că nu era aşa cum şi-l imaginase din dosar. Purta o pereche de ochelari cu lentile groase şi rame de oțel, avea ochii albaştri, cu pleoapele lăsate, o mustață albă şi deasă şi purta un costum gri care nu îi venea prea bine, semn că era cam zgârcit pentru şeful unei companii de topul Fortune 500. Îi prezentă pe ceilalți, purtându-se ca şi cum era singurul care conta, iar Alice îi cânta în strune.

— Hans, domnilor, vă rog, poftiți. Îi conduse în sala de conferințe mai mică, unde fuseseră pregătite cafea fierbinte, fructe proaspete şi rulouri cu scorțişoară, iar Mary îi aştepta deja cu documentația legală.

— Bine ați venit, domnilor, spuse ea zâmbind, ca în prima zi de şcoală.

— DiNunzio, ți-l prezint pe Hans şi pe colegii lui şi cred că putem începe. Hans, te rog, ia loc lângă mine.

Se întoarse către Hans, poftindu-l să ia loc în dreapta ei, iar ea se aşează în capul mesei. Se aşezară cu toții, iar Alice începu:

— Să vedem. Cunoaştem cu toții problema. Angajații dumneavoastră au plecat din companie cu secrete de producție, pe care încearcă să le vândă pe coasta de vest. Aţi fost cu plângerea la MeGarity & Boston, dar nu aţi căzut la învoială. Sunteți o companie foarte importantă şi orice firmă de avocatură din oraş ar vrea să aibă un portofoliu, dar eu o vreau cel mai tare.

Hans asculta atent.

— De fapt, o vreau aşa de mult, încât sunt dispusă să fiu neconvențională în ceea ce priveşte onorariul.

Bărbatul mai în vârstă de lângă Hans se încruntă.

— De obicei nu se discută despre onorariu înainte de a se vedea despre ce este vorba în dosar.

— De ce?

Alice nu-şi lua ochii de la Hans.

— Legea e clară. Aveți nevoie de un ordin de restricție şi orice tribunal vi l-ar elibera. Probabil că ați fost deja la Morgan, Lewis şi Dechert, la toate firmele mari. V-au spus acelaşi lucru, nu?

Bărbatul interveni:

— Dar nu credeți că ordinea ar trebui să fie...

Hans îşi înalță degetul arătător, făcându-i semn să tacă.

— Cât de... neconvențională, Bennie?

— Puteți cumpăra un ordin de restricție de la oricare dintre noi, dar costă foarte mult. În general, o firmă de avocatură trebuie să lase totul pentru un asemenea caz, să facă investigații şi foarte multe hârtii. În cazul vostru, ar fi nevoie de doi avocați, full-time, în următoarele trei săptămâni, ca să trecem de audierile preliminare. Se adună

destule. Ceilalți v-au cerut cam şaptezeci şi cinci-optzeci de mii de dolari pentru luna următoare, nu?

— Da.

— Noi o vom face gratis. Gratis, repetă Alice, când îl văzu pe Hans făcând ochii mari.

— De ce ați face una ca asta? Care-i afacerea?

— Dacă veți fi mulțumiți de treaba pe care o vom face, atunci ne veți alege să vă reprezentăm anul următor, în toate problemele legale.

— E foarte riscant.

— Nu, nu este. Suntem cei mai buni avocați din oraş.

Alice se uită spre Mary, care era uluită.

— Aşa e, partenera?

— Aşa e!

— Aşa că, ce spui, Hans?

Alice simți o mică strângere de inimă. Oricum, nu avea să mai fie aici ca să se achite de treaba asta, în plus, Hans zâmbea larg.

— Trebuie să spun că nu m-am aşteptat la asta.

Hans îşi bătu mustața cu degetul.

— Gândeşti pe termen lung. Ai încredere în echipa ta.

Auzisem eu că eşti neortodoxă.

— Ai auzit bine. Batem palma?

Alice întinse mâna, iar Hans i-o strânse.

— S-a făcut, spuse el, dând din cap.

— Minunat.

Alice arătă atunci spre Mary.

— Ar fi trebuit să vă spun că Mary, colega mea, tocmai a devenit partenera mea şi va fi cât se poate de încântată să vă răspundă la orice întrebări de specialitate ați avea.

Mary păru surprinsă, dar depăşi momentul, zâmbind profesionist.

— Cu siguranță, domnilor.

După întâlnire, Alice îi însoți la recepție, își luă rămas-bun de la Hans şi ceilalți şi se întoarse în birou, lăsând-o pe Mary să-i conducă până la lift. Văzu că Grady nu era la el în birou, poate era la toaletă; trebuia să profite de absența lui. Grăbi pasul spre biroul lui Bennie, închise uşa şi formă numărul de la USABank.

— Marla, sunt Bennie, spuse ea, când se făcu legătura. Voiam să verific dacă totul e în regulă înainte de sfârşitul zilei. Voi trimite cardurile cu semnătură în seara asta. Ai făcut transferul de bani?

— Da, totul a fost trimis, inclusiv cardurile scanate, cu tot cu semnătură. Toți banii au fost transferați la BSB, iar conturile tale din Bahamas sunt deschise, sub rezerva primirii documentelor originale.

— Excelent.

— Apropo, m-a sunat Alice mai devreme, dar am refuzat orice discuție cu ea, aşa cum am convenit.

Fir-ar să fie!

— De ce nu m-ai sunat să-mi spui?

— Te-am sunat. Am vorbit cu Marshall, dar mi-a spus că eşti într-o şedință.

— A, scuze.

Alice se gândi o clipă. Bennie descoperise, aşadar, ce avea ea de gând, dar nu cunoştea detaliile, iar până o să-şi dea seama, ea o să fie plecată din oraş, cu un pas înaintea lui Bennie şi a lui Q.

— Şi, Bennie, trebuie să mai ştii că cineva, Alice, mai mult ca sigur, a încercat să acceseze conturile tale, de pe platforma online. A fost respinsă pentru că nu avea noua parolă. Trebuie s-o resetezi chiar tu, după ce îți voi trimite un e-mail cu instrucțiuni în sensul acesta.

— Mersi.

Alice intră pe adresa de mail, căutând printre numele subliniate, până găsi USABank.

— Acum am înțeles, e-n regulă. Mulțumesc. Trebuie să închid.

Capitolul 73

Mary intră în bucătărie, unde Grady şi Judy savurau nişte cornuri cu scorțişoară. Judy nu mai părea supărată pe ea, sau cel puțin n-o arătă.

— Cum a mers cu cei de la Rexco? întrebă ea. Adică în afară de mâncarea care a fost foarte bună.

— A fost uimitor. I-am prins.

— Cum? întrebă Judy. Iar Mary începu să le povestească, iar Grady ascultă rezemat de bufet, cu o ceaşcă de cafea în mână. După ce termină de povestit, Grady părea fermecat, dar Judy zâmbea plictisită. Mary se simțea iar încolțită.

— Cred că a fost o idee foarte bună să fie gratis, ce zici, Grady?

— Sclipitoare, spuse el, râzând. O iubesc pe femeia asta. E al naibii de deşteaptă.

— Aşa e. Mary îl simți ca pe un suflet pereche. Şi nici nu-i e teamă să-şi asume riscuri. Clienții s-au îndrăgostit de ea, se vedea clar.

— Sunt sigur, zâmbi Grady, sorbind din cafea. Crezi că va trebui să-i provoc la duel?

— Nu, nu.

Mary râse, fie şi doar ca să acopere tăcerea lui Judy, pe care Grady păru să n-o observe.

— Mă bucur că avem şi ceva veşti bune, după tot dezastrul cu Alice. Marshall spunea că au sunat clienții toată după-amiaza. La fel, reporterii.

— Ceva veşti de la poliție, au prins-o pe Alice?

— Nimic.

— Păcat, spuse Mary, iar Judy păru să revină la viață, întorcându-se spre Grady.

— S-a supărat Bennie din cauza scenei făcute de Alice?

Grady clipi nelămurit.

— Normal că s-a supărat. Nu ți-ai dat seama?

— Nu prea, dar eu n-o cunosc aşa de bine ca tine.

— Mie mi s-a părut supărată.

— Mie nu, şi nu mi s-a părut necăjită nici din cauza lui Bear. A fost?

Judy vorbea pe un ton firesc, dar Mary ştia încotro bate. Grady dădu din cap.

— Nu e genul care să se arate învinsă, în fața voastră. Acasă, era la pământ. Nu se mai oprea din plâns.

Mary o privi pe Judy, triumfătoare.

— Bennie nu-şi trădează emoțiile, mai ales la birou. E o persoană discretă. Merită tot respectul pentru asta.

Ştergându-şi degetele lipicioase cu un şervețel, Judy părea să n-asculte.

— Grady, pot să te întreb ceva, ipotetic vorbind? Ar fi posibil ca femeia aceea care a făcut o scenă, în stradă, chiar să fie Bennie? Şi nu Alice?

— Poftim?

Mary era uluită.

— Grady, glumeşte.

— Nu, nu glumesc, se apără Judy, iar cele două femei îl flancară pe Grady, prinzându-l la mijloc.

Gândeşte-te puțin. Dacă le-am încurcat? Fiorella aşa a zis.

— Fiorella?

Grady lăsă ceaşca jos.

— Femeia aia nebună? Nu-nțeleg, ce legătură are ea cu toate astea?

Judy dădu din mână.

— Las-o pe Fiorella, nu de ea e vorba. Dacă femeia aceea era Bennie, iar cea din birou e Alice?

Grady se uită când la una când la cealaltă, nemaiînțelegând nimic.

— Tu vorbeşti serios?

— Da, răspunse Judy.

— Nu, spuse şi Mary, în acelaşi timp.

— E imposibil.

Grady rămăsese fără cuvinte, încruntat şi cu o umbră de durere în privirea mascată de ochelari.

— Bineînțeles că cea din birou este Bennie.

— De unde ştii?

— Doar îmi cunosc iubita.

— Aşa să fie? Judy ridică din sprânceană, sub bretonul ei de foc. N-ai văzut-o de ceva vreme. Ți se pare diferită, în vreun fel?

— Judy! spuse Mary. Ai depăşit orice limită!

Judy puse mâna pe brațul lui Grady.

— Dovedeşte-mi că mă-nşel. Supune-o la o probă.

Gândeşte-te la ceva ce numai tu şi Bennie ați şti, ceva intim, şi întreab-o. Vezi dacă ştie. Dacă ştie, e Bennie.

Nimeni nu pățeşte nimic. Dar dacă nu... atunci e Alice.

— Tu chiar crezi ce spui, nu? o întrebă Grady şi-şi eliberă brațul, evident stânjenit. Foarte ciudată teoria ta.

Nu cumva ți-a intrat vopseaua de păr în creier?

Mary simțea că n-o mai recunoaşte pe Judy.

— Are dreptate, termină cu povestea asta.

Judy întoarse capul brusc.

— Mary, ai spus cumva „termină cu povestea asta”?

Credeam că suntem prietene!

— Suntem.

— Şi atunci de ce îmi dai ordine?

— Eşti neloială şi nepoliticoasă şi vreau să te opreşti.

— Şi dacă nu vreau? spuse Judy, şi ochii ei albaştri se făcură de gheață. Ce-o să faci? Mă dai afară?

— Bineînțeles că nu.

Grady interveni.

— Doamnelor, opriți-vă. Vă rog, nu vă certați pentru...

Ignorându-l, Judy întrebă:

— Şi, ia zi, o să mă spui lui Bennie, Mary? O să mă părăşti?

— Nu ştiu.

— Nu ştii? Judy se încruntă, ridicând tonul. Dacă ai fi prietena mea, n-ai spune. Dar acum, că eşti parteneră, probabil că ai face-o. Alege, Mare. Cine eşti? Prietenă sau parteneră de afaceri?

— Nu trebuie să aleg.

— După mine, trebuie. Ia şi tu, odată, o decizie.

Au.

Mary stătea nas în nas cu Judy, confruntându-se pentru prima oară.

— Vrei să-i spun?

— Te provoc să-i spui.

— Foarte bine!

— Perfect! Judy trânti şervețelul pe masă şi se îndreptă spre uşă. De data asta, eu o să te părăsesc.

Capitolul 74

Bennie mergea cu Tiffany pe South Street, ca s-o vadă pe Caitlin la magazin. Erau la doar zece străzi distanță de centrul financiar, aşa că era vigilentă şi se deghiză, oarecum. Împrumutase nişte ochelari de soare, îşi strânsese părul sub o şapcă cu însemnele echipei Phillies şi se îmbrăcase cu un tricou gri, simplu, pantaloni marinăreşti şi tenişi retro, pierzându-se printre turiştii care se înghesuiau spre restaurantele celebre şi magazinele în vogă.

— E mişto pe-aici.

Prin aerul umed, se simțea fumul înțepător de la Mariboro-ul fumat de Tiffany.

— Dar nu poți parca şi e super scump.

— Îhî, spuse Bennie, ca să nu zică vreo prostie, iar Tiffany îşi aruncă ţigara când se apropiară de un magazin exclusivist, cu o firmă roz, pretenţioasă, pe care scria Principessa, deasupra unei uşi de sticlă, foarte elegante.

— Uite-o pe Caitlin.

Să intrăm, spuse Tiffany, punând mâna pe clanța de sticlă.

Bennie dădu să intre după ea, dar fură oprite în prag şi împinse afară din magazin de o femeie tânără, atrăgătoare, îmbrăcată cam sumar într-o rochie-maiou, şi având părul blond, tuns scurt. Era probabil Caitlin, deşi arăta mai degrabă a casnică dintr-o suburbie decât a dealer de pilule, chiar şi acum, când părea furioasă.

— Tiffany, ieşi afară! şuieră ea. Ți-am spus să nu vii niciodată aici.

— Alice voia să te vadă şi am adus-o cu mine.

— Unde-i Alice?

Atunci, Caitlin se uită la Bennie şi făcu ochii mari de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Alice? Doamne! Tu eşti?

— Da, salut.

— Frate!

Caitlin aruncă o privire peste umăr, ieşi repede din magazin şi le trase într-o parte, până în fața unui restaurant.

— Am crezut c-ai murit!

Ce?

— Pe unde-ai umblat? Şi de ce eşti îmbrăcată aşa?

— Dacă ți-ar spune, ar trebui să te omoare, sări Tiffany, dar Caitlin o ignoră.

— Alice, aşteaptă-mă aici. O să-i spun lui Janey că am primit un telefon de la Danny de la şcoală.

Se întoarse, fugind înapoi în magazin şi închizând uşa după ea.

— Ai văzut? se burzului Tiffany. Are ceva cu mine.

Ia-mă şi pe mine, te rog.

— O să mă mai gândesc, spuse Bennie, deşi acum, după ce-o întâlnise pe Caitlin, înţelegea de ce Tiffany nu se potrivea în schema de afaceri a lui Alice.

Caitlin reapăru, cu o geantă Kate Spade pe umăr şi o goni pe Tiffany ca pe o insectă.

— Du-te, te rog. O s-o conduc eu pe Alice acasă.

— Gata, gata. Tiffany se dădu înapoi. Ne mai vedem, Al.

— Altă dată, spuse Bennie, ca Alice.

Caitlin chemase deja un taxi care opri imediat, asta pentru că era ea frumuşică şi avea picioare lungi. Avea ochii mari, de un verde-căprui neobişnuit, şi buze senzuale date cu ruj roz. Se dăduse cu un parfum floral, care părea scump. Se urcară în maşină şi Caitlin îi spuse şoferului o adresă pe care Bennie o recunoscu ca fiind a lui Alice.

— Şi, Alice, pe unde-ai fost? Caitlin se întoarse spre ea, agitată. N-am mai avut marfă fiindcă am vândut tot ce mai aveam. Q m-a sunat la magazin, te căuta, era furios. M-a înjurat când i-am spus că nu ştiu unde eşti.

A trebuit să-i spun lui Janey că era frate-meu, iar eu nici măcar n-am frate.

Bennie nu-şi amintea s-o fi auzit pe Alice vorbind de cineva pe nume Q. Rămase tăcută şi puse cap la cap ce auzea.

— Eu nu vreau să mă bag în chestii din astea. Nu vreau să am de-a face cu aşa ceva. Am tras o sperietură, soră cu moartea. Am copii.

Bennie începea să vadă lucrurile mai clar. Dacă Alice voia să scape de tipul ăsta, de Q, atunci de-asta voise s-o omoare pe ea. Deci nu banii o motivaseră la început, dar se ajunsese la asta.

— Unde ai fost? Şi Kendra, şi eu am fost îngrijorate.

Caitlin aştepta un răspuns, aşa că Bennie încercă să se pună în pielea lui Alice, să gândească ca ea, ceea ce părea surprinzător de simplu. Se gândea deja la Caitlin şi la Kendra ca la versiunea întunecată a lui DiNunzio şi Carrier.

O fixă pe Caitlin.

— Nu eraţi îngrijorate pentru mine. Eraţi îngrijorate pentru banii voştri.

Caitlin clipi o singură dată. Conturul pleoapelor era impecabil.

— În fine, să zicem. Ce-ai vrea să auzi?

— Să încercăm cu adevărul.

— Aveam nevoie de bani şi nu ştiam ce să fac, dacă tu nu erai. Nu ştiam dacă să-mi iau partea şi tu nu erai pe-aici, să te-ntreb, aşa că mi-am luat-o. I-am dat-o şi Kendrei, pe-a ei.

Caitlin începu să facă teorie.

— Asta-i o afacere aici, a ta, normal, dar toate avem nevoie de bani. Dar e viaţa mea şi nu vreau să mă coste viaţa. Sau să fac puşcărie din cauza asta.

— Am înţeles.

— Până la urmă, tu ai venit la mine şi mi-ai zis vrei să faci o treabă la care nu s-a mai gândit nimeni, că ai descoperit piaţa asta de care nu se ocupa nimeni. Ai spus că e ca oricare altă afacere, dar nu e. Nu când trebuie să-i dau socoteală unui infractor cum e Q ăsta sau cum l-o fi chemând.

Bennie o lăsă să vorbească, oricum n-avea ce-i face, fiindcă era foarte pornită.

— Ai spus că eşti profesionistă, aşa că nu poţi să dispari o săptămână sau să te arunci cu unul şi cu altul.

Crezi că eu nu te-am auzit vorbind la telefon cu unu' Jimmy, cine-o mai fi şi ăla? Dacă o să-ţi mai faci de cap cu el, o să sfârşiţi rău amândoi!

— Ai terminat?

— Încă ceva. Din moment ce l-ai supărat pe furnizorul nostru, cum vrei să mai rămânem în afacere?

— De asta o să mă ocup eu.

— Eu nu pot să fac față la stresul ăsta. Am destule bătăi de cap cu fostul meu soț, care întârzie întotdeauna cu alocațiile copiilor, apoi le dă cecul copiilor duminica, lucru pe care n-ar trebui să-l facă.

Caitlin își duse mâna la frunte. Avea unghiile făcute.

— A trebuit să pregătesc copiii de şcoală şi-a trebuit să-mi folosesc partea ca să cumpăr rechizite. Ştii cât costă ghiozdanele Jansport? Şi copertele alea, Book Sox, sunt cinci dolari una.

— Book Sox?

— Nişte chestii în care sunt învelite manualele copiilor.

— Eu foloseam pungi de hârtie.

Bennie zâmbi, la fel şi Caitlin, care părea să se mai fi calmat.

— Şi eu. În fine, ce ți s-a-ntâmplat săptămâna trecută?

— Am cunoscut pe cineva.

— Pe cine?

Caitlin dădu dezaprobator din cap.

— Pe cine? De unde să-l ştii tu?

— Şi ce-ați făcut?

Bennie dădu din umeri, fără să se gândească.

— Am petrecut.

— Păi şi ce petrecere a fost aia, cu zgârieturi?

Picioarele tale arată ca naiba.

— Nu vrei să ştii.

— Şi la mână ce ai? Parcă ar fi o tăietură. Te-a tăiat sau ce-ai făcut?

— Nici vorbă.

Bennie se uită pe geam, la zgârie-nori, apoi la vilele înalte de cărămidă din Society Hill.

— Ce să mai, am băut prea mult, am jucat nişte chestii şi m-am distrat aşa de bine, că nu mai ştiu unde mi-am lăsat portofelul, cheile şi telefonul.

Caitlin pufni.

— Şi cum o să intrăm la ţine-n apartament? Mergem la administrator?

— Normal.

— Şi n-ai nici cheile de la maşină?

— Nu.

Bennie se gândi un moment. Toată lumea avea un set de chei de rezervă.

— Trebuie să mai am nişte chei pe undeva.

— Ai, în dulap. Nu mai ştii, mi le-ai dat mie, când mi-am lăsat maşina la reparat?

— A, da.

Bennie se ţinu de mânerul porţierei, când taxiul ieşi din oraş, virând spre autostrada I-95, spre nord.

— Păi şi unde ţi-e maşina?

— Să dea naiba dacă-mi aduc aminte.

Caitlin îşi dădu ochii peste cap.

— O să mă pedepseşti, mami?

Caitlin zâmbi din nou, ranchiunoasă.

— Oricum, ne-a mers aşa de bine, că duminică nu mai aveam niciun pic de marfă. Toată lumea e înnebunită, cu începerea şcolii. Nu sunt singura mamă stresată. Uite.

Şi Caitlin băgă mâna în geantă şi-i dădu lui Bennie un teanc de bancnote mototolite, legate cu un elastic roz.

— Aici ai trei mii de dolari. Noi ne-am luat deja partea, aşa cum ţi-am spus, şi stai liniştită că n-am luat mai mult, pentru că n-am face aşa ceva. Am avut un weekend nemaipomenit, unul dintre cele mai bune de până acum.

— Asta-i bine!

Bennie îndesă banii în geanta ieftină maronie, pe care o luase de la Tiffany.

— Trebuie să ne faci rost de alt furnizor. E o afacere prea bună ca să ne scape din mână, în plus, vin sărbătorile şi se-ngroaşă gluma, cu toate cumpărăturile şi gătitul. O vizită la socri ar împinge pe oricine să ia Xanax.

Caitlin râse singură la gluma ei.

— Şi Lexapro s-a dat până sâmbătă la prânz şi cred c-ar trebui să creştem preţul la Norco, pe doza de 100 de miligrame, când o să-ncepem din nou. Femeile astea au bani şi putem să luăm şi 45 de dolari pe doză.

— O să mă gândesc.

— Perfect.

Caitlin scoase telefonul din geantă, îl deschise şi apăsă pe un buton, apoi vorbi.

— Kendra, am găsit-o pe Alice. Da, e bine. Ne vedem la ea în zece minute. Ia tu cheia de la administrator, da? Pa, pa.

Caitlin închise telefonul şi se uită la Bennie.

— Apropo, cum ai ajuns la Tiffany?

— Ce contează?

— Doar n-o bagi şi pe ea, nu?

— Nu.

Bennie se uită afară, ascultând motorul maşinii care accelera uşor spre autostradă, trecând în viteză pe lângă depozite imense, acoperite de reclame. Ieşiră de pe autostradă, făcură stânga pe bulevardul central, apoi trecură printr-un cartier de blocuri bine întreţinute. Opriră în faţă la Pembroke Arms, o clădire mică de cărămidă, nouă, probabil cea în care stătea Alice. Caitlin îi dădu o bancnotă de douăzeci de dolari taximetristului, iar Bennie ieşi din taxi tocmai când spre ele se îndrepta o femeie, la fel de tânără şi atrăgătoare, cu părul strâns într-o coadă unduitoare.

— Alice!

Era Kendra, care părea un model dintr-o reclamă la fitness, înaltă şi suplă, îmbrăcată într-un tricou mulat, negru, pe care scria „Antrenor personal”, şi colanţi de

ciclism şi încălțată cu pantofi sport Nike. Avea ochi căprui, mari şi vioi, nasul mic şi un zâmbet fermecător.

— Mi-am făcut atâtea griji pentru tine. Ce s-a întâmplat?

— O să-ți zic altă dată.

— Am vândut tot în weekend, dar am avut o problemă cu Q.

— Da, am auzit.

— Poți să ne faci legătura cu altcineva?

— Da, se face.

— Auzi, te-am văzut la televizor, eram la sală cu un client. Ce făceai la sora ta la birou? N-am înțeles ce-ai zis. Nu avea sonor şi n-am putut să mă opresc să citesc ce scria pe bandă.

Caitlin se întoarse spre ea, surprinsă.

— Ai fost la soră-ta?

Bennie ridică din umeri.

— I-am cerut un împrumut şi m-a refuzat, aşa că i-am făcut o scenă ca să nu mă uite.

— Îmi închipui.

Kendra le flutură o cheie în față.

— Administratorul tău ar face orice pentru mine. Al cui apartament ați vrea să-l mai vedeți?

— Să mergem.

Bennie rămase în urma lor, ca să nu-şi dea seama că nu-şi recunoaşte propriul apartament. Intrară în clădire, pe uşa din față, trecură de uşa liftului şi intrară pe un coridor cu mochetă pe jos, trecură pe lângă uşile apartamentelor 1-C, 1-E, 1-G şi se opriră în față la 1-I.

Kendra descuie şi deschise uşa.

Bennie îşi închipui că e casa lui Alice, aşa că împinse uşa care se deschise larg.

Cele trei femei înlemniră.

Capitolul 75

Alice luă geanta lui Bennie, băgă plicul galben DHL în ea şi ocoli biroul în grabă. Plicul trebuia să ajungă urgent în Bahamas şi văzuse pe internet că cea mai apropiată căsuţă poştală pentru depuneri era în holul de la Mellon Center, la opt clădiri de biroul ei. Se uită la ceas. Era 15:30, iar ultima colectare de corespondenţă era la patru. Trebuia să se mişte repede.

Ieşi din birou şi aruncă o privire în spate, pe hol, dar Grady nu era la el. Se auzeau voci dinspre bucătărie, aşa că se îndepărtă de uşă şi trecu repede pe la recepţie, făcându-i cu mâna lui Marshall.

— Mă-ntorc repede, îi spuse, apoi lovi butonul liftului şi, când se deschiseră uşile, sări imediat în cabină. Nu se închiseseră bine uşile, când în ultimul moment, între ele apăru o mână care le forţă să se deschidă la loc.

— Te-am prins!

Judy se strecură înăuntru. Alice nu se simţea deloc în largul ei în lift, cu asociata aceea.

— Ce vrei, Carrier?

— Unde ai plecat?

— Am de făcut un comision. Ce e?

— Te superi dacă merg cu tine? Vreau să vorbim ceva.

— Legat de ce? întrebă Alice.

— De un caz la care lucrez.

— Păi putem să vorbim după ce mă întorc.

— Pot să vin cu tine. Nu mă deranjează.

Alice începu să se întrebe dacă nu cumva povestea era doar un pretext. Puştoaica nu era niciodată aşa de tupeistă, iar acum avea vocea mai înaltă şi mai subţire, ca şi cum ar fi fost nervoasă.

— Aş prefera să rămâi la birou. Nu e cazul să plecăm toţi.

— Dar mi-ar prinde bine o gură de aer, după tot ce-a fost azi.

Liftul ajunse la parter, uşile se deschiseră, iar Alice ieşi din cabină, blocând ieşirea.

— Carrier, treci înapoi sus şi păzeşte cetatea.

— Lasă cetatea, că e bine.

— Atunci păzeşte-mi iubitul.

— Vreau să merg cu tine!

Judy nu se clinti. Gardienii se uitau deja la ele, curioşi.

— Dar eu nu vreau să vii. Mămica are nevoie de un pic de timp pentru ea, te-ai prins?

— Bine, dar, înainte să pleci, vreau să te-ntreb ceva, pentru prezentarea pe care trebuie s-o termin urgent.

Pe chipul lui Judy se citea îngrijorarea.

— Îți aminteşti când am lucrat la cazul acela, cu Marta Richter? Când am pledat şi noi în instanță? Era iarnă, acum câțiva ani, şi era un viscol mare. Nu-mi amintesc numele cazului. Tu-l mai ştii?

Alice habar n-avea despre ce vorbeşte. I se părea ciudată întrebarea.

— Ce importanță ar putea avea numele cazului?

— Presupun că niciuna, mă gândeam doar... A, stai, aşa e, îmi amintesc acum, Steere se numea, era numele acuzatului. Elliott Steere.

Judy dădu din cap.

— Oricum, i-ai spus Martei atunci că încălcase vreo cinci principii deontologice din CPR[18].

Alice încercă să-şi amintească ce însemna CPR.

— De-asta îți aminteşti?

— Nu prea.

Alice se uită la ceasul din hol. 15:45. Nu mai avea timp de pierdut.

---

[18] Code of Professional Responsibility (CPR, engl.) – codul deontologic al avocaților, elaborat de American Bar Association (Asociația Baroului American). (n.tr.)

— Mă întrebam dacă ai reclamat-o vreodată pe Marta la Consiliul Disciplinar. Voiam să mă folosesc de asta ca precedent.

— Nu mi se pare a fi un precedent prea grozav.

— E bun pentru ce îmi trebuie mie. Ai reclamat-o?

Judy o privi în față, cu ochii ei albaştri şi limpezi, iar Alice îşi dădu seama că nu era o întrebare, ci un test, iar ea era pe punctul de a-l pica.

— Carrier, la ce caz lucrezi de ai nevoie de asta?

— Cypress Construction. Am o situație similară. Într-un fel.

— Ai căutat în dosarul Steere?

— De ce, nu-ți aminteşti?

— N-ai decât să mă dai în judecată, dar nu-mi aduc aminte, am altele pe cap. Putem discuta mai târziu.

Alice traversă holul, spre ieşire, dar Judy se ținea scai de ea.

— Unde mergi? Şi ce-i cu misterul ăsta? Întotdeauna ne spui unde pleci, ca să te găsim în caz de nevoie.

— Nu, nu vă spun! Aşa aveți voi impresia.

Alice începea să se îngrijoreze. Gardienii auziseră toată discuția.

— Acum întoarce-te la lucru.

— Mă-ntorc, răspunse Judy şovăielnic, apoi făcu cale întoarsă şi se urcă în lift.

Alice ieşi glonț din clădire, trecu pe lângă angajații firmei Rothman şi grăbi pasul, muncită de gânduri.

Trebuia să plece din oraş ca Bennie, mai ales după scena de pe trotuar, în plus, Judy devenea o problemă chiar mai mare decât Grady. Nu mai erau decât câteva ore până la plecare, dar un telefon putea să dea totul peste cap. Iar Q ar fi pus totul cap la cap.

Grăbi pasul, alergând ca şi cum ar fi fost o chestiune de viață şi de moarte.

De fapt, aşa şi era.

Capitolul 76

Mary se îndreptă spre recepție, căutând-o pe Judy.

Ura certurile şi voia să se împace cu ea.

— Ai văzut-o pe Judy? o întrebă pe Marshall.

— Da. Tocmai a coborât cu Bennie, cu liftul.

O, Doamne!

— Unde-au plecat?

— Nu ştiu, vorbeam la telefon. A fost o nebunie, reporterii şi clienții sună încontinuu. Tot ce ştiu e c-am văzut-o pe Bennie plecând, iar Judy s-a dus după ea.

— Se certau cumva?

— Nu, de ce să se certe? întrebă Marshall, încruntându-se.

— E, ziceam şi eu aşa.

Mary chemă liftul.

— Mă-ntorc repede.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Nimic important.

— Atunci unde te duci?

— Să le-aduc înapoi.

Mary tot apăsa pe butonul de la lift, nervoasă.

— Doamne! Asta chiar a fost o zi ciudată.

Marshall răspunse la un telefon care suna, iar Mary nu mai avea răbdare să aştepte liftul. O luă pe scări, coborând treptele în fugă. Ajunse la parter cu răsuflarea tăiată şi împinse uşa care dădea în hol.

— Le-ai văzut pe Bennie şi Judy? strigă Mary la Steve, care-şi ridică privirea din ziar.

— Mda... Bennie i-a zis lui Judy să se întoarcă la lucru, iar ea a urcat, dar pe urmă a coborât din nou şi s-a luat după ea.

— În ce parte s-au dus?

— Pe-acolo, îi arătă Steve, iar Mary alergă la uşă şi ieşi în stradă. Pe trotuar era aglomerație. Nişte nori plumburii acoperiseră soarele, iar umezeala din aer era sufocantă. Era oră de vârf şi oamenii se grăbeau spre metrou, spre autobuze şi spre trenurile care mergeau în suburbii.

Trecu şi ea în fugă pe lângă gardienii de la Rothman, făcându-şi drum prin mulțime şi uitându-se în dreapta şi-n stânga. Judy era înaltă şi avea un păr de un roşu aprins, aşa că ar fi trebuit să fie uşor de zărit. Mary se uita după o înghețată umblătoare.

Vedea chelii, creste sau plete. Blonde, brunete, codițe împletite, dar nici urmă de Judy. Traversă în fugă strada, se uită în dreapta şi zări un cap roşu şi rotund ca o acadea. Era Judy, la două blocuri mai încolo, aşteptând să traverseze intersecția blocată de un autobuz SEPTA[19]. Mary o zări mai încolo pe Bennie, singura care se grăbea în mulțimea aceea. Era limpede că Judy o urmărea pe Bennie.

Atunci, Mary o luă la fugă. Autobuzul trecu de intersecție, iar Judy porni mai departe, ținându-se la o clădire distanță în spatele lui Bennie.

Mary îşi scoase telefonul şi-o sună din fugă pe Judy.

Telefonul sună, dar Judy nu răspundea şi nici nu încetinea pasul. Băgă telefonul la loc în geantă, trase aer în piept şi începu din nou să alerge. Bennie fugea şi ea, departe în față, iar Judy ajunse pe Market Street, pe urmele ei.

Mary se apropiase de Judy. O pierdu din ochi pe Bennie, dar Judy se opri la colț, pierzându-se în mulțime.

— Judy! strigă Mary, gâfâind.

---

[19] Rețeaua de transport public din sud-estul Pennsylvaniei (prescurtare de la Southeastern Pennsylvania Transportation Authority). (n.tr.)

Judy se întoarse când îşi auzi numele, aşa că reuşi s-o ajungă din urmă. O îmbrăţişă, mai s-o dea jos.

— N-o mai urmări pe Bennie! O să fii concediată şi nu vreau să lucrez acolo fără tine! Îmi pare rău de ce ţi-am spus, crede-mă!

— Şi mie îmi pare rău! Judy o-mbrăţişă, apoi se desprinse de ea. Dar e o situaţie ciudată rău!

— De ce-o urmăreşti pe Bennie?

— Nu e Bennie!

— Ba da!

— Nu e, crede-mă. Femeia asta nu are cum să fie Bennie Rosato.

Judy o prinse pe Mary de braţ. Ochii ei albaştri străluceau.

— Mi-a spus că are de făcut un comision, dar a intrat în Mellon Center.

— Aşa, şi?

— Ce comision să faci acolo? E o clădire de birouri.

Nu e nicio farmacie sau ceva de genul ăsta.

— Asta nu-nseamnă nimic. E Mellon Bank. Poate are treabă la bancă.

— Nu, ea e la USABank, la fel ca noi toţi.

— Atunci poate se întâlneşte cu un prieten. Cum ai spus şi tu, sunt o grămadă de firme de avocatură acolo. Ballard, Spahr şi multe altele. Cunoaşte tot felul de oameni.

— Nu e asta. Judy dădu din cap, cu buzele strânse.

N-a spus că se întâlneşte cu un prieten. Dacă te duci să te întâlneşti cu un prieten, n-ai nimic de ascuns. La fel, dacă ai de făcut un comision.

— Nu ştiu ce să...

— Gândeşte-te, Mare. Bennie n-ar pleca niciodată de la birou într-o zi de lucru, dacă n-ar fi nişte onorarii la mijloc. Şi vrei să-ţi mai spun ceva? Am pus-o la încercare şi a dat-o-n bară. A uitat de cazul Steere.

Cum ai putea să uiți de Steere? A fost unul dintre cele mai importante cazuri de crimă de care ne-am ocupat.

— A uitat de caz?

— Mă rog, numele cazului.

— Jude, nu e acelaşi lucru.

— A mai spus şi că nu-şi aminteşte dacă a raportat-o pe Marta la Consiliul Disciplinar.

Judy îşi miji ochii.

— Al doilea test, tot picat! Dacă ar fi fost Bennie, şi-ar fi amintit de asta. Recunoaşte. Cu toții am urât-o pe Marta. Ne-am rugat să fie pusă la punct.

Mary înțelegea acum de ce părea ciudat, dar totuşi...

— Când ai întrebat-o?

— Când pleca.

— A... Atunci era preocupată, evident. A avut o zi cam grea, nu crezi?

În spatele lor se auzi o voce şi amândouă înlemniră.

Din mijlocul oamenilor care mergeau pe trotuar le privea Bennie Rosato, cu brațele încrucişate şi chipul întunecat.

Capitolul 77

Bennie trecu în revistă livingul din apartamentul lui Alice, care fusese jefuit. Pe jos zăcea un televizor răsturnat. Pernele de pe o canapea de velur erau aruncate care încotro. Măsuța de cafea fusese răsturnată cu picioarele în sus, o lampă cu abajur fusese spartă pe parchet. Sertarele de la un birou mic erau deschise, iar hârtiile şi facturile din ele fuseseră răvăşite. Un prelungitor electric era deconectat şi aruncat cât colo, iar un laptop Macintosh fusese zdrobit ca o cochilie.

— O, Doamne! exclamă Kendra cu ochii mari. Sigur e mâna lui Q.

— Of! exclamă şi Caitlin, dând din cap. Pun pariu că el te-a jefuit.

— Să-l ia dracu! spuse Bennie, pentru că nu voia să zică altceva, deocamdată. O urmă pe Caitlin în dormitor, devastat şi el. Pantofi şi hârtii erau împrăştiate peste tot, sertarele erau scoase, hainele erau aruncate pe jos, pe covorul albastru. Cutiile de pantofi de pe raftul de sus nu scăpaseră nici ele.

Kendra îşi muşcă buzele.

— A căutat banii.

— Normal, ce altceva?

Caitlin îngenunche, uitându-se sub pat. Când se ridică, i se citea pe faţă dezamăgirea.

— Şi i-a găsit. Au dispărut. Zece mii de dolari. Şi pistolul tău.

Pistolul meu.

Bennie îşi mască uimirea.

— Ţi-am spus eu. Caitlin se ridică, scuturându-şi genunchii, dezgustată. Îţi asumi prea multe riscuri, Alice.

Acum nu doar că trebuie să găsim alt furnizor, dar nu mai avem decât trei mii de dolari ca să cumpărăm pilule. Cred că încearcă să ne scoată din afacere.

— Are dreptate, ce-a fost în mintea ta? Kendra se încruntă, iar Bennie reacţionă aşa cum ar fi făcut Alice.

— Terminaţi cu smiorcăiala! ţipă ea. Eu sunt în bătaia puştii, nu voi! Pe mine încearcă să mă omoare Q, nu pe voi! Se întoarse spre Kendra, cu o privire ucigătoare.

Şi cine îmi garantează mie că m-a jefuit Q şi că n-ai fost tu? Ştiai unde ţin banii. Ştiai că sunt plecată.

Administratorul clădirii te adoră, ai spus-o chiar tu. Te-a lăsat să intri la mine-n apartament zilele astea? Tu ai luat banii?

— Alice, nu... Kendra se făcu albă ca varul. Nu te-aş jefui niciodată. N-aş putea niciodată să jefuiesc pe nimeni.

Caitlin interveni.

— Alice, hai măi... N-a fost ea, a fost Q! L-ai înşelat chiar cu unul dintre oamenii lui şi l-ai făcut de râs în faţa tuturor cunoscuţilor şi a oamenilor care lucrează pentru el. E un nenorocit, ce credeai c-o să se întâmple? Ai noroc că eşti în viaţă.

— Scârbă ordinară! urlă Bennie la Caitlin, iar cuvintele îi veniră mai uşor decât se aştepta. Ce învârteli mai faceţi acum, te-ai apucat să lucrezi cu Q? Ai vorbit cu el la telefon. I-ai spus că sunt plecată? I-ai spus să vină aici? Să ia banii şi pistolul şi pe urmă să-ntoarcă apartamentul cu fundu-n sus, ca să pară c-a fost altcineva?

— Nu!

Dintr-odată, Bennie o îmbrânci pe Caitlin, într-o răbufnire de violenţă de care nu se crezuse în stare.

— Nu mi-ai ţinut spatele! Ai fi putut să-i spui că m-ai văzut, că sunt bolnavă, sau altceva.

Caitlin se dădu înapoi, clătinându-se.

— Îmi pare rău, nu m-am gândit la asta. Îmi făceam griji pentru tine, pur şi simplu nu m-am gândit.

— Gura! Bennie arătă spre uşă. Ieşi afară! Eşti concediată. Nu mai am nevoie de tine. O să găsesc pe-altcineva, care să se descurce mai bine! Neveste casnice găseşti peste tot şi oricine are nevoie de coperte Book Sox, nu?

— Alice? o auzi atunci pe Kendra.

Bennie se întoarse şi îngheţă.

Kendra tocmai scotea un pistol din geantă.

Capitolul 78

— Veniţi cu mine, doamnelor.

Alice le luă de braţ pe Carrier şi pe DiNunzio. Îşi făcuse treaba, trimisese plicul DHL.

— Dragele mele, trebuie să vorbim, din moment ce mi se pare că mă urmăreați. Tare aş vrea să ştiu de ce.

— Nu, nu te urmăream, spuse Mary repede.

— Eu te urmăream, o corectă Judy. Mi se pare că te porți ciudat şi aş vrea să ştiu de ce.

— Şi de ce ți se pare ție că mă port ciudat, Carrier?

Îşi făceau cu greu loc printre trecătorii grăbiți. Cerul se întuneca, iar un om mai în vârstă se uita îngrijorat la nori.

— Păi... ce comision aveai de făcut în Mellon Center?

— Nu aveam de făcut niciun comision.

— Dar aşa ai spus.

— Am mințit.

Mary se uită la ea, surprinsă.

— Şi care e adevărul? Judy se opri pe trotuar, iar Alice se întoarse cu fața spre ea.

— Am fost să mă întâlnesc cu cineva, un bărbat cu care am avut o relație până de curând. Nu m-am gândit că o să mă-mpac cu Grady. Aşa că trebuia să termin cu unul dintre ei, acum că el s-a întors.

— De ce nu l-ai sunat şi gata?

— Nu mă despart de bărbați la telefon. Tu aşa faci?

— Dar ai stat foarte puțin. Te-am văzut intrând în clădire, când, acum cinci minute.

— M-am întâlnit din întâmplare cu partenerul lui în hol şi mi-a spus că nu este la birou. Aşa că va trebui să-l prind mai târziu sau să-l sun la telefon, când Grady nu va fi prin preajmă.

Mary se umplu de pete roşii pe gât. Bennie nu le împărtăşea chestiunile ei personale şi n-ar fi făcut-o nici de data aceasta, dacă Judy n-ar fi forțat-o.

— Sper că te-am lămurit. Mi se pare că am fost destul de clară.

Judy înghiți în sec.

— Aşa e. Îmi pare rău.

— Bine, acum am nişte întrebări pentru voi.

Alice voia să vadă ce gânduri are Judy. Dacă asociata nu ieşea basma curată, ziua următoare n-avea s-o mai prindă vie.

— De ce m-ai urmărit totuşi? Ce era în mintea ta?

— A fost o zi proastă, ştiu, şi... îmi făceam griji pentru tine.

Da, cum să nu.

— Şi de ce nu mi-ai spus asta, şi gata?

— Voiam, dar pe urmă a venit Mary, apoi tu.

— Eşti sigură că asta-i tot?

— Foarte sigură.

— Nimic altceva?

— Nu.

Tocmai ţi-ai semnat condamnarea la moarte.

— Se pare c-o să plouă, interveni Mary. Ar trebui să ne-ntoarcem.

— Ai dreptate, DiNunzio.

O luară din loc.

— Mi-a venit o idee, Carrier. În seara asta o să iau masa cu reprezentanţii unei companii irlandeze de biotehnologii, din Dublin. Mă întâlnesc cu directorul executiv, cu juristul şi cu unul dintre cercetători. Azi am stabilit întâlnirea şi mi-ar plăcea să-i avem în portofoliu.

Vrei să vii cu mine?

— Sigur.

Judy părea încântată, iar Alice exact asta aştepta.

— Bine. O să fie însă o noapte lungă. Ar vrea să vadă oraşul, n-au mai fost în Philadelphia, aşa că am de gând să le-arăt ce frumos ne distrăm noi pe-aici.

— Nicio problemă. Prietenul meu e plecat cu treabă.

Despre ce companie vorbim?

— E o chestiune destul de complicată, legată de relaţia lor cu o filială. O să-ţi spun înainte de întâlnire.

— Iar eu o să-l scot pe Grady la restaurant. Ce zici de asta?

— Îți mulțumesc.

Alice o strânse pe Mary de braț.

— Fă-l să plătească. Comandă homar.

— S-a făcut.

Mary zâmbi, grăbind pasul. Începuse să plouă şi toată lumea mergea repede, deschizând umbrelele sau acoperindu-şi capetele cu servietele.

— Aoleu! strigă Alice şi cele trei femei o luară la fugă spre birou. Trecură pe lângă paznicii de la Rothman, apoi intrară în hol, gâfâind, râzând, udate puțin de stropii de ploaie.

Steve ridică capul de la biroul lui.

— Aveți nevoie de prosoape, domnițelor?

— Nu, mulțumim.

Alice le conduse pe fete la lift, apăsând butonul cu degetele ude. Mary zâmbi larg.

— Nu pot să țin pasul cu voi două. Am picioarele prea scurte.

— Te-ai descurcat bine, împiedicată mică.

Judy avea părul ud şi roşu ca sângele.

Când se deschiseră uşile, Alice le împinse în lift.

Vorbeau ceva despre tunsorile lor, dar nu mai era atentă, gândindu-se la ale ei. Ploaia picase la țanc, pentru că aşa avea să se întunece mai devreme, iar ea şi Judy aveau să cineze la un restaurant de pe malul râului Delaware, unde era mai puțină lume şi o grămadă de alei lăturalnice.

Uşile se deschiseră, iar femeile îşi făcură apariția la recepție, unde se aflau Marshall şi Grady. El se întoarse, zâmbind.

— Ce-ați pățit, fetelor?

— Am fost într-o expediție, doar pentru fete.

Alice îl sărută pe obraz.

— Am invitat-o pe Carrier la masă diseară, aşa c-o s-o scoţi în oraş pe DiNunzio, bine?

— Perfect!

— O să stăm în oraş până târziu cu un client irlandez, aşa că nu mă aştepta. Acum trebuie să mă întorc la birou. Trebuie să mai dau un telefon.

— Mergi, spuse Grady, iar Alice plecă, lăsându-i la recepţie. Intră în birou şi închise uşa, apoi se duse la sertarul de jos, îl deschise şi dădu la o parte nişte scrisori. Dedesubt, unde îl ascunsese, era pistolul ei. Îl luă şi verifică încărcătorul. Avea şase cartuşe, adică cu cinci mai mult decât îi trebuia pentru Judy. Îl puse la loc şi ochi prin aer, făcându-se că trage.

— Poc! şopti ea.

Capitolul 79

Mary îşi petrecu următoarea oră la birou, sunându-şi clienţii, răspunzând la e-mail-uri, citind corespondenţa. Îi sună mobilul şi se gândi imediat la Anthony, dar pe ecran era numărul agentei imobiliare.

— Bună, Mary, spuse Janine, proprietarii au primit oferta şi se vor mai gândi.

— Doar atât? Am oferit preţul pe care l-au cerut.

Mary oftă tocmai când Grady băgă capul pe uşă, iar ea îi făcu semn spre scaunul din faţa biroului, unde se aşeză în tăcere.

— Cred că vor accepta, spuse Janine, dar există şi alte oferte, aşa că nu te bucura încă. Au trei zile la dispoziţie şi vor aştepta să vadă ce se mai întâmplă.

— Nu vreau să intru în licitaţie.

— Te sun cum aflu ceva. Între timp, trebuie să găsim un inspector. O să-ţi trimit un e-mail cu nişte referinţe.

— Mersi.

Mary închise şi lăsă telefonul jos.

— Casa? întrebă Grady. O să se rezolve.

— Sper. M-a costat un iubit.

— Vrei să vorbim?

Grady părea un bun ascultător, dar nu-l cunoştea destul de bine ca să-i plângă pe umăr.

— Nu, mulţumesc. Sunt bine. Hai mai bine să căutăm un restaurant pe internet. Ce ţi-ar plăcea? Chinezesc?

Franţuzesc? Friptură? Ele or să termine târziu.

— Ştiu, Bennie mi-a lăsat cheile de la casă. Mi-a zis să i le pun în ghiveciul de flori şi să mă culc liniştit.

Grady se ridică şi veni lângă biroul ei.

— Legat de chestia aia, de care zice Judy, că Bennie ar fi de fapt Alice... Nu eşti de acord cu ea, nu?

— Nu, spuse Mary şi se uită la el. De ce?

— E ciudat...

Grady se sprijini de fişet, băgându-şi mâinile în buzunare. Avea mânecile suflecate şi îşi slăbise nodul de la cravată.

— M-am tot gândit la asta, de când mi-a spus Judy.

— Serios?

Mary începea să se întrebe dacă nu cumva toată lumea o luase razna.

— E ca atunci când te întreabă cineva dacă auzi apa picurând şi-i spui că nu. Numai că pe urmă, după ce te-a-ntrebat, numai asta auzi. Stai cu urechea la pândă ca să auzi picătura. Înţelegi?

— Vrei să spui că acum eşti de acord cu Judy? Ai spus că nu eşti.

— Ştiu, nu sunt.

Grady se încruntă, încurcat.

— Dar acum mă gândesc la asta.

— De ce?

— Pentru că aseară s-au întâmplat nişte lucruri între Bennie şi mine. Lucruri mici, cum ar fi că mi-a dat un pahar de lapte, deşi ştie că nu suport laptele.

— Nu e mare lucru.

— Dar aveam noi o glumă, a noastră, pe care-o făceam pentru că ei îi place laptele foarte mult.

— Ei, o fi uitat-o. Nu v-ați mai văzut de câțiva ani.

Tu-ți aminteşti pe ce băutură n-ar pune ea gura, nici în ruptul capului? Pentru că e una.

Grady era nedumerit.

— Păi, nu.

— Berea de ghimbir.

— Touché.

— În plus, venirea ta a luat-o prin surprindere, nu?

Mary se gândi la bărbatul acela de la Mellon Center.

— Probabil că n-a fost în apele ei.

— Se poate.

— Aşa e!

— Deci Judy se înşală?

— Da.

Celularul lui Mary sună din nou, iar ea se uită la numărul afişat, sperând că e Anthony, dar nici de data asta n-avu noroc.

— Scuze, sunt părinții mei. O să dureze un minut.

Apăsă pe butonul verde.

— Bună.

— Maria, Maria! Era mama ei, care plângea.

— Mama, ce s-a-ntâmplat?

— Tatăl tău înşală cu Fiorella!

— Ce? întrebă Mary, şocată.

— El cu Fiorella! Vino acasă, per favore, Maria!

Tornare a casa!

— Vin acum, spuse Mary, sărind în picioare.

Capitolul 80

Lui Bennie îi stătu inima în loc la vederea pistolului, dar Kendra îl întoarse şi i-l dădu.

— Ia acesta, Alice, spuse ea, cu voce joasă. Ai nevoie de el mai mult decât am eu acum. Îmi pare rău de ce-am spus. Ai dreptate. Am fost egoiste.

Caitlin se uită la ea.

— Ken, tu ai pistol? De ce?

— Pentru protecție, răspunse Kendra. La sală e deschis până târziu şi uneori rămân eu să-nchid.

Bennie examină arma, era un Beretta nou, făcut pentru femei. Era o încercare de împăcare; până şi Alice ar fi avut ceva remuşcări.

— Fetelor, îmi pare rău că mi-a sărit țandăra. Treaba asta cu apartamentul şi tot ce s-a mai întâmplat m-au umplut de draci.

— Şi mie îmi pare rău.

Caitlin băgă mâna în geantă şi-i dădu o pungă plină cu capsule albe.

— Uite. Ia-ți calmantul. O să te simți mai bine.

Oau.

— N-am chef.

— Hai, că ştim cum faci. Ia-le.

Se uită la ea, aşteptând. Nu luase niciun medicament în viața ei, dar nu voia ca cele două femei să intre la bănuieli. Băgă arma în buzunar, luă punga întinsă de Caitlin, scoase o pastilă şi-o înghiți fără apă.

— Doar una?

— Ştiți ceva, cred c-ar trebui să vă căraţi. O să vă sun după ce-o să fac rost de alt furnizor.

— Te rog, nu aştepta prea mult, spuse Caitlin, iar Kendra o aprobă din cap.

— Pe bune, acum, Alice, eu mă bazez pe banii ăştia.

Am mai pierdut din clienți din cauza crizei. Trebuie să recuperez pierderile.

— Am înțeles.

Bennie se duse la uşă, o deschise şi le făcu semn să iasă.

— Mai vorbim. Nu vă faceți griji.

Bennie închise uşa în urma lor. Privirea îi căzu pe dezordinea din casă. Lampa spartă, hârtiile împrăştiate.

Era straniu să fie în locul lui Alice, cu droguri şi un pistol încărcat. Şi-o imagină pe Alice în locul ei, prefăcându-se că e Bennie. Şi iată că acum făcuseră şi schimb de afaceri.

Ochii îi căzură pe ceva strălucitor din teancul din apropierea biroului, o carte roşie care alunecase dintr-un plic gros. Se aplecă să vadă ce e, ridică plicul şi se uită înăuntru. Nu conținea facturi sau alte documente; lângă carte era un teanc de scrisori. O deschise, era albumul de sfârşit de facultate al lui Alice, iar numele ei era scris cu litere aurii pe coperta de piele lucioasă. Înăuntru erau puse nişte hârtii ca semn de carte şi îl deschise la paginile respective.

Sus, deasupra unor fotografii cu perechi surprinse în timpul dansului, în costume de Halloween, scria Monster Mash, balul absolvenților[20]. Ochii îi fugiră imediat la Alice, atrasă de chipul identic cu al ei. Alice era îmbrăcată ca Alice în Țara Minunilor, într-o rochie albastră, cu şorțuleț alb, şi dansa cu un băiat înalt, costumat în iepure, cu o pălărie albă. Era chipeş, foarte înalt, avea ochii negri, plini de viață şi un zâmbet larg, deşi avea o cicatrice urâtă pe obrazul drept. Sub fotografie scria: Alice şi Pălărierul ei Nebun.

Bennie se aşează pe canapea, cu albumul în mână.

Nu văzuse niciodată o fotografie cu Alice din anii de facultate şi răsfoi albumul să mai vadă şi altele. Nu mai

---

[20] În original, Senior Class Monster Mash, aluzie la single-ul „Monster Mash”, foarte popular în anii ’60. (n.tr.)

erau, aşa că se duse la sfârşit, unde se găseau fotografiile de absolvire. Pe Alice o găsi la litera C. Din nou, chipul ei era leit chipul lui Bennie; sub fotografie nu era trecută nicio activitate, doar un mesaj personal:

„Îmbrăţişări şi pupici pentru uriaşul Dave, D.A.P.T."

Dragoste adevărată, pentru totdeauna?

Bennie începu să se uite peste fotografiile absolvenţilor, de la litera A, ca să-l regăsească pe Uriaşul Dave. Când a ajuns la litera G, a dat de poza Pălărierului Nebun, pe care l-a recunoscut după cicatrice.

Numele lui era David Gamil, practicase baschetul şi fusese în ROTE[21]. Sub fotografia lui, scria: „Alice, tu eşti pentru mine ţara minunilor, D.A.P.T." Pe marginea paginii, scrisese îngrijit: „Toată dragostea mea, pentru totdeauna şi mai departe."

Clipi, surprinsă că Alice era capabilă să aibă o relaţie normală de iubire. Dădu mai departe încet, observând altceva. Sub celelalte fotografii, nu mai erau alte mesaje scrise de la prieteni. Se uită pe interiorul primei coperte, apoi făcu acelaşi lucru la ultima. Nimic scris de prieteni, nicăieri. Căzu pe gânduri, apoi îşi ridică ochii din album şi trecu în revistă mesele şi rafturile din living. Nu exista nicio fotografie, nici măcar vreuna căzută pe podea, şi nici în dormitor nu văzuse. Alice nu avea prieteni şi niciuna dintre ele nu avea alte rude, se aveau doar una pe cealaltă.

Se gândi atunci la propria ei casă. Nici ea nu ţinea fotografii cu cineva, în afară de cele cu Bear. De aceea şi reuşise Alice să se instaleze în viaţa ei, fără ca nimeni să-şi dea seama. Pentru că nimeni n-o cunoştea pe Bennie prea bine.

---

[21] Reserve Officers' Training Corps, şcoală care pregăteşte ofiţeri selectaţi din rândul studenţilor de la universităţi din Statele Unite. (n.tr.)

Se uită la albumul pe care-l ținea în mâini şi văzu că-i curge sânge de la mână, de unde-şi scosese bandajul. Şi-ar fi dorit să vadă microscopic, până la ADN-ul ei cel sucit. Pentru că era şi ADN-ul lui Alice.

Amândouă aveau şi sânge bun şi sânge rău, dar cât din fiecare?

Alungă gândul ăsta şi luă teancul de scrisori, păreau să fie vreo zece, legate cu un elastic de cauciuc. Scoase prima scrisoare din pachet şi văzu că plicul îi era adresat lui Alice, la adresa respectivă. Timbrul era străin, cu litere arabe. Scoase o pagină ruptă dintr-un carnețel şi citi:

Dragă Alice, Mă bucur aşa de mult că ai reluat legătura cu mine, chiar dacă sunt detaşat aici, la a treia mea misiune. Comandantul ne dă voie să ne facem o pagină pe Facebook, dar trebuie să fim atenți la conținut. Ha! M-am gândit mult la tine în anii ăştia şi sunt aşa fericit că ți-ai găsit o slujbă nouă şi că totul a ieşit bine...

Bennie sări la sfârşit şi văzu că scrisoarea era semnată: Cu dragoste, Dave. Alice reluase, aşadar, legătura cu David Gamil, colegul ei de facultate.

Surprinsă, Bennie verifică data scrisorii. Era de acum doi ani, cam de când Alice începuse la PLG. Se uită pe celelalte scrisori, erau puse în ordine cronologică. O luă pe a doua, scrisă la două luni după prima.

Dragă Alice, Ador scrisorile şi pachetele de la tine, îmi aduc aminte de acasă, de zilele de facultate şi mai ales de tine, de cât de fericiți eram. Toți băieții sunt invidioşi că primesc prăjituri aşa bune, dar n-ar trebui să-mi mai trimiți reviste Playboy. Le-am dat, pentru că mă gândesc din ce în ce mai mult la tine...

Asta îi dovedea lui Bennie că Alice avea şi o parte bună şi că nu se înşelase când avusese încredere în ea. Îi venea foarte greu să mai creadă asta acum, după ce-o îngropase de vie. Deschise scrisorile următoare:

Dragă Alice, Te iubesc şi să ştii că mi-ai schimbat viaţa, chiar şi în iadul ăsta de-aici. Sunt atât de fericit că am aprins din nou flacăra aia de demult. De când s-au dus ai mei, nu mă mai gândeam să mă întorc repede acasă. Dar acum aş vrea să se încheie misiunea asta şi să vin mâine să te văd.

Dragă Alice, Mă gândesc la tine tot timpul, zi şi noapte, şi în mare parte nu fac decât să stau şi s-aştept, până se dezlănţuie iadul.

Amicul meu, Mojo, zice că e ca la baseball, grăbeşte-te şi aşteaptă. În curând o să plecăm în misiune, dar nu-ţi face griji...

Dragă Alice, Câteodată sunt aşa de sătul de locul ăsta! Am transpirat în echipament şi put ca naiba, şi tot ce vreau e să se termine povestea asta, să vin acasă şi să fac dragoste cu tine. Mă uit mult la poza ta, Mojo zice că nevastă-sa e mai frumoasă, dar el şi de un tir de mortier zice că-i frumos...

Bennie le citi pe toate, până ajunse la ultima:

Iubito, Ştiu că nu se face aşa ceva într-o scrisoare, dar te iubesc şi nu mai pot aştepta până ajung acasă, nici nu vreau să apară în e-mail, aşa că... uite. VREI SĂ TE MĂRIŢI CU MINE?

TE, ROG, SPUNE DA! Am fi foarte fericiţi împreună şi am putea să ne creştem propria echipă de baschet...

Alice, logodită? Bennie se opri din citit. Nu putea să creadă că se ajunsese până aici. Puse scrisoarea la loc în teanc, dar un plic căzu pe covor. Îl ridică şi-l deschise, dar înăuntru nu era o scrisoare, ci un articol decupat dintr-un ziar. Avea fotografia lui David Gamil în uniformă, cu aceeaşi cicatrice pe obraz şi aceeaşi sclipire vie în privire. Dar era un necrolog, care începea aşa:

Prim-locotenent David N. Gamil, Forţele Aeriene ale Statelor Unite, din Paramus, New Jersey, care a activat în

Escadronul 6 al Forțelor de Securitate, a căzut la datorie în data de 20 martie, când forțele inamice au atacat vehiculul în care se afla, cu un dispozitiv exploziv artizanal, în zona de sud a Bagdadului, în Irak...

Pierderea acelui tânăr minunat era o veste îngrozitoare, iar Bennie nu putea decât să-şi închipuie durerea pe care-o simțise Alice. Se uită la data din ziar; era 21 martie, primăvara trecută. Se uită la ultima scrisoare, cu cererea lui în căsătorie; era din 19 martie.

Încerca să pună cap la cap tot ce aflase, mai ales că pastila pe care o luase îi calmase emoțiile. Probabil că moartea lui Dave, de acum şase luni, o făcuse pe Alice să dea înapoi şi să revină la ce era înainte. Cam atunci începuse să n-o mai intereseze slujba la PLG, să vândă droguri şi să se culce cu Q. Probabil că fusese doborâtă de suferință, dezorientată, şi adoptase un comportament autodistructiv.

Ba nu.

Bennie îşi reveni din visare. Era o diferență între găsirea unei explicații şi justificarea faptelor lui Alice. Ce făcuse Alice putea fi explicat, dar nu justificat. Nu din nou, nu la nesfârşit. Cutia schimbase totul şi nu mai exista drum de întoarcere, nici cale de iertare.

Se ridică, iar albumul şi scrisorile căzură pe jos. Îşi luă geanta, băgă pastilele, banii şi arma înăuntru, apoi se duse în dormitor, căută cheile de la maşină şi ieşi din clădire.

Ploaia rece îi cădea pe umeri şi o lovea peste față, trezind-o de tot. Nu ştia dacă Alice îşi lăsase maşina aici, dar îşi amintea că nu văzuse niciun automobil străin parcat în fața casei. Scoase cheile din geantă şi apăsă pe butonul telecomenzii. O Toyota roşie, parcată la marginea străzii, se trezi la viață. Se duse la maşină, intră, porni motorul şi nu se mai gândi la nimic până nu ajunse în centru şi parcă undeva, lângă clădirea ei de birouri, de unde putea vedea

intrarea. Oameni cu umbrele treceau grăbiți pe trotuar, pe lângă paznicii aflați încă la datorie. Avea de gând s-o urmărească pe Alice şi s-o prindă singură.

Opri motorul, se uită spre fereastra biroului ei şi o zări pe Alice mişcându-se prin încăpere. Îi venea să urle, ceea ce însemna că pastila pe care o luase nu mai avea efect. Nu ştia ce conținea mai exact, dar înțelegea de ce se vindea aşa de bine. Căută în geantă şi mai luă una. Nu voia să mai simtă furia. Nu voia să mai simtă absolut nimic.

Mai devreme sau mai târziu, avea s-o prindă pe Alice singură.

Şi avea să se sfârşească totul.

Capitolul 81

Alice îşi luă haina şi geanta, se îndreptă cu pas grăbit spre biroul lui Judy şi băgă capul pe uşă.

— Carrier, eşti gata de plecare?

— Da. Mary şi Grady au plecat deja? M-am luat cu telefoanele.

— Da, hai să mergem.

Judy se uită pe geam. Ploaia cădea în valuri pe sticlă.

— Să aşteptăm să se potolească furtuna?

— Nu putem. Alice luă umbrela dungată a lui Judy.

Poftim.

— Bine, perfect.

Judy-şi luă geanta ei fistichie şi se îndreptă spre uşă.

— Ne întâlnim acolo cu clienții?

— Da, hai.

— Unde mergem?

— Se numeşte Roux. Ai mai fost acolo?

— Nu, dar am auzit că e frumos şi că se încearcă modernizarea zonei de pe malul apei, nu?

— Aşa e.

— Mă bucur.

Ajunseră la recepție. Marshall era încă la biroul ei.

— N-ai plecat încă?

— Am rămas cu niște treburi restante din cauza nebuniei de azi.

— Foarte bine, dar acum du-te acasă.

— O să plec în curând.

— Noi am fugit.

Afară, cerul se întunecase din cauza furtunii, iar mașinile blocaseră strada. Îi făcu semn unuia dintre gardienii de la Rothman.

— Ce faceți, doamna Rosato? întrebă el tare, ca să acopere vuietul ploii.

— Ce se-aude, au prins-o pe Alice?

— Nu, vă ținem la curent. Apropo, Bob e bine.

Alice se încruntă.

— Cine-i Bob?

— Unul dintre oamenii noștri, gardianul pe care l-a lovit sora dumneavoastră.

Ce să spun...

— Mă bucur. Noi am plecat să ne întâlnim cu niște clienți.

— Aveți nevoie de protecție? Pot să vă dau un om.

— Nu, mulțumesc, n-ar da bine. Sunt destul de protejată, acum, că poliția e pe urmele lui Alice.

— Și noi la ce oră să plecăm de aici? În contract scrie că la zece.

— Perfect. Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Gardianul se uită în stradă.

— Stați așa, am văzut un taxi.

Îi făcu semn, iar când se opri. Alice deschise ușa și-i spuse șoferului adresa. Porniră, dar se circula greu, din cauza aglomerației și a ploii. Judy se întoarse spre ea.

— Am intrat pe internet şi am căutat informaţii despre industria biotehnologică din Irlanda, ca să avem nişte repere. Am aflat foarte multe.

— Bine ai făcut.

— N-am putut să aflu nimic despre client pentru că nu mi-ai mai spus numele firmei.

— Am fost ocupată, scuze.

Alice încercă să-şi amintească numele pe care-l inventase.

— Se numeşte Genlynn Enterprises.

— Am reţinut.

Judy băgă mâna în geantă şi scoase iPhone-ul.

— Pot să-l caut chiar acum.

— Nu, nu.

Alice îi opri mâna.

— Lasă-i pe ei să ne spună. Clienţilor le place să vorbească despre afacerea lor şi nu vreau să le dau impresia c-am papagalicit nişte informaţii.

— Aha. Judy clipi. Chiar dacă am făcut asta?

— Exact. De ce nu-mi spui ce-ai găsit, în mare, ca să ne formăm o idee despre context?

— Sigur, chiar e foarte interesant. Wyeth sunt cei mai tari cu biotehnologia în Dublin, au un campus în partea de sud a oraşului şi...

Judy vorbea, dar Alice n-o mai asculta. Maşina se îndrepta spre râul Delaware. Ajunseră pe Columbus Boulevard şi făcură dreapta, trecând pe lângă cluburile de noapte luminate puternic şi restaurantele turistice deschise până târziu. La o curbă lăsară luminile şi distracţia în urmă şi se îndreptară spre zona mai pustie a bulevardului. În faţă se zărea podul Walt Whitman, iar în dreapta lor, pe şinele ruginite, se vedeau vagoane de tren pe care scria Hapag-Lloyd şi Hamburg Sud.

Alice se uită după restaurant, în stânga, pe malul fluviului. Trecură pe lângă docurile vechi ale oraşului, apoi

pe lângă o ambarcațiune uriaşă, având un înveliş negru şi scorojit şi trei coşuri roşii de fum, ca un fel de Titanic eşuat. Zări restaurantul Roux, departe, în față, şi cercetă împrejurimile. În apropiere, era un fel de depozit părăsit, cu o parcare în paraginǎ, în care nu mai era nimic în afară de câteva tractoare fără cabină. Era o zonă destul de întinsă, întunecoasă, cu semne vechi de Trecerea interzisă atârnate pe garduri dărăpănate de sârmă.

Alice era foarte mulțumită. Erau o grămadă de locuri în care se putea ascunde un cadavru, aşa încât să nu fie găsit până dimineața.

— Cum m-am descurcat? întrebă Judy, când termină de spus lecția.

— Perfect. Alice zâmbi. Pur şi simplu perfect.

Capitolul 82

Mary intră grăbită în casa părinților ei, îl lăsă pe Grady în living şi se duse direct în bucătărie, care i se păru de nerecunoscut. Nu se găsea nimic de mâncare pe masă şi nu mai clocotea nicio oală pe plită. Tony Benett era tăcut şi nu se mai auzea nici măcar cafeaua curgând la filtru. Nu mai era nimeni, în afară de mama ei, care stătea sfârşită pe scaun, cu fața în mâini, cu trupul ca un munte neconsolat de carne şi spandex.

— Maria, spuse ea tremurând, cu vocea sugrumată, iar Mary veni repede, se aşează lângă ea şi o-mbrățişă strâns, simțindu-i parfumul ofilit.

— O să fie bine, mămico.

— Nu, nu.

Mama ei o privi, cu ochii înroşiți. Avea nişte ochelari cu lentile groase, iar rimelul i se întinsese în jurul ochilor, ca nişte cearcăne negre.

— A venit Fiorella, totul mers rău.

— Mama, nu se poate. Tu şi tata vă iubiți.

— No, Maria. El nu mai iubeşte pe mine.

Din cauza emoției, pielea ei subțire se umpluse de pete, iar vârful nasului i se înroşise.

— El înşelat.

— Dar cum? Ce s-a-ntâmplat?

— Tatăl tău a sărutat la ea, la un restaurant!

Ochii mamei se umplură de lacrimi, dar Mary nu putea să creadă că e adevărat.

— E imposibil, mamă.

— No, e vero.

— De unde ştii?

— Johnny, el lucrează la muzeu, e nepotul lu' omul acela de la televizor care stă la noi pe stradă.

Femeia îşi şterse nasul cu un şervețel mototolit.

— Johnny l-a sunat la telefon pe omul de la televizor, şi omul de la televizor i-a zis lu' Camarr Millie, iar ea a spus lu' Camarr Franny şi ea sună pe mine.

Lui Mary îi părea foarte rău de mama ei.

— Ce restaurant? Ce muzeu?

— Non lo so, nu ştiu. A dus Fiorella la oraş. Muzeu de artă. Ea vrut să meargă. Oriunde vrea, el o duce, toată ziua.

— A sărutat-o?

Lui Mary tot nu-i venea să creadă.

— E doar un zvon, bârfă. Tata n-ar săruta niciodată altă femeie, niciodată.

— No, no.

Mama ei îşi frângea mâinile, mototolind şervețelul, iar Mary o îmbrățişă mai tare.

— Mami, sunt sigură că există o explicație. Tata te iubeşte. Aveți cea mai frumoasă căsnicie din lume. Toată lumea ştie asta.

— Nu mai e, nu mai e. De când cu opera.

Vocea mamei ei se frânse, dar Mary ştia ce vrea să spună. Era vorba de operaţia ei. Histerectomia.

— El unde e?

— Non lo so. Trebuia să vină la cină. Nu venit, nu dat telefon.

Deodată, se auzi ceva în living, uşa de la intrare, apoi pe tatăl lui Mary vorbind cu Grady.

Amândouă îşi întoarseră privirile spre living.

Capitolul 83

Bennie găsi un loc de parcare mai jos de Roux; le urmărise pe Alice şi pe Carrier de când plecaseră de la birou. Taxiul nu plecase, iar valetul de la restaurant le aştepta la uşa din spate, cu o umbrelă mare. Era limpede că urmau să ia masa împreună, aşa că trebuia să aştepte până terminau, iar Alice avea să rămână singură. Toyota ei roşie se afla în spatele unei camionete albe, ca să nu se vadă dinspre restaurant.

Opri motorul şi ştergătoarele. Picăturile de ploaie formau mici şuvoaie pe parbriz, dar dacă se apleca în stânga putea să vadă intrarea în restaurant, cu tenda lui albastră bătută de vânt.

Se uită în jur. Nu mâncase niciodată la Roux, pentru că nu-i plăceau împrejurimile, i se păreau prea industriale, chiar promiscue. Peste stradă era un club de striptease pe firma căruia scria Petreceri de burlaci, celibatare şi divorţaţi! Gardurile de sârmă împletită care înconjurau parcelele pustii erau rupte în multe locuri, iar docurile nefolosite se dărăpănaseră.

Se gândi. Cina avea să se sfârşească curând, iar până atunci avea să se întunece. Furtuna nu dădea semne că s-ar opri. Pe trotuar sau prin apropiere nu era ţipenie de om, iar între maşina ei şi restaurant nu era decât partea din spate a

unui depozit, cu o rampă de încărcare. Părea abandonat; câteva remorci rugineau lângă rampa de încărcare. Nu exista iluminație stradală.

Auzi un tren care trecea şi se frecă la ochi. Era aşa de calmă, de la pastile. Nu părea s-o afecteze că se duce s-o ucidă pe Alice. Ştia doar că va îndeplini o serie de sarcini care vor avea ca rezultat moartea lui Alice.

Fapta avea s-o distrugă, dar nu se gândea la asta acum. Oricum nu se putea întoarce la viața ei dinainte.

Şarpele nu mai îmbracă niciodată pielea pe care a lepădat-o.

Nu mai era Bennie Rosato. O apucase pe un drum fără întoarcere.

Scoase pistolul.

Îl puse în poală şi aşteptă.

Capitolul 84

Alice coborî din taxi, îşi aruncă geanta pe umăr şi păşi pe asfaltul alunecos, adăpostindu-se sub umbrela ținută de valet. Ploaia bătea pe pânza ei, stropind în jur.

Se întoarse spre Judy, ca şi cum ar fi uitat ceva.

— Fir-ar să fie, mi-am uitat telefonul la birou şi trebuie să-l sun pe Grady.

— Poți să-l iei pe-al meu.

Judy se băgă şi ea sub umbrelă, apoi scoase iPhone-ul din geantă şi i-l întinse.

— Poftim.

— Mersi.

Alice formă numărul de la birou în timp ce valetul le conducea spre intrarea în restaurant, dar chiar înainte să ajungă la colț, scăpă telefonul în apa murdară care se scurgea în canal.

— O, nu!

— Telefonul meu!

Judy se repezi să-l ia de jos, dar era deja ud, spart şi avea ecranul înnegrit.

— Îmi pare rău, o să-ți iau altul.

Alice intră în restaurant, iar Judy rămase în urmă, încercând în zadar să-şi repare telefonul. Restaurantul avea un aer rustic francez, lumina lumânărilor reflectându-se în pereții aurii. Locul era pe jumătate gol, poate din cauza vremii sau a vacanței, iar Alice îl căută pe şeful de sală, urmată de Judy.

— A murit, spuse ea, încruntată.

Cam prost ți-ai ales cuvintele.

Au fost conduse la o masă nu departe de uşă, iar după o jumătate de oră, Alice se ridică puțin, prefăcându-se că vrea să vadă dacă au sosit clienții irlandezi. Se aşează la loc, dând din cap.

— N-au ajuns încă, spuse ea. Probabil că din cauza vremii.

— Probabil. Judy se uită la ceas. A trecut o jumătate de oră.

— E chiar enervant, mai ales că ne-am grăbit degeaba. O să-i taxăm, să nu uiți.

Judy se încruntă.

— Eşti sigură că era în seara asta, nu?

— Absolut. Azi m-au sunat.

— Păcat că n-avem telefon.

— Ne-am ars!

Alice deschise meniul.

— Mie mi-e foame. Ție, nu?

— Ba da, dar n-ar trebui să-i sunăm? Sigur găsim un telefon public pe-aici sau putem folosi telefonul restaurantului.

— N-am numărul lor şi oricum nu mi se pare o idee bună. De ce să-i facem să se simtă prost c-au întârziat?

— Sau să sunăm la birou, să vedem dacă ne-au lăsat vreun mesaj?

— La ora asta, nu mai e nimeni la birou. Nici măcar Marshall. Dacă vor să dea de noi, n-au decât să sune la restaurant...

Alice răsfoi meniul.

— Hai să luăm nişte aperitive cât aşteptăm.

Alice comandă supă de homar, iar Judy ceru o salată de sfeclă roşie şi brânză de capră. Vorbiră vrute şi nevrute, mai mult Judy. Dacă asociata lui Bennie mai avea ceva bănuieli, vinul i le cam spulberase. Terminară de mâncat, iar Alice făcu semn să aducă nota.

— Nu cred că mai vin, spuse ea, prefăcându-se enervată. Hai să sărim peste restul şi să mergem. Am de lucru acasă.

— N-ar trebui să mai aşteptăm?

— Nu. Sigur s-a întâmplat ceva.

— Vrei să-l mai întrebăm pe chelner dacă au sunat?

— Da, dar sunt sigură că ne-ar fi spus dacă ar fi fost cazul.

Alice îşi scoase portofelul.

— Grady o să se bucure că o să ajung mai devreme.

— Bine.

Judy se ridică, luându-i şervețelul de pe genunchi.

— Trebuie să mă duc la baie.

— Şi eu.

Alice se ridică şi ea. N-avea de gând s-o scape din privire.

Nu acum, când mai avea doar vreo cincisprezece minute de trăit.

Capitolul 85

Mary îşi ridică privirea când tatăl ei apăru în uşa bucătăriei, cu impermeabilul plin de picături de ploaie. I se rupea sufletul de durerea mamei ei, mai ales că se citea pe

chipul lui că povestea era adevărată. Avea fruntea brăzdată de vinovăție, iar ochii îndurerați erau ațintiți asupra soției lui.

— Veet? spuse el. Nu mai avea o voce bubuitoare, ca de obicei; părea foarte supărat.

Mary se uită iar la mama ei, care înlemnise pe scaun, aşa de mică, cu capul plecat de parcă gâtul i-ar fi rămas înțepenit. Rămăsese cu ochii la şervețelul ud făcut ghemotoc în mâinile ei, fără să spună nimic.

Tăcerea ei avea o adâncime numai a ei, iar Mary n-o mai văzuse niciodată atât de tăcută. Îşi aminti de un proverb italian, pe care mama ei îl spunea mereu.

Dolori sono muți. Marile dureri sunt mute.

Mary se ridică, întorcându-se către tatăl ei.

— Tată, chiar e adevărat? Ce-a fost în mintea ta?

Bărbatul rămase cu privirea ațintită la soția lui.

— Veet, ce-ai auzit, îmi pare foarte, foarte rău. N-am vrut să fac nimic.

Ea nu se uită la el şi rămase tăcută, iar Mary trecu la un discurs de avocat.

— Tată, ce-ai făcut? Ai sărutat-o pe Fiorella?

Tatăl ei ridică un deget, făcându-i semn să tacă, şi făcu un pas spre mama ei.

— Veet, n-am sărutat-o. Mâncam şi vorbeam şi, dintr-odată, s-a aplecat peste masă şi m-a sărutat pe obraz. Dar a fost o greşeală, ştiu asta, şi mi-am venit în fire. I-am spus că e timpul să plece înapoi în Italia.

Se-ntoarce-n seara asta.

Mary nu spuse nimic, iar mama ei rămase nemişcată.

— Îmi pare aşa de rău, Veet. Parcă, nu ştiu... m-a apucat ceva.

Îşi desfăcu brațele, apoi le lăsă să cadă cu zgomot.

— M-a făcut să mă simt iar frumos şi puternic. Parcă mi-am pierdut capul nițel, dar acum m-am întors şi-mi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Mary tuşi, iar tatăl ei se uită la ea.

— Mare, aveai dreptate. Şi eu am flirtat cu ea. A fost greşit şi lipsit de respect față de mama ta şi e un păcat şi-ți zic şi ție că-mi pare rău.

Pe Mary o emoționară cuvintele lui, dar mama ei era cea față de care greşise, şi numai ea putea să-l ierte.

— Tată, unde e Fiorella acum?

— Asta-i altă poveste, spuse el oftând şi dând din cap. După tot ce s-a-ntâmplat i-am spus c-ar trebui să ne-ntoarcem acasă ca să-şi facă bagajele şi ne duceam la maşină, când, dintr-odată, a zis că simte ceva rău, c-o să i se-ntâmple ceva rău lui Bennie.

— Bennie, adică Bennie a mea? întrebă Mary, surprinsă, văzând-o cu coada ochiului pe mama ei, care ridicase capul.

— Da, şi tot îşi făcea griji pentru ea, aşa că m-am dus la un telefon public şi-am sunat la tine la birou, ca să-ntreb dacă Bennie era bine, şi Marshall a zis că Bennie şi Judy s-au dus la masă, iar tu te-ai dus acasă, aşa că am venit aici.

— Unde e Fiorella acum?

— A plecat. N-am apucat să deschid gura, că a şi sărit într-un taxi. Cred că s-a dus la restaurant.

— Care restaurant?

— Parcă îi zice Kangaroo sau cam aşa ceva.

— Roux?

— Cred că ăsta e. Marshall a auzit-o pe Bennie că-i spunea lui Judy unde se duc.

— Tată, nu.

Mary simțea că-i explodează capul.

— Bennie şi Judy se-ntâlnesc acolo cu nişte clienți noi.

Fiorella o să dea totul peste cap.

— Iisuse şi toți sfinții! spuse tatăl ei, iar mama ei mormăi ceva.

— Trebuie s-o avertizez pe Bennie.

Mary scoase telefonul, o sună imediat, dar nu răspunse nimeni. Pe numărul lui Judy intră căsuța vocală.

— Poate o mai prindem pe Fiorella din urmă. South Philly e mai aproape de restaurant decât Muzeul de Artă.

— Andiamo! spuse mama ei, deja încălțată cu pantofii ei ortopedici.

Ieşiră toți trei din bucătărie, îl luară pe Grady pe sus şi plecară în grabă s-o salveze pe Bennie.

Capitolul 86

Bennie se uită la ceasul de la bordul maşinii, care strălucea în întuneric. Trecuse mai mult de o oră, iar masa trebuia să se termine curând. Trotuarul era pustiu.

Furtuna se dezlănțuise, iar perdelele de ploaie cădeau din toate direcțiile, biciuind asfaltul şi umplând canalele.

Picăturile răpăiau pe capota maşinii.

Avea pistolul în mână şi nu scăpa din ochi intrarea, plănuind pasul următor. Alice şi Carrier vor ieşi. Vor lua un taxi împreună. Sau nu. Dacă vor face aşa, le va urmări până ce Alice va ajunge acasă la Bennie. Şi atunci se va sfârşi.

În sfârşit, uşa restaurantului se deschise şi apăru Carrier, urmată de Alice, care deschise o umbrelă în dungi multicolore. Probabil că era a lui Carrier; altă dată, Bennie ar fi izbucnit în râs la vederea acelei umbrele caraghioase, sub care cele două femei se adăpostiseră.

Saboții galbeni ai lui Carrier străluceau efectiv în întuneric, iar Bennie îşi recunoscu propriii pantofi la Alice în picioare. Rămase liniştită, aşteptând şi urmărind.

Alice o luă de braț pe Carrier şi merseră în continuare una lângă alta, sub umbrelă. Carrier ridică mâna dreaptă să

cheme un taxi, dar nu se vedea niciunul. Circulația era blocată, şi nu era uşor să găseşti un taxi în zona asta. Se îndreptau spre Toyota ei, lucru de neînțeles. N-avea niciun sens să te îndepărtezi de restaurant ca să găseşti un taxi, iar dacă s-ar fi apropiat. Alice şi-ar fi văzut maşina.

Bennie se lăsă în jos şi aruncă un ochi pe deasupra volanului. Ploaia curgea în şiroaie pe parbriz şi abia le putea distinge pe Alice şi Carrier, care se apropiau de terenul viran din fața parcării goale unde se afla rampa.

O trecu un fior, fără să ştie de ce. Alice o ținea nefiresc de strâns pe Judy de brațul stâng. Cu dreapta, Judy încerca să cheme un taxi. După aceea i se păru că cele două vorbesc ceva sub umbrelă. În clipa următoare, Carrier lăsă mâna în jos, iar Alice păru s-o împingă spre rampa de încărcare.

Ceva era în neregulă.

Carrier avea necazuri.

Bennie luă pistolul, deschise porțiera şi se strecură afară, având grijă să nu fie văzută. Trecu în viteză un camion care o împroşcă cu apă murdară şi pietre. Sări înapoi, furişându-se pe lângă maşinile parcate. Mai avea patru maşini şi avea să ajungă la Alice şi Carrier.

Unu.

Doi.

Capitolul 87

— Au! Alice se prefăcu că alunecă pe trotuar, clătinându-se cu geanta grea în mână, apoi lăsându-se în jos, cu mâna pe piciorul murdar. Am alunecat, mă doare glezna! Cred că mi-am sucit-o.

— O, nu!

— Au, ajută-mă! Alice bâjbâi după umbrela care îi căzuse din mână.

Ploaia rece le udă până la piele.

— Ia umbrela, repede! Trebuie să m-aşez.

— Gata!

Judy luă umbrela şi o ţinu deasupra lor. Vântul puternic biciuia apele învolburate ale râului.

— Hai să ne-ntoarcem la restaurant. O să ne-ajute cei de-acolo.

— Nu, nu pot să merg atâta drum.

Alice o luă pe Judy pe după umeri şi-i arătă rampa de încărcare.

— Du-mă acolo, te rog. Au! Nu mai pot să fac niciun pas. Mă omoară. Ajută-mă să ajung acolo şi să mă aşez.

— Unde?

— Acolo, pe marginea aceea, la rampa de încărcare.

Alice îi arătă locul cu degetul.

— Pe urmă o să te întorci la restaurant după ajutor.

Carrier, grăbeşte-te, nu mă mai ţine piciorul.

— Acolo, eşti sigură? E foarte întunecat.

— Şi ce dacă? Mă doare. Au! ţipă Alice, apoi băgă mâna în buzunar, după pistol. Carrier, grăbeşte-te. Mă omoară!

— Gata, să mergem.

Judy o trase pe trotuarul alunecos, încercând să ţină umbrela şi s-o sprijine pe Alice, care i se agăţase cu toată greutatea de braţ. Se târâră spre platformă, dar se aprinse brusc o lumină, probabil că exista un detector de mişcare. Se treziră scăldate într-o baie de lumină strălucitoare.

— Au, vai! se văită Alice, prefăcându-se c-o doare.

Nu luase în calcul o asemenea posibilitate, dar erau oricum ferite de priviri dinspre stradă de maşinile parcate. Se lăsă pe marginea de beton, sprijinindu-se cu o mână de Judy, iar cu cealaltă scoţând pistolul din buzunar.

— Aici, chiar aici! Judy, ajută-mă!

Judy se opri.

— Ce-ai spus? M-ai strigat Judy. Tu nu-mi zici niciodată Judy.

— Şi ce dacă? Ajută-mă!

— Tu nu eşti Bennie! Judy se schimbă la faţă. Ştiam eu!

Dintr-odată, dinspre stradă se auzi un strigăt. Se întoarseră amândouă şi văzură o siluetă înaltă, care alerga spre ele, despicând ploaia şi întunericul.

Era Bennie.

Alice o înşfacă pe Judy, o întoarse cu spatele la ea şi-i lipi ţeava pistolului de tâmplă.

— Nu te mişca şi ţine-ţi gura!

— Ajutor! ţipă Judy, dar Alice apăsă pe trăgaci, care se mişcă prevestitor.

— Am spus să taci!

— Te rog, nu!

Judy rămase nemişcată, iar Bennie apăru în lumină, întinzând pistolul.

— Dă-i drumul! strigă Bennie, dar Alice râse.

— Doamna avocat, dumneavoastră aveţi un pistol? Tu o să mă-mpuşti pe mine?

Judy scânci, cu pistolul la tâmplă şi uitându-se îngrozită la cele două femei identice.

— Dă-i drumul! strigă Bennie din nou, dar Alice râse din nou.

— Lasă pistolul sau o-mpuşc.

— Lasă pistolul, Alice. Sau te-mpuşc eu pe tine.

Capitolul 88

— Vă rog, se poate mai repede? îi spuse Mary şoferului de taxi. Goneau pe Columbus Boulevard. Stătea în dreapta şoferului, iar Grady şi părinţii ei erau pe bancheta din spate. Ploua cu găleata, dar, în cele din urmă, Mary zări firma luminoasă de la Roux.

— Aici e! Opreşte. Repede!

— Şoferul încetini în spatele altui taxi, din care, brusc, țâşni Fiorella. Se îndrepta spre un teren viran de lângă restaurant.

— Fiorella! le atrase atenția Mary. Unde naiba se duce?

— Ea! strigă tatăl ei, iar Mary deschise porțiera, orbită de picăturile de ploaie.

— Opreşte! Lasă-mă să cobor! Lasă-mă să cobor!

— Stați aşa!

Taximetristul apăsă pe frână, ca să oprească mai repede, iar Mary sări afară şi se luă după Fiorella. Ploaia rece o lovea ca un duş de gheață şi abia putea vedea din cauza apei care-i curgea pe față. Se vedeau nişte lumini undeva, în dreapta, în dreptul unei rampe de încărcare. Fiorella alerga ca o femeie mult mai tânără, deşi avea ditamai tocurile.

— Fiorella! țipă Mary, prin furtună. Ploaia îi curgea şiroaie pe față şi pe haine. Grady şi părinții ei strigau de undeva, din spate. Se trezi pe un culoar întunecat dintre două remorci, alergând ca un animal prins în cursă, ținându-se cu mâinile de oțelul ud ca să nu cadă. Auzi strigăte dinspre rampa de încărcare. O zări pe Fiorella şi nişte siluete cu chipurile nedesluşite mai încolo, scăldate de lumină.

Mary înlemni. Bennie o amenința cu pistolul pe Judy, iar Alice pe Bennie, ca într-un cadru terifiant. Grady şi părinții ei se opriră lângă ea, îngroziți.

Se uită încă o dată, nedumerită. Nu mai era sigură care dintre cele două femei era Bennie. Încerca să-şi limpezească gândurile. Amândouă arătau ca Bennie, dar niciuna dintre ele nu putea fi Bennie, pentru că Bennie n-ar fi amenințat niciodată pe cineva cu pistolul!

Brusc, totul deveni clar: ştia care este Alice şi care este Bennie. Şi asta pentru că Bennie nu i-ar fi pus niciodată un pistol la tâmplă lui Judy. Niciodată.

Deci Bennie era cu adevărat Alice.

Judy avusese dreptate, de la început. Iar acum era în pericol de moarte din cauza asta.

Capitolul 89

Bennie ținea pistolul îndreptat spre Alice, care o trăgea pe Judy cu spatele spre dig. O navă uriaşă era ancorată în apropiere, învăluită în întuneric, iar în spatele ei se întindea râul Delaware, cu apa lui neagră şi biciuită de vânt şi ploaie, în care luminile oraşului se reflectau ca într-un caleidoscop întunecat.

— Dă-i drumul! Bennie avansă încet, cu pistolul ridicat.

Asta e doar între noi două.

— Opreşte-te! strigă Alice şi se trase înapoi, ieşind din conul de lumină şi topindu-se în întunericul din spatele ei. Încă un pas, şi s-a terminat cu ea!

— Dacă-i faci vreun rău, s-a terminat cu tine!

Bennie ieşi şi ea din conul de lumină şi o urmări pe Alice spre dig. Deodată, lumina de pază se stinse şi totul era învăluit în întuneric. De-abia mai zărea siluetele celor două femei, orbită şi de luminile de pe malul celălalt.

— Opreşte-te sau o omor! urlă Alice, dar nu mai era timp de vorbit.

Bennie ridicase pistolul, țintind spre cele două siluete întunecate şi înecate de ploaie. Trăgea bine, dar nu putea să-şi asume riscul, nu încă.

În clipa următoare, se auzi ceva ce părea a fi o încăierare pe docuri. O armă se descărcă, iar Judy țipă.

Şi totul o luă razna.

Capitolul 90

Alice o târa pe Judy când, dintr-odată, fata îi trase una în fluierul piciorului.

Pistolul se descărcă, iar glonțul îşi găsi ținta.

Judy țipă, iar sângele cald țâşni şi se împrăştie peste tot.

Alice o împinse, aruncând-o de pe dig, iar Judy căzu cu brațele desfăcute. Țipetele ei se auziră prin întuneric, până căzu în apă cu zgomot. Alice o luă la fugă pe dig, cu geanta în brațe. Auzi strigăte în spatele ei. Apoi altă săritură în apă. Ştia ce era. Bennie se aruncase să salveze puştoaica. Alesese s-o salveze pe Judy, decât s-o prindă pe ea. Asta ar fi făcut toți. Iar ei îi convenea.

Alergă mai tare. Zări alt ponton în dreapta. Putea să fugă pe acolo, apoi să iasă pe Boulevard. Polițiştii ar fi prins-o însă, fără probleme. Îi zvâcnea inima şi avea o durere în piept.

Era aproape de marginea docului, care se întindea spre apa întunecată ca un deget.

Alergă până la capătul lui, trase adânc aer în piept şi sări în gol.

Capitolul 91

Mary țipă înspăimântată. Alergă spre ponton, cu fața scăldată în lacrimi. Ajunse în locul din care fusese împinsă Judy şi aproape căzu şi ea, căutând-o în beznă.

Grady o prinse din spate, oprind-o.

— Vino înapoi! strigă el, dar Mary era isterică.

— A fost împuşcată! Alice a împuşcat-o!

— Ştiu, liniştește-te. Bennie e acolo! Stai aici! O să mă duc eu!

— Grady, ajută-mă! Bennie strigase din apă, iar țipătul ei înnebunit a fost înecat de ploaie.

Grady se scufundă în negura de lângă navă, dispărând şi el.

Mary auzi un pleoscăit. Se vedeau trei capete în apa întunecată.

— Maria, Maria! țipă mama ei, ajungând-o din urmă, iar Mary o îmbrățișă, neputându-se opri din plâns.

— O, mamă. E Judy. Judy, mamă.

— O, nu, Deo, Maria.

Mama ei o îmbrățișă, iar Mary încercă s-o ferească de ploaie, ținând-o strâns în brațe. Fiorella era în spatele lor, udă leoarcă.

— Tatăl tău s-a dus la restaurant, să sune la 911.

— Slavă Domnului.

Mary încerca să se stăpânească, agățându-se de mama ei ca o fetiță, fără să știe de fapt cine pe cine consola. Se uita în jos, la capetele pe care le zărea în apă, speriată de moarte. O auzi pe mama ei rugându-se și i se alătură.

Până ce se auziră sirenele.

Capitolul 92

Bennie o ținea pe Carrier la suprafață, înotând cu un braț, ea de o parte, iar Grady ajutând-o pe partea cealaltă. Fata își pierduse însă cunoștința. Capul îi căzuse pe spate, ochii erau închiși, iar gura căscată, cu maxilarul lăsat.

— Am prins-o! strigă Grady. Tu ești bine?

— Da! strigă Bennie. Ploaia cădea din toate părțile. Se auzeau sirenele, în depărtare. Nu era sigură că vor ajunge la timp. Situația era destul de gravă.

— Ce să facem? Putem s-o ridicăm pe mal?

— Nu văd cum! Grady se uită în sus. E al naibii de înalt.

Carrier pierdea sânge. O bătu pe obraji, încercând s-o țină în viață, dar pielea ei căpătase o paloare groaznică.

— Nu ne părăsi, fetițo! Rămâi cu noi!

Sirenele păreau să se fi apropiat şi se mai auzi ceva, huruitul unui motor pe apă. Două ambarcaţiuni ale poliţiei goneau spre ei, croindu-şi drum prin furtună.

— Uite, ajutor! urlă Grady.

— Să înotăm spre ei!

Începură să se îndepărteze de doc, înotând prin gunoaie, apa plină de ulei şi peşte putrezit. Curentul devenea puternic la mijlocul râului şi se luptau din greu să rămână la suprafaţă.

— Ajutor! Aici! Grady le făcea cu mâna, disperat.

— Ajutor! Ajutor! urlă şi Bennie.

Mary şi ceilalţi strigau de pe ponton la poliţiştii din ambarcaţiuni. Sirenele vuiau tot mai aproape. Luminile roşii clipeau, pe măsură ce maşinile poliţiei intrau pe Boulevard.

— Slavă Domnului! strigă Grady, uşurat.

Bennie se uită la Carrier a cărei stare se agravase.

Ochii i se deschiseră uşor, apoi i se dădură peste cap, albul lor aţintit orbeşte spre cer. Ploaia o lovea fără milă pe faţa întoarsă în sus.

— Ajutor! ţipă Bennie, acum dorindu-şi, mai mult ca oricând, s-o fi ucis pe Alice. Pistolul ei era însă undeva pe fundul râului, iar Alice dispăruse, înghiţită de furtună.

Capitolul 93

Alice înota cu vântul şi ploaia în faţă. Resturile din apă o loveau peste faţă, ploaia îi cădea pe creştet.

Înghiţi nişte apă mâloasă. Ambarcaţiunile poliţiei goneau spre doc, dar rămăseseră mult în urma ei. Se apropia de malul dinspre Jersey, înotând puternic.

Apa râului mirosea îngrozitor. Văzu o bucată de lemn cu un cui ieşit din ea. Simţi ceva încolăcindu-i-se pe picior şi-l dădu la o parte. Apa era plină de pete de ulei. Ceva oribil i se prinsese între dinţi.

Curentul o trăgea în aval. Se luptă, cu ochii la luminile strălucitoare din Camden, din stânga ei, încercând să înoate drept. Inima îi bătea cu putere şi îi era foarte frig. Geanta o trăgea în jos, prea grea să plutească. O ridica mereu pe umăr, trăgând-o de curea.

Privi înapoi. Furtuna îi începţoşa vederea. Vedea pâlpâind lumina roşie a unei maşini de poliţie. Ajunseseră repede. O vor căuta pe uscat prima oară.

Înotă mai tare, cu gândurile învălmăşite. Banii fuseseră transferaţi deja în Bahamas. Tot ce avea de făcut era să ajungă acolo şi să-i retragă. Erau aproape ai ei.

Înotă din toate puterile, cu forţe noi.

Capitolul 94

Mary stătea în sala de aşteptare de la spital, încercând să îşi pună ordine în gânduri. Paramedicii nu lăsaseră pe nimeni în ambulanţă, aşa că singurul lucru pe care-l ştia era că Judy fusese dusă la urgenţă.

Doctorii nu ieşiseră încă.

Fixa cu privirea peretele pe care era agăţată o reproducere menită să liniştească vizitatorii, un peisaj în culori pastelate. Măsuţa de cafea era plină de reviste vechi, iar televizorul mergea într-un colţ, fără sonor. Nu putea să se uite. Era posibil ca Judy să moară chiar în clipa aceea.

Simţea o groază reală, iar părinţii ei nu vorbeau.

Fiorella era la toaletă, dar prezenţa ei persista ca un strigoi nedorit.

Mama ei se uita la televizor, cu bărbia ridicată, clipind des în spatele lentilelor groase. Părul ei încărunţit era ud şi se vedea mai bine cât era de rar. Se uita la Seinfeld, aparent absorbită, cu toate că probabil n-avea nicio idee despre ce era vorba. Tatăl ei stătea cu capul plecat, cu umerii lăsaţi în

impermeabilul umed şi cu mâinile lui mari împreunate pe genunchi.

Îşi întoarse privirea spre Bennie, care stătea jos lângă Grady, vorbind încet cu doi poliţişti din Philly. Părul blond şi ud îi cădea pe umeri, picioarele şi braţele îi erau pline de zgârieturi, iar pe umăr avea o poşetă cam fistichie.

Părea distantă şi nu se uita la nimeni, nici măcar la Grady, dar îi sunase pe părinţii lui Judy, care veneau cu avionul din San Francisco, şi pe iubitul ei, Frank, aflat în maşină, în drum spre casă.

Mary simţea o tristeţe adâncă, sufocantă. Judy sângera. Bennie sângera şi ea, într-un fel mai puţin vizibil. La fel, părinţii ei. Nu ştia dacă vreunul dintre ei se va vindeca. Toate piesele vieţii ei se reaşezaseră şi nu ştia dacă se vor mai potrivi vreodată între ele. Mai ales dacă se întâmpla ceva cu Judy.

Fiorella îşi făcu apariţia în sala de aşteptare, aranjându-şi părul ud. Ploaia îi stricase coafura. Nu era dată cu ruj, iar mantoul de ploaie ud îi acoperea rochia neagră. Se îndreptă spre mama lui Mary.

— Vita, spuse ea, distant. La revedere, eu plec acasă.

Mama ei se întoarse şi o fixă pe Fiorella cu o privire care ar fi putut ucide.

— Bene, spuse ea simplu.

— Trebuie să-mi iau lucrurile de la voi. O să iau un taxi.

— Certo.

Femeia scoase cheile de la casă din geantă şi i le dădu Fiorellei.

— Du-te. Acum. Lasă sub preş.

— Îţi mulţumesc şi aş vrea să mai spun că...

— Du-te! Pleacă!

Mama ei arătă spre ieşire, cu obrajii îmbujoraţi.

— Eşti femeie puternică, Donna Fiorella! Nu eşti femeie bună. Nu eşti femeie bună deloc!

Fiorella tresări, luă cheile, apoi se întoarse spre Mary şi tatăl ei.

— La revedere, tuturor. Multe mulțumiri pentru ospitalitatea voastră.

Bărbatul nu spuse nimic şi nici Mary.

În clipa următoare, un medic de la unitatea de urgență apăru în uşa sălii de aşteptare. Avea o bonetă cu însemnele echipei Phillies.

Fiorella se întoarse, polițiştii întoarseră capetele, iar Bennie şi Grady se ridicară.

Mary sări în picioare, cu genunchii moi.

— E bine? întrebă ea, cu gura uscată.

Doctorul îşi scoase boneta.

Capitolul 95

Bennie răsuflă uşurată când auzi că Judy Carrier se va face bine, dar nu o mai încerca nicio emoție, în afară de regretul că Alice scăpase. Evident, Grady se întorsese la ea, dar nu se putea ocupa acum de el. El, DiNunzio şi părinții ei se îmbrățişau cu toții, dar ea nu li se alătură. Luase încă o pastilă când fusese la toaletă şi stătea deoparte, aproape de Fiorella.

— Doamnă Rosato?

— Da?

Bennie tresări. Văzu un polițist în uniformă care părea să le fi adus veşti proaste.

— Ați prins-o?

— Da, ați prins-o? repetă Mary, care stătea lângă Grady şi părinții ei.

— Nu, dar avem o pistă, răspunse polițistul. Am făcut verificări la aeroport şi am descoperit că o Bennie Rosato are bilet la ultimul zbor spre Miami, cu legătură spre Nassau, în Bahamas.

— Când decolează? întrebă Bennie.

— În jumătate de oră.

— Aeroportul e la douăzeci de minute de-aici. Trebuie să plecăm acum!

— Aşteptaţi, e deja aranjat! îi spuse poliţistul.

Căpitanul nostru colaborează cu TSA-ul[22] şi FBI-ul. O să reţinem avionul la sol, sub pretextul vremii nefavorabile, şi am pus deja la punct un sistem de supraveghere. În clipa când va apărea, o vom aresta. O să ne întâlnim cu cei de la procuratură pe aeroport.

— Nassau?

Bennie căzu pe gânduri.

— În Bahamas au bănci care operează off-shore. Ea a avut acces la conturile mele bancare şi la datele de identitate. A schimbat toate parolele. Îmi mută banii în Bahamas.

— Ai dreptate. În ochii albaştri ai lui Grady se citea îngrijorarea. Am văzut un plic DHL la birou, iar în dreptul destinatarului era scris BSB. Mi-a spus că este un client nou.

— Asta trebuie să fie atunci. Bennie îşi aminti de conversaţia cu Marla. Trebuie să vorbesc cu cineva de la USABank.

— Dar s-au terminat orele de program.

— Eu n-am nevoie de casieri. L-am cunoscut odată pe preşedinte. Ron Engel. Locuieşte în Society Hill.

Se întoarse spre Grady.

— Ai un telefon mobil?

— Nu, s-a udat.

---

[22] The Transportation Security Administration, agenţie din SUA responsabilă cu securitatea oricărei forme de transport. (n.tr.)

— Uitați. Un polițist îi dădu un telefon, iar Bennie îl deschise şi sună la informații pentru numărul lui Ron Engel.

— Îmi pare rău, spuse operatorul. Numărul este secret.

— Este o urgență a poliției. Bennie îi dădu telefonul înapoi ofițerului. Vă rog să aflați numărul şi adresa lui Ron Engel. Trebuie să vorbim cu el.

— Alo? vorbi polițistul, preluând telefonul din mers.

Bennie ieşi în grabă din sala de aşteptare, înaintea lui Grady şi a polițiştilor.

Capitolul 96

Alice înota cu ultimele puteri. Îşi simțea picioarele amorțite, dar încă se zbăteau. Brațele se roteau frenetic.

Mai avea doar cincizeci de metri până la Jersey. Înota greu, dar se apropia.

Cei cincizeci de metri se făcură patruzeci şi pe urmă se uită în sus, gândindu-se cum ar putea să ajungă pe țărm. În fața ei se ridicau nişte clădiri industriale şi un zid de piatră vechi, de-a lungul malului. Nu vedea mai mult din cauza ploii. Înota ca un demon, neluând în seamă potopul. Se apropie de zid, întâi la trei metri, apoi, în sfârşit, la unul.

Călcă apa un minut, gâfâind. Zidul era surpat pe alocuri şi în cele din urmă reuşi să ajungă la el, pipăind suprafața cu degetele. Îl simți rece şi alunecos şi căută o scobitură de care să se apuce. Găsi una şi încercă să se ridice. Geanta o trăgea în jos, dar nu putea să renunțe la ea. Căzu la loc în apă.

Încercă din nou. Buricele degetelor cercetau piatra.

Găsi o spărtură şi se împinse în sus cu toată puterea.

Începu să se cațere, băgându-şi mâinile şi picioarele în crăpături. Reuşi să se cațere până sus şi se prăbuşi

extenuată pe creasta zidului, apoi se rostogoli în noroi şi se ridică în picioare.

O luă la fugă şi ajunse într-o parcare. Era o zonă industrială părăsită şi parcarea era plină de maşini abandonate care rugineau. Ajunse în stradă. În depărtare luceau luminile oraşului Camden. Picăturile de ploaie ricoşau de pe asfalt. Pietrele o înțepau în tălpi, dar nu se putea opri. Era un trafic lejer. Trecu o camionetă, care o împroşcă cu apă şi pietriş.

Văzu un indicator pe care scria Spre Wiggins Park, dar părea prea departe. N-avea timp de pierdut. Trebuia să ajungă la aeroport. Nu mai putea să alerge aşa multă vreme.

Un taxi întoarse la colț, încetinind la un semafor, iar Alice se năpusti asupra lui, trase cu putere de uşa din spate şi țipă la femeia care stătea pe bancheta din spate.

— Afară!

— Hei! Ce faci?

Tânăra se trase înapoi de frică, iar rochia scurtă i se ridică.

— Ajutor!

Şoferul de taxi se întoarse, speriat.

— Cucoană, ai înnebunit? Asta e maşina mea!

Alice o smuci pe fată, luând-o de braț, o scoase din maşină, se urcă în locul ei şi trânti porțiera.

— Porneşte! Îți dau cinci sute de dolari!

— Drace!

— Porneşte, am zis!

Alice băgă mâna în geanta care mustea de apă şi în care teancurile de bancnote pluteau ca într-o baltă. Luă unul şi-l flutură în fața şoferului, stropindu-l.

— Sunt uzi, dar tot verzişori sunt!

— Oau! Şoferul apăsă pe accelerație. Încotro?

— La aeroport, şi repede!

Capitolul 97

Mary stătu la căpătâiul lui Judy, cât timp dormi. Un tub verzui de oxigen ieşea din nasul prietenei ei, iar în braţ avea o perfuzie. Intrase în stare de şoc, dar glonţul îi străpunsese doar umărul şi avea să se facă bine. Spuse o rugăciune de mulţumire, în timp ce mama ei o dezmierda pe Judy cu sărutări.

— Mamă... Puse mâna pe spatele ei moale. Dacă o s-o ţii tot aşa, n-o să-i ajungă oxigenul.

— Jud', Jud', ti amo. Doamna DiNunzio îi dădu uşor buclele roşii ca focul de pe frunte. Ti amo.

— Mulţumesc.

Judy zâmbi şi privirea ei obosită se întoarse spre tatăl lui Mary, care o ţinea de mână mai ceva ca o perfuzie.

— Vă iubesc, dragii mei!

— ŞI NOI TE IUBIM, PUŞTOAICO. O bătu uşor pe mână, iar Mary zâmbi.

— Jude, părinţii tăi sunt pe drum şi le-am spus că eşti bine. I-am prins chiar înainte să decoleze.

— Bine. Mulţumesc.

Judy oftă, apoi se uită la Mary, care stătea la capul patului. O clipă, niciuna nu spuse nimic.

— Îmi pare aşa de rău, spuse Mary încet.

— Pentru ce?

— Pentru că nu te-am crezut! Pentru că m-am purtat aşa de urât cu tine. Pentru că am fost o prietenă aşa de rea. Pentru că era să mori din cauza mea.

— Ce de vinovăţie!

Judy se întinse să-i ia mâna.

— N-are de ce să-ţi pară rău.

— Ba da.

— Ba nu. E-n regulă. Prietenii se mai ceartă.

— Noi, nu.

— Chiar şi noi, o dată la zece ani. Aşa ştim că ne pasă. Zi că eşti de acord cu mine, te rog. Am avut un glonț în mine, pentru numele lui Dumnezeu!

— Bine, sunt de acord.

Mary dădu din cap.

— Unde sunt Bennie şi Grady?

— Au plecat după Alice.

— Bine.

Privirea lui Judy se mută spre uşa care se deschidea.

Toți se întoarseră să vadă cine era. În prag, stătea Anthony.

Capitolul 98

Bennie, Grady şi doi polițişti, ofițerii Stern şi Rigton, se grăbeau spre intrarea casei din Society Hill, iar uşa a fost deschisă de un bărbat chel, înalt, într-un halat roşu în carouri, pe care era limpede că îl treziseră din somn.

— Eu sunt Ron Engel, oameni buni, spuse el, întinzându-le mâna. Domnilor ofițeri, mă bucur să vă văd. Vă rog să-mi scuzați ținuta. Vă rog, intrați.

— Ron, bună seara.

Bennie vorbise cu el la telefon, dar insistase să se întâlnească față în față.

— Îți aminteşti de mine? Ne-am întâlnit acum câteva luni, sunt unul dintre clienții voştri privați.

— Îmi amintesc, da. Intrați, vă rog, e o vreme mizerabilă.

Engel îi conduse într-o anticameră elegantă, în care se găseau o masă înaltă din lemn de cireş, o lampă de ceramică şi un covor persan.

— Le-am dat telefon oamenilor mei care se ocupă de operațiuni private, legat de problema aceasta.

— Şi ce se întâmplă? întrebă Bennie.

Grady era lângă ea, dar Bennie nu-i dădea nicio atenție. Oricum, nu mai era femeia pe care şi-o amintea el.

— Ron, Alice îmi transferă banii, ce facem s-o oprim?

Ofițerul Stern se uită la ea, încruntându-se.

— Domnişoară Rosato, ne-am înțeles c-o să ne ocupăm noi de asta.

— Aşa e, îl repezi Bennie. Dar o să mă ocup şi eu.

— Pentru început, am vorbit cu cei de la juridic şi...

Engel se uită la ofițerul Stern. Domnule ofițer, sunteți sigur că doamna este adevărata Bennie Rosato? N-aş vrea să expun banca la vreun risc.

Ofițerul dădu din cap.

— Este Bennie Rosato. Sperăm s-o reținem pe Alice Connelly în seara aceasta. În momentul acesta, printre alte lucruri, este acuzată că a fugit de la locul faptei într-o tentativă de crimă.

— Crimă? Lui Engel parcă nu-i venea să creadă, dar Bennie îşi pierdu răbdarea.

— Trebuie s-o împiedic să-mi transfere banii.

— Nu putem. Am verificat. Toate conturile tale au fost deja transferate la BSB, în Nassau.

— Toate conturile? Tot?

— Da.

Engel îşi drese glasul.

— Banca nu are în cazul acesta niciun fel de responsabilități legale, pentru că, aşa cum ştii, doamna Connelly a prezentat toate documentele necesare şi tot ea...

— N-am de gând să vă dau în judecată, îl întrerupse Bennie. Putem să sunăm la banca din Nassau şi să oprim transferul? Acum?

— Nu. Nu e nimeni acolo, iar transferul este electronic şi se face instantaneu. S-a făcut deja.

— E imposibil. Nu am un cont acolo.

— Ba da, ai. A deschis ea unul. Se va deschide automat mâine, la prima oră, iar banii vor fi deja în el.

Facem asta tot timpul, pentru clienții care solicită operațiuni private. USABank nu e decât un intermediar în cazul acesta. Nu facem decât să transferăm banii, atunci când primim instrucțiuni precise în senul acesta şi...

— Ron, trebuie să existe o cale să anulăm transferul.

— Te rog. Engel ridică mâna. Nu putem anula transferul, dar putem bloca conturile. Vom trimite un e-mail cu instrucțiuni către BSB, banca din Bahamas, ca să nu permită retrageri şi transferuri pentru niciunul dintre conturile tale. Apoi voi mai da eu un telefon, marți dimineață, la prima oră.

— Şi asta sigur o va împiedica să facă retragerea?

— Da. BSB este banca noastră parteneră. Dacă îi vom anunța că este la mijloc o problemă legată de legalitatea transferului, vor opri accesul la conturi.

Engel se încruntă.

— Nimeni nu poate scoate trei milioane de dolari aşa de uşor. Nu aşa funcționează sistemul. Va putea transfera banii doar prezentându-se la bancă, iar după ce vom îngheța conturile, fondurile nu vor mai fi disponibile.

— Dacă va apărea acolo, ce-i vor spune?

— Că au fost blocate conturile.

— Alice se va duce oricum. Va încerca să găsească o cale de a scoate banii.

— Nu, Bennie, nu se va duce, o asigură ofițerul Stern. O s-o prindem diseară. N-o să se urce în avionul acela.

— Ai văzut, Bennie? S-a rezolvat. Soluția finală vine din partea autorităților. Aşa mi-au spus şi cei de la juridic.

Bennie simțea că ceva nu e în regulă. Se întrebă dacă pastila mai avea efect sau trebuia să ia alta. Se uită la polițişti, când la unul, când la celălalt.

— Şi dacă n-o s-o oprim?

— O s-o oprim!

Ofițerul Stern era încrezător.

— O să plecăm chiar acum. N-o să treacă de noi.

N-are cum.

— Atunci să mergem, spuse Bennie, care stătea ca pe ace.

Capitolul 99

Alice îi dădu înapoi telefonul taximetristului, apoi se aşează la loc pe marginea banchetei. Maşina părea că se târăşte, ceea ce o scotea din minți. Trebuia să ajungă la aeroport.

— Nu poți să mergi mai repede? întrebă ea, din nou.

Ți-am mai spus, cale-o mai tare!

— Plouă rău. Al naibii să fiu dacă văd ceva. Fac tot ce pot.

— Fă mai bine.

Alice începu să-şi facă inventarul în minte. Avea act de identitate, paşaport şi bani, dar era mai mult ca sigură că-şi pierduse pistolul când sărise în râu.

— Trebuie să cumpăr un pistol, spuse ea.

— Ştiu eu un magazin de arme, dar nu e-n drum.

— Nu e bun. Nu ştii pe cineva care ar putea să ne rezolve pe traseu? Mai primeşti o sută de verzişori pentru treaba asta.

— Cucoană, oricum n-o să poți să urci cu pistolul în avion.

— De asta am eu grijă. Cunoşti pe cineva sau nu?

— Cunosc. Şoferul se uită în oglinda retrovizoare. Am eu unul.

— Normal că ai! Alice aproape că sări în sus. Dă-l încoace să-l văd.

Taximetristul părea că se codeşte, cu ochii la drum.

— Nu-ți fie frică, că nu-mpuşc, tataie.

Şoferul băgă mâna sub scaun, se întoarse şi-i dădu revolverul, iar țeava lui tocită luci în întuneric. Alice verifică

încărcătorul şi-l roti uşor. Zâmbi când văzu cele şase cercuri aurii.

— Îți dau două sute pe el.

— Face trei.

— Atunci trei.

— Ai de unde, nu? spuse şoferul, hlizindu-se.

— Eşti un tip glumeț, ştiai asta?

— Nu vrei să-i spui şi lu' nevastă-mea?

În depărtare, se vedeau luminile strălucitoare ale aeroportului.

— Suntem aproape?

— Îhî!

Alice zâmbi. Acasă, liberă.

Capitolul 100

Mary se emoționă foarte tare când îl văzu pe Anthony. Părea neliniştit şi îngrijorat.

— ANI, CE MAI FACI?

Tatăl ei îl îmbrățişă strâns, iar mama veni încetişor lângă ei.

— Ant'n'y, ce se întâmplata, nu mai iubire pe Maria mea? Nu mai ai fericire cu ea?

— Mamă, te rog!

Mary simțea că-i explodează capul.

— Nu e... aşa, doamnă DiNunzio, se poticni Anthony, dar Judy îi făcu cu mâna din pat, cu un zâmbet slab.

— Hei! Sunt aici şi mă simt bine, mersi de întrebare.

— Salutare.

Anthony se duse lângă pat.

— Aşadar eşti în viață. Bravo ție.

— Da, nu-i aşa? zâmbi Judy. Drăguț din partea ta c-ai venit.

— E pe toate canalele, ai văzut? Anthony arătă spre televizor, dar era închis. În fine, cum te simți?

— Mi-a fost şi mai bine.

— Ai dureri?

— Încă nu.

— Au zis c-ai fost împuşcată. Când ieşi din spital?

— Nu ştiu.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu chiar. Toată echipa e aici, iar Frank e pe drum.

— Mă bucur.

Anthony se ridică, evident stânjenit.

— Păi... cred că o să plec. La ştiri au zis că eşti în stare critică.

— Păi sunt, spuse Judy, şi toată lumea râse, mai puțin mama lui Mary, care nu putea urmări conversația.

— Bine, atunci, ne mai vedem. Anthony o sărută pe obraz pe Judy, apoi plecă. Se opri în prag.

— Judy, sper să te faci bine repede.

— O să mă fac, mersi.

— La revedere.

Anthony ieşi, închizând uşa după el. Toți tăcură o clipă, după care se întoarseră spre Mary.

— Au şi cardiologie pe-aici? întrebă ea.

Capitolul 101

Bennie se lăsă pe bancheta din spate a maşinii de poliție, cu geanta pe genunchi, lângă Grady. În spatele lor şerpuia un şir lung de faruri, iar maşina abia se mişca.

— Nu putem merge mai repede? întrebă ea, prin grilajul de metal.

— Nu, e din cauza traficului şi a vremii.

— Putem folosi girofarul?

— Nu face parte din operațiune. Avionul nu pleacă nicăieri şi nici nu vrem să ne dăm de gol şi să ne scape.

— Aveți acoperite toate zborurile, corect?

— Da. Ştim ce avem de făcut. Aşezați-vă la loc şi liniştiți-vă.

Bennie încercă să rămână calmă, iar circulația se deblocă în sfârşit. Maşina avea drum liber, după ce camioneta şi SUV-ul care erau în fața ei ieşiră de pe banda de urgență. Grady o mângâie uşor pe mână.

— Aproape am ajuns. Te simți bine?

— Sunt bine.

— Ce-ți face mâna? Arată destul de rău.

— E bine.

Bennie începu să se foiască. Luminile aeroportului sclipeau prin ploaie, ca un nimb, pe cerul întunecat.

— Hai, hai, hai, spuse ea în barbă.

Capitolul 102

— Hai, hai, hai, spuse Alice în barbă, foindu-se pe bancheta din spate. Taxiul intrase pe şoseaua aeroportului, lăsând în urmă traficul de pe autostradă.

— Ai văzut c-am ajuns?

— Repede, repede, repede.

— Asta fac, nu vezi?

Alice deschise geanta îmbibată de apă şi scoase bancnotele ude, pentru drum şi pistol. Îşi dezlipi tricoul umed de cămaşă, îşi netezi părul şi se pregăti să o ia din loc. În fața terminalului nu erau parcate decât câteva maşini, din care coborau pasagerii cu bagajele lor. Nu se vedeau polițişti.

Şoferul apăsă pe accelerație, iar Alice zâmbi larg. Era aproape să iasă din țară, la adăpost de Q, de polițişti, de

Bennie. O să aibă destui bani să se ducă oriunde şi să facă orice. O să fie liberă.

Taxiul trase în fața terminalului.

— Am ajuns. Zbor plăcut.

Alice îşi luă geanta şi-i dădu teancul de bancnote.

— Ține minte, nu m-ai văzut.

— Pe cine n-am văzut? Taximetristul râse.

Alice deschise uşa cu putere.

O luă la fugă spre terminal.

Capitolul 103

Mary şi părinții ei ridicară privirile când o asistentă intră cu zgomot, zâmbind larg, în ciuda orei târzii de program.

— Petrecerea s-a terminat! spuse ea, veselă. V-am mai lăsat, dar e timpul să plecați.

Mary se încruntă.

— Păcat că Frank n-a ajuns la timp.

— Nu-i nimic.

Judy îi făcu semn cu mâna că poate pleca.

— Vă mulțumesc c-ați venit.

— Trebuie să vă odihniți, domnişoară Carrier.

Asistenta luă un tensiometru din trusa fixată în perete.

— Am şi medicamente pentru dumneavoastră.

Mary o mângâie pe Judy pe braț.

— O să te descurci singură?

— Da.

Judy se uită la ea; ochii ei albaştri păreau obosiți.

— Dar tu, fără Anthony?

— Sigur.

Mary reuşi să zâmbească, în timp ce părinții ei o sărutau cu rândul pe Judy.

— Mamă, mamă! Asistenta râse, punându-i aparatul de tensiune. Mai aveți ce să pupați?

— Pe curând, draga mea.

Mary îşi luă geanta şi-şi aşteptă părinții, care ieşiră spăşiți din cameră, cu fețele căzute, ca şi cum la uşă i-ar fi aşteptat necazurile. O cuprinse pe mama ei cu brațul, trecând pe lângă camera asistentelor.

— Săraca Jud', spuse mama ei cu blândețe, în vreme ce tatăl ei mergea în urma lor încet, singur.

Mary nu-şi amintea să-i fi văzut pe părinții ei mergând altfel decât împreună. Coborâră cu liftul ca o triadă sumbră, un triunghi reconfigurat al familiei lor.

Niciunul nu scoase un cuvânt când ieşiră din spital. Mary îi conduse repede pe lângă reporteri, păzindu-i de camerele de filmat şi strigând neînduplecată: „Nu facem comentarii." Chemă un taxi şi urcară repede înăuntru, iar Mary îi dădu şoferului adresa lor de acasă, moment în care mama ei vorbi, în sfârşit.

— Maria, stai acasă în seara asta. Stai acasă.

— Sigur, mamă, răspunse Mary.

Ştia că mama ei suferă, dar nu putea să-i vadă prea bine chipul în întuneric. Trecură pe lângă un felinar de pe stradă, care luci ca un glob luminos şi care, în loc să-i lumineze, părea să-i demaşte.

Tot drumul merseră în tăcere, iar Mary ascultă picăturile de ploaie care răpăiau pe capota maşinii. Ceața le întunecase geamurile, închizându-i înăuntru. Ajunseră în South Philly, pe străduțele înecate de ploaie, şi nici nu se mai obosi să verifice telefonul. Anthony nu scrisese, nu sunase, nu trimisese niciun mesaj. Chiar se terminase totul între ei.

Taxiul trase în fața casei care avea un D pe uşa de la verandă, tatăl ei îşi scoase portofelul, iar mama oftă uşor.

— Casă, dulce casă, spuse şoferul.

Capitolul 104

Bennie ieşi repede din maşina poliției, împreună cu Grady şi cei doi ofițeri, şi o luară la fugă. Intrară pe o uşă fără niciun însemn a terminalului, apoi străbătură grăbiți un şir de coridoare, trecând pe lângă doi angajați ai aeroportului care trăgeau un fum clandestin. Ajunseră la o uşă de oțel pe care scria PAZĂ şi intrară, lăsând-o să se închidă singură, cu un sunet metalic.

Angajații TSA, polițişti în uniformă, personal de la aeroport şi doi bărbați îmbrăcați în jachete albastre cu însemnele FBI-ului umpluseră camera slab luminată şi tapetată pe trei pereți cu cel puțin şaizeci de monitoare care transmiteau imagini de la camerele de supraveghere. Bennie se uita la ecrane.

— Care e monitorul pentru zborul spre Miami?

— Acolo. Un gardian de la poliția aeroportului îi arătă ecranul din mijloc, în partea dreaptă. Miami e la Poarta 3, Terminalul A. Aşteaptă îmbarcarea. Are bilet cu escală, spre Nassau, dar zborul e întârziat din cauza vremii.

Bennie cercetă imaginile un pic neclare, care se schimbau la fiecare secundă, cu ore şi date care se mişcau în josul ecranului. Vedea nişte femei sorbind din pahare, bărbați care trăgeau valizele pe roți, copii somnoroşi cu iepuraşi de pluş în brațe, un adolescent care butona pe un iPod, o fetiță care se juca cu o pernuță şi nişte oameni de afaceri cu Bluetooth-uri în urechi, vorbind parcă singuri. Nici urmă de Alice.

— O vedeți?

— Încă nu.

— Nici eu n-o văd, adăugă Grady. Avea un costum maro azi.

— E geamăna dumneavoastră identică, doamnă Rosato?

Gardianul se uită la ea, apoi se întoarse spre ecran.

— Ne-au trimis o fotografie.

— Da, dar probabil că s-a deghizat, gândindu-se că va fi urmărită. Sunt destule magazine în aeroport de unde îşi poate lua alte haine.

— Cele mai multe sunt închise la ora asta.

— O să găsească ea unul deschis sau o să cerşească ori o să fure nişte haine noi.

— Deghizarea n-o s-o ajute prea mult. Locul e rezervat cu numele ei, de fapt cu numele dumneavoastră. Va trebui să se identifice ca să urce la bord.

— Desigur. A trecut de check în?

— Nu.

— Deşi e atât de târziu?

Bennie se uită spre ecran, nedumerită.

— Nu e ciudat?

— Nu chiar, răspunse angajatul TSA, care stătea lângă poliţişti. Dacă a sunat la agenţie sau a verificat zborul Online, sigur a văzut că s-a întârziat decolarea.

— Prin urmare, n-o să ştim decât atunci când va încerca să urce la bord? Aşa e?

— Da, dar nu va fi lăsată să urce. Nicio companie nu vrea necazuri în avion. Sunt cooperanţi şi ne vom corela foarte bine.

— E zbor direct? întrebă Bennie cu privirea pe ecran.

— Nu.

— Şi ce-ar opri-o să cumpere un bilet cu banii jos şi să se îmbarce cu alt nume?

— Ar avea nevoie de un act de identitate.

— Ar putea avea acte false.

— O s-o vedem chiar aici, când va urca. Angajatul TSA arătă spre monitorul de Miami. Imediat ce o vom identifica, va fi reţinută şi arestată. Poliţia are deja o echipă la faţa locului, care aşteaptă în biroul de securitate din terminalul A. Vor acţiona imediat ce le vom da semnalul.

Bennie dădu din cap.

— Aţi dat fotografia ei şi la alte birouri de bilete, pentru alte companii, ca să fie şi ei atenţi?

— Nu.

Angajatul se încruntă.

— Nu aveam niciun motiv şi oricum nu era timp. Se emisese deja un bilet de avion pe numele Bennie Rosato.

— Poate că e o înscenare. Poate că ne-a întins o cursă.

Bennie se gândi la posibilităţi.

— Dacă a luat alt avion, spre altă destinaţie? Dacă a zburat direct la Nassau sau prin altă parte? Dacă l-a schimbat în ultimul moment?

— Nu se poate. Nu mai sunt zboruri directe la Nassau. În plus, nu ştie că am aflat de biletul ei.

Brusc, ceva de pe monitorul de Miami îi atrase atenţia lui Bennie. Un grup de adolescenţi se îndrepta spre poartă, cu rucsacurile în spate, căştile în urechi şi şepcile de baseball trase peste ochi. Sigur era o echipă de baschet, pentru că erau foarte înalţi. Nu era nimic neobişnuit, în afară de unul dintre băieţii din spate, care se uita în dreapta şi-n stânga, fără vreun motiv aparent.

Nu mergea cu ceilalţi şi nimeni nu vorbea cu el. Şapca lui părea că ascunde un coc.

— Uitaţi-vă la el, arătă Bennie. Cel din spate.

— Hm, pufni tipul de la TSA. Sunt băieţi. E o echipă de volei de plajă, din California. Uită-te la echipamentele lor.

— Ar putea fi îmbrăcată ca un băiat. Cu părul sub şapcă. Vezi?

— Dumnezeule, ai dreptate! Tom?

— Ea e! spuse ofiţerul Stern, fugind spre uşă.

— Am găsit-o! strigă cineva într-o staţie.

— Suntem pregătiţi!

Ofiţerul Rigton şi ceilalţi poliţişti se repeziră spre uşă, urmaţi de Bennie şi de Grady. Alergară pe un coridor, apoi pe altul. Oamenii ţipau, strigau şi alergau să se

adăpostească. Mai mulți polițiști în uniformă strigau la ei să stea la pământ, apoi se îndreptară direct spre poarta zborului de Miami.

Bennie alerga în urma lor şi, când ajunse la poartă, toți pasagerii se împrăştiaseră, ascunzându-se sub bănci sau după mese, în timp ce mai mulți polițiști se aruncară asupra lui Alice, imobilizând-o. Se îndepărtară unul câte unul, ridicând-o cu forța de jos. Îi suciră mâinile la spate, întorcând-o spre ei.

Şapca îi căzu, lăsându-i părul liber.

Nu era Alice, ci un adolescent îngrozit, cu părul lung.

— Îmi pare rău, îmi pare rău! țipa el, cu ochii mari.

Un DVD nou cu filmul Transporter căzu pe podea, la picioarele lui.

— O să-l dau înapoi, jur!

Capitolul 105

Alice se grăbi spre terminal, în picioarele goale, cu hainele leoarcă, dar nu avea cine să o vadă. Locul era gol şi trecu în grabă pe lângă un îngrijitor care împingea un tomberon. Nu trebuia să mai treacă de pază, pentru că zbura privat, plătind cu cardul American Express al lui Bennie, pe care nu se gândise nimeni încă să-l anuleze.

Se grăbi spre poartă, unde o aştepta o însoțitoare de bord într-o uniformă roşie RentJet. Polițiştii erau probabil la aeroportul din Philly, dar ea nu se mai prezentase la zborul pentru Nassau, sunase la o companie privată din taxi şi rezervase un charter, la un aeroport regional, din Jersey. Poliția din Philly nu avea jurisdicție aici, chiar dacă ar fi avut timp să notifice aeroporturile din zonă.

— Bună ziua, sunt Bennie Rosato.

Alice îi flutură actele prin față, dar însoțitoarea abia dacă se uită la ele, rămânând cu ochii pe hainele ei.

— Eu sunt Willa. Doamne, v-a prins furtuna, nu-i aşa?

— Da, vremea e îngrozitoare în seara asta.

— V-am adus un set complet de haine, aşa cum aţi cerut. Un tricou simplu, pantaloni scurţi, şosete şi tenişi.

Să ştiţi că puteaţi veni cu maşina până la avion.

— N-am ştiut. Nu zbor aşa de mult cu avioane private.

— Oricum, ne bucurăm să vă avem la bord în seara aceasta. Când e vreme rea, oamenii anulează şi iau zboruri comerciale. Unul era pe ruta Bahamas, aşa că nu a trebuit să cerem alt plan de zbor. Vă rog, urmaţi-mă.

Ieşiră afară, se opriră sub o copertină roşie şi însoţitoarea de bord îi făcu semn unui afro-american chipeş, care alergă spre ele, îmbrăcat şi el într-o uniformă RentJet.

— El este colegul meu de zbor şi vă va ajuta cu bagajele.

— Nu am bagaje. A fost un zbor neprevăzut.

— Atunci vă va conduce la bord şi vom decola.

— Bine, pentru că mă grăbesc.

Alice îi zâmbi bărbatului, care veni spre ea, deschizând o umbrelă roşie.

— Eu sunt Knox, spuse el, cu accent caraib.

— Şi de unde eşti, Knox?

— Din Nassau. De-aceea lucrez pe ruta asta.

Mergem?

Knox îi luă geanta grea, o aruncă fără efort pe umăr şi-i oferi braţul. Alice îl lăsă s-o conducă la avion şi s-o ajute să urce pe scară, ţinându-i umbrela deasupra capului. Odată urcaţi în avion, dădu la o parte perdeaua care separa cabina însoţitorilor de zbor de spaţiul rezervat pasagerilor. Acesta din urmă era căptuşit cu furnir închis la culoare şi avea scaune moi capitonate cu piele bej. Pe o masă joasă era o tavă uriaşă cu friptură de vită, bucăţi de brânză şi fructe proaspete, iar lângă ele o sticlă de şampanie într-o găletuşă cu gheaţă.

— Mmm!

Alice aruncă o privire în spate, spre geantă.

— A, o să țin geanta cu mine.

— Cum doriți.

Knox zâmbi şi puse geanta pe mochetă, aproape de scaunul ei.

— Preferați să vă schimbați hainele acum, sau aşteptați să decolăm?

— Să ne ridicăm întâi. Mai rezist puțin. Trebuie să plecăm.

— Bine, mă întorc imediat.

Knox trase perdeaua şi dispăru, iar Alice se cufundă în scaunul moale. Ascultă sunetul răguşit al motorului, apoi auzi uşa închizându-se şi pe însoțitori vorbind între ei. Se văzuse nevoită să improvizeze, din moment ce Bennie se întorsese din morți, dar lucrurile se aranjaseră bine. Planul C căpăta deja formă. Se uită pe fereastra rotundă în gaura neagră a nopții. Knox băgă capul după perdea.

— Ni s-a dat undă verde. Puneți-vă centura, vă rog.

— Sigur.

Alice îşi închise centura.

— Nu trebuie s-aştept ca să beau ceva, nu?

— Deloc, doamnă Rosato. Permiteți-mi, vă rog.

— Te rog, spune-mi Bennie.

Alice îl privi cum scoate sticla din gheața zornăitoare şi şterge cu un şervețel roşu gâtul aburit. Avionul se mişcă, iar dopul de la şampanie sări şi amândoi râseră.

— Eşti gata, Bennie? spuse Knox, ridicând un pahar.

— După ce tragi perdeaua, răspunse Alice, mascându-şi gândurile cu un zâmbet.

Capitolul 106

Mary stătea întinsă în vechiul ei pat de-o persoană, înconjurată de rafturi pline cu vechi animale de pluş şi cărți

de şcoală. Nu le vedea prea bine, pentru că era întuneric, dar le ştia formele şi mirosurile pe dinafară.

Întotdeauna îi plăcuse vechea ei cameră, de câte ori rămăsese peste noapte acolo dormise buştean, dar nu în noaptea aceasta.

Îşi trase cuvertura până la bărbie. Era îmbrăcată cu tricoul ei Goretti de demult. Nu putea să-şi scoată din minte imaginile serii. Judy, cu privirea ei îngrozită.

Scăpărarea pistolului. Aşteptarea de la spital. Răceala dintre părinții ei.

Era extenuată, dar mintea ei nu se odihnea. Mama ei se dusese la culcare în dormitor, tatăl ei dormea pe canapea. Singura dată când se mai întâmplase asta fusese când el adusese acasă nişte crabi vii. Îl iertase şi îi pusese în oală, aşa cum era firesc.

Mary se întoarse, cu ochii la BlackBerry-ul de pe noptieră. Îl luă, verificându-l a nu ştiu câta oară. Nimic de la Anthony, dar era un e-mail care nu fusese înainte. Era de la agenta imobiliară, fără titlu. Mary îl deschise:

Felicitări! Clientul a acceptat oferta. Scuze pentru întârziere. Totul e-n regulă. Aş fi sunat, dar e târziu.

Vorbim mâine.

Rămase cu privirea la ecran, până când se întunecă.

Tocmai devenise proprietara unei case care o costase relația ei cu Anthony. Oftă, singurul sunet din casa învăluită în tăcere, iar asta o făcu să se gândească ce făcea dintr-o casă, acasă. Nu era vorba nici pe departe de atractivitate, îmbunătățiri sau privelişti! Era vorba de oamenii care locuiau în ea.

Dacă acasă e acolo unde ți-e inima, atunci inima casei DiNunzio era frântă. Casa părinților ei nu mai era acasă în seara aceasta, iar dacă se gândea la casa ei cea nouă, nici aceea nu era cine ştie ce. Nu fără Anthony. Inima ei era cu el.

Ştia asta acum, înăuntrul ei. Se rugă să nu fie prea târziu. Luă telefonul şi îl sună. Nu putea renunța la casă, dar poate îl convingea să se mute cu ea. Sau să stea de vorbă şi să ajungă la o înțelegere. Îl iubea. Şi el o iubea pe ea, nu?

Telefonul sună şi sună, dar Anthony nu răspunse.

Încercă din nou, gândindu-se că a greşit numărul, dar degeaba. Îi scrise un mesaj: Te rog, sună-mă.

Niciun răspuns. Îi trimise şi un e-mail. Dintr-odată, telefonul sună, iar ea tresări. Pe ecran scria Anthony.

Răspunse.

— Tu eşti!

— Tocmai voiam să te sun.

— Da?

Mary se ridică repede în şezut.

— Ascultă, m-am gândit şi...

— Nu, pot să spun eu primul? Am repetat asta toată seara, de când am plecat de la spital.

— Sigur, inima îi bătea ca un ciocan. Spune.

— Am realizat ceva. Mi-am dat seama că noi doi avem o problemă, dar nu e legată de bani. Tu crezi că e, şi o vreme am crezut şi eu la fel, dar nu e.

Mary nu era sigură unde voia să ajungă.

— Eu chiar mă bucur de toate succesele tale. Sper să fii parteneră şi să cumperi casa. Vreau tot binele pentru tine. Te iubesc, Mary, chiar te iubesc.

— Şi eu te iubesc, spuse ea, emoționată.

— Ştiu că mă iubeşti...

Anthony ezită o clipă.

— Dar asta nu e decât o parte din poveste, pentru că uite de ce mi-am dat seama. Ca să n-o mai lungesc, totul s-a întâmplat pentru că Judy a fost aproape să moară. Când am văzut la ştiri că este în stare critică, m-am gândit: dacă

moare, o să fie distrusă. N-o să reziste, după moartea soțului ei.

Mary înlemni. Nu se gândise c-o să fie vorba de asta.

— Aşa că da, ştiu că mă iubeşti. Dar îl iubeşti şi pe el.

Mary simți că-i iau foc obrajii.

— Îl pomeneşti tot timpul. E ca şi cum ar fi încă cu tine. Mă compari cu el, în minte. Chiar tu ai spus-o, acum câteva zile, când am văzut casa aceea.

Anthony făcu o pauză.

— Nu mă înțelege greşit, îți înțeleg suferința. Ştiu cum e. Tata, ştii tu...

Mary ştia. Anthony încă îşi plângea tatăl, care murise cu cinci ani înainte.

— Dar tu nu ştii cum e să fii în locul meu, să fii îndrăgostit de cineva care suferă. Nu e bine. Nu mă pot lupta cu o fantomă şi nici vreau. Spuneai că nu ştii cum s-o mai dai cu mine, dar lucrurile stau exact invers. Eu nu ştiu cum să mă port cu tine ca să fie bine.

Mary nu ştia ce să spună. Cuvintele lui i se păreau adevărate. Nu se pusese niciodată în locul lui.

— Aşa că uite ce-ți propun eu, pentru noi. Hai să nu ne despărțim. N-aş suporta. Mi-e dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de tine!

Lui Mary îi tresălta inima de bucurie.

— Dar hai să lăsăm mutatul împreună până când vei fi gata să mergi mai departe. Cu adevărat gata.

Mary clipi, uimită.

— Mingea e-n terenul tău. Nu te grăbi. Gândeşte-te bine. O s-o luăm încet. Când eşti gata, spune-mi. Nu-ți cer să-l uiți cu totul. Doar ceva mai mult decât acum.

Sună bine?

— Nemaipomenit!

— O să simți când o să fii pregătită, iar problema banilor e altă mâncare de peşte. O să se rezolve de la sine. Nu contează cine e în acte. Noi doi contăm.

Mary îl auzea, poate chiar pentru prima oară.

— Capisce, cară?

Mary zâmbi. Îi plăcea când vorbea în italiană. Până la urmă, vorbeau aceeaşi limbă.

— Da, înțeleg şi ai dreptate.

— Îmi pare rău pentru ce-am zis, când ne-am certat.

— Şi mie îmi pare rău.

— Nu-mi place să ne certăm.

Mary se gândi la ce-i spusese Judy. În ultima vreme i se deschiseseră ochii în multe privințe.

— E bine să ne mai şi certăm. Aşa ştim că ne pasă.

— Aşa e.

Anthony făcu o pauză.

— Acum du-te la culcare.

— Vorbim mâine?

— Da, sigur. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Mary închise telefonul şi se aruncă la loc în pat, gândindu-se la ce-i spusese Anthony. Adormi cu telefonul în mână.

Capitolul 107

Bennie şi Grady au fost expediați la poarta opusă, împreună cu ofițerul Stern şi agentul special Wingate, în timp ce polițiştii din Philly, cei de la TSA, paza aeroportului, de la A.D.A. Şi agenții FBI îşi scoaseră celularele şi stațiile radio. În partea cealaltă, se făcea îmbarcarea pentru Miami, iar pasagerii erau supărați şi obosiți.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Lui Bennie îi venea să se ia la palme.

— Am crezut că e ea.

— Şi eu, spuse ofițerul Stern, dând din cap. Se întâmplă.

— Şi acum, ce facem?

— Verificăm toate terminalele, parcările, zona periferică, hotelurile şi restaurantele din apropiere. Verificăm alte zboruri, alte aeroporturi, chiar dacă e târziu.

— N-am făcut asta înainte?

— Sincer să fiu, nu suntem siguri ce s-a făcut şi ce nu. Sunt o mulțime de agenții care lucrează la caz, fiecare cu jurisdicția ei. Probabil că ne-a scăpat ceva.

N-am avut prea mult timp la dispoziție, iar în perioada asta din an, peste tot e personal puțin. Ar putea fi încă aici.

— Nu neapărat.

Bennie căzu pe gânduri.

— Trebuie s-o prind.

Grady îi aruncă o privire, fără să spună nimic.

— O s-o oprim, spuse ofițerul Stern, încrezător. S-a dat deja alerta. Suntem pe urmele ei.

— Dar cum veți proceda? Jurisdicția dumneavoastră se încheie în Philly.

Bennie se întoarse spre agentul special Wingate, un bărbat cu ochii întunecați, părul negru tuns scurt şi ținută militară.

— Sunteți de la FBI. Se duce în Bahamas. Ce putem face?

— Vom lua legătura cu autoritățile din Bahamas şi le vom alerta s-o aştepte pe aeroportul din Nassau. O vor ridica imediat ce va coborî din avion.

Agentul făcu o pauză.

— Am înțeles că banca de acolo va îngheța conturile.

Îi vom contacta şi noi, punându-i în alertă. N-o vor lăsa să retragă banii.

— Şi dacă o să le scape? spuse Bennie, uitându-se la poarta de îmbarcare pentru Miami, unde ultimul pasager dispărea spre avion.

— N-o vor lăsa! Au procedeele lor. Doar nu îi vor lipi poza pe ziduri.

— Dar are toate actele mele de identitate. Ea sunt eu. Bennie luă o hotărâre. Trebuie să ajung la Nassau în seara asta.

— De ce? Gray se uită la ea, alarmat. Nu va fi nevoie de tine acolo. Conturile vor fi înghețate. Nu are cum să ia banii.

Agentul special Wingate aprobă.

— Are dreptate. Autoritățile din Bahamas se vor ocupa de chestiunea asta.

— Nu. Ea va fi acolo. Trebuie să mă duc. Bennie traversă culoarul, îndreptându-se spre poarta de îmbarcare, iar Grady o ajunse din urmă.

— Bennie, chiar vrei să faci asta?

— Da.

— De ce?

— Pur şi simplu vreau.

Bennie se îndreptă spre biroul de bilete de la poartă, dar Grady insista.

— Atunci o să merg şi eu cu tine.

— Prefer să mă duc singură.

— Uite, ştiu că trebuie să vorbim, şi vom vorbi, dar nu e înțelept să te duci acolo de una singură.

— N-o să mi se întâmple nimic.

Bennie ajunse în fața angajatului de la compania aeriană.

— Mă numesc Bennie Rosato. Am un bilet rezervat la acest zbor.

— Îmbarcarea s-a terminat, îi răspunse angajatul, încruntându-se.

— Ei, vedeți bine care e situația... Trebuie să urc în avion. N-a plecat încă.

— Hm. Pot să văd actele dumneavoastră?

— Nu am niciunul.

— Nu puteți urca fără un act de identitate. Aşa spune regulamentul TSA!

Bennie se întoarse spre ofițerul Stern, care venise cu ea.

— Vă rog să garantați pentru mine. Trebuie să iau avionul ăsta.

Ofițerul i se adresă agentului de zbor.

— E o urgență a poliției. Doamna este Bennie Rosato şi are bilet la acest zbor. Am aprecia cooperarea dumneavoastră deplină.

— De obicei nu procedăm aşa, dar bănuiesc că putem face o excepție.

Grady o atinse pe mână.

— Dar ce vei face la Miami? Şi la Nassau? Nu te vor lăsa să intri în Bahamas fără paşaport. Trebuie să intervenim la imigrări.

Bennie se întoarse spre Wingate.

— Puteți să mă ajutați? Să sunați la biroul de imigrări din Miami şi Bahamas? Să le spuneți că voi ajunge acolo diseară?

— Pot să sun la oamenii noştri din Miami, dar nu vă pot promite că cei din insule vă vor ajuta. Dar voi face tot posibilul.

— Vă rog încercați. Trebuie să plec.

Bennie se îndreptă spre uşa avionului, dar Grady o opri.

— Eşti sigură de asta?

— Da.

— Atunci o să ai nevoie de bani.

Îşi scoase portofelul şi-i dădu cardul lui Amex şi toți banii. Sunt şase sute de dolari şi ceva mărunțiş. Dacă o să ai probleme cu cardul, sună-mă.

— Mulțumesc.

Bennie îi ocoli privirea şi plecă în grabă spre avion.

Grady nu şi-ar fi închipuit în veci că avea trei mii de dolari în geantă, bani făcuți din vânzarea de droguri.

Altădată, nici ea nu şi-ar fi închipuit una ca asta.

Capitolul 108

Alice stătea goală şi relaxată în scaunul de piele.

Partida de sex, la mii de metri altitudine fusese nemaipomenită. Knox îşi trase pantalonii pe el. Îl împinse în scaunul din faţa ei şi, cum avea încă fermoarul descheiat, îşi băgă mâna în boxerii lui. Knox chicoti.

— Sunt om şi eu.

— Relaxează-te. Alice îşi mişca degetele mai departe.

De când locuieşti în Nassau?

— Dintotdeauna.

— După ce-o să aterizăm, vii să stai peste noapte cu mine, la hotel?

— Păi... nu pot.

Zâmbetul lui păli, iar Alice se prinse imediat.

— Căsătorit? Şi ce dacă? Nu am nevoie decât de informaţii şi de ajutor. Ţi-ar ieşi bani frumoşi. O mie de dolari.

Knox pufni.

— Nu te cred.

Alice se aplecă, băgă mâna în geantă, scoase un teanc de bani şi i-l aruncă în poală. Uite, am o geantă plină de parale.

— Serios?

Lui Knox i se luminară ochii şi luă banii, întorcându-i pe toate părţile.

— Aici sunt o mie de dolari?

— Da. Şi mai sunt şi alţii de unde au venit ăştia, dar am nevoie de informaţii. BSB e cea mai mare bancă din Bahamas, nu?

— Sunt multe bănci în Bahamas: Scotiabank, First Caribbean, Royal...

— Dar BSB e mare?

— Da.

— Asta-nseamnă că lucrează multă lume acolo.

— Aşa e, BSB e unul dintre marii angajatori din Nassau.

— Trebuie să găsesc pe cineva care lucrează pentru ei. Ştii pe cineva?

Knox se gândi o clipă.

— Nu.

— Eşti sigur?

— Nu ştiu pe nimeni.

Knox se uită la ea, apoi aruncă o privire spre perdea.

— Ar cam trebui să plec. Willa o să se-ntrebe pe unde umblu.

— Bine.

— Şi o să primesc banii până la urmă?

— Sigur. Să vii repede înapoi!

Alice se aplecă şi-l sărută lasciv, mai făcu o manevră cu degetele şi se retrase.

— Poți să-mi aduci hainele?

— Sigur.

— Ai o țigară?

— Nu se fumează în timpul zborului. Knox rânji complice. Dar poți să tragi una de la mine.

Apoi se îmbrăcă repede şi ieşi din cabină.

Alice îşi turnă şampanie, adâncită în gânduri. O să ajungă în Bahamas în jumătate de oră. Zborul era direct. O s-o aştepte o maşină. O să stea la un hotel aproape de bancă, să fie acolo când o să se deschidă.

Se descurcase foarte bine, avea un avans considerabil.

Chiar dacă Bennie o s-o urmărească, n-o s-o prindă niciodată.

Knox se întoarse cu lucrurile ei, iar Alice îl sărută repede, apoi intră în baie. Avionul avea şi duş, aşa că se spălă pe

cap, îşi uscă părul şi se schimbă în tricoul gri, pantalonii trei sferturi pe care îi primise şi espadrilele Keds.

Se gândise deja la alt plan. Avea să-l pună în aplicare imediat ce aterizau.

Capitolul 109

Bennie se foia pe locul ei, hainele ei ude atrăgând privirile, mai ales la clasa business, unde rezervase Alice locul. Se uită pe hublou şi din întuneric răsări chipul lui Grady, cu expresia lui îngrijorată, în timp ce-i dădea toți banii pe care-i avea la el. Apoi şi-l închipui făcând dragoste cu Alice şi o trecu un fior. Emoțiile o cuprindeau din nou.

Se ridică de pe scaun, îşi ceru scuze, şi intră în baie.

Închise uşa, căută în poşetă şi scoase punga cu medicamente. Desfăcu fermoarul, fericită că pastilele erau uscate. Înghiți una, se aplecă şi bău apă, apoi se ridică.

În curând nu va mai simți durerea din mâini, din picioare sau orice altă durere.

Când ieşi, evită să se privească în oglindă.

Capitolul 110

Alice se privi în oglindă şi se fardă. Era super bine să zboare cu avioane private, cu toate facilitățile astea. Abia simți aterizarea, dar trăgea de timp, ceea ce făcea parte din planul ei. Tocmai se dădea cu Chanel, când auzi un ciocănit în uşă.

— Bennie? îl auzi pe Knox. E timpul să debarcăm.

Alice deschise uşa şi sări în brațele lui Knox, sărutându-l adânc şi îndelung.

— Scuze, am vrut să mă fac frumoasă pentru tine.

— Mmm... Limba lui Knox se plimba prin gura ei.

Miroşi sexy.

— Sunt sexy.

— Să ştii! Deci, eşti gata de plecare?

— Aproape.

— Maşina e pregătită şi te aşteaptă. Va trebui să treci pe la biroul de imigrări, dar nu va dura mult. Avem ofițerul nostru pentru aeroportul privat. Te voi însoți eu.

— Mă duci şi până la maşină? Nu ştiu unde e zona de aşteptare. N-am mai fost pe-aici.

— Normal, sunt liber în seara asta. Alte solicitări mai aveți?

— Doar una.

Alice îl sărută din nou.

— Trimite-o acasă pe cealaltă însoțitoare de zbor.

— A plecat. Au plecat cu toții.

— Chiar şi cei care fac curățenie în avion? Nu vreau să ne vadă cineva împreună. Soțul meu...

Alice se opri la mijlocul propoziției, iar Knox păru surprins.

— Aha, înțeleg. Se uită la mâna ei stângă. Şi cum, nicio verighetă?

— Nu când plec din oraş.

Alice zâmbi, la fel şi Knox.

— Nicio grijă. Echipa de serviciu nu se întoarce până mâine dimineață.

— Bine. O să ies imediat.

— Ne vedem afară.

Knox închise uşa toaletei, iar Alice o încuie, apoi intră în acțiune. Luă una dintre şosete, o udă şi-o înfăşură în jurul detectorului de fum din tavan. Scoase nişte prosoape de hârtie din suportul lor, făcându-le ghemotoace, şi le aruncă în coşul de gunoi. Luă şi hârtia igienică şi o aruncă şi pe ea lângă prosoapele de hârtie şi puse coşul de gunoi la fereastră, sub perdelele groase.

Luă cutia de chibrituri, aprinse unul şi le dădu foc perdelelor. Se degajă un miros ciudat. Scoase pistolul din geantă şi-l ascunse la spate, sub curea. Aruncă chibritul în coşul de gunoi aprins, îşi luă geanta, ieşi din baie şi se grăbi spre ieşirea din avion, unde, lângă uşa deschisă, o aştepta Knox.

— Ai tras un fum, nu-i aşa? întrebă el, iar Alice îl luă de braţ, împingându-l către uşă.

— Miroase, nu? O să mă las într-o zi.

— Ne lăsăm amândoi.

Knox o ajută să coboare scările, iar Alice cercetă pista. Era întunecată, dar se vedea un şir de avioane oprite lângă al lor, aproape de o cisternă argintie de combustibil pe care scria Avita. Pista era liniştită, nimeni în jur, nicio maşină de bagaje nu se mişca.

— Unde e toată lumea? întrebă zâmbind Alice.

— S-au dus la culcare. Bine aţi venit în Nassau.

Knox o luă de braţ, conducând-o spre un mic terminal cu design modern. Aleea asfaltată care ducea spre o uşă dublă de sticlă era mărginită de palmieri care foşneau în bătaia vântului, iar prin ferestrele mari ale terminalului nu se vedea decât o persoană în uniformă.

— O singură persoană?

— Suntem singurul zbor. Pe noi ne aşteaptă.

— Înainte să trecem pe la imigrare, nu putem să ne oprim la toaletă?

— N-ai fost de curând?

— Nu pentru mine, pentru tine. Alice chicoti. Mai e un singur lucru pe care nu l-am făcut şi pun pariu că-l fac mai bine decât nevastă-ta.

— Ha, ha! râse Knox. Treci' încoa, femeie.

Trecură de uşa automată, ajungând într-o sală de aşteptare, în care se găsea un televizor cu ecran mare, pus în faţa unei canapele de piele şi a mai multor scaune. Un

bărbat în cămaşă bleumarin vorbea la telefon şi nu-şi ridică privirea. Knox o conduse pe un coridor şi intrară pe o uşă pe care scria Bărbaţi.

Alice îl urmă înăuntru.

Capitolul 111

Bennie ieşi prima din avion când aterizară la Miami şi trecu repede prin burduf, spre terminalul plin de turişti cu pălării caraghioase, familii numeroase, cupluri în luna de miere, afacerişti umblaţi prin lume; se auzeau tot felul de limbi. Mamele îşi legănau copiii pe scaunele din faţa porţilor de îmbarcare, iar pe jos dormeau studenţi cu zborurile întârziate din cauza vremii. Zborul spre Nassau fusese şi el amânat, dar în avion le menţionaseră numărul porţii, care era a treia de pe coridor.

Îşi făcu drum prin mulţime, ajunse la poarta pentru Nassau şi se aşeză la rând ca să primească tichetul de îmbarcare. Mai avea cinci oameni în faţă, serviţi de un singur angajat depăşit de situaţie, aşa că se uită în jur după vreun şef, dar, nevăzând niciunul, aşteptă. Aerul condiţionat fusese oprit şi mirosea a transpiraţie şi a mâncare de fast-food. Oamenii se înghesuiau spre poartă, aşteptând anunţul de îmbarcare, şi până ajunse ea în faţă, se făcea deja îmbarcarea pentru zborul de Nassau.

— Cu ce pot să vă ajut? o întrebă angajatul companiei de zbor. Părea obosit.

— Mă numesc Bennie Rosato, am rezervare pentru acest zbor şi am nevoie de tichetul de îmbarcare!

— Sigur. Actul dumneavoastră de identitate, vă rog?

— Nu îl am. Mi s-a furat portofelul, dar cei de la FBI au luat legătura cu dumneavoastră pentru asta. V-au sunat din Philadelphia.

Bărbatul clipi de câteva ori.

— Dacă e o glumă, să ştiţi că sunt cam ocupat.

— Cei de la FBI trebuia să vă sune sau să sune pe cineva de la companie. Tocmai am coborât din avionul de Philly, iar ei mi-au permis să urc fără acte pentru că lucrez cu cei de la FBI.

— Dacă sunteţi de la FBI, ar trebui să aveţi nişte acte de identitate.

— Nu, sunt un simplu cetăţean, dar colaborez cu cei de la FBI.

Bennie scoase cartea de vizită a agentului special Wingate din geantă şi i-o dădu.

— Acesta este agentul care se ocupă de caz. Dacă-l sunaţi, va garanta pentru mine.

— Nu am timp să fac asta şi nu vă pot îmbarca fără acte, indiferent cine ar suna. Nu eu am făcut regulile.

— Dar am rezervare pentru acest zbor. Îmi puteţi găsi numele pe listă şi ştiţi că am coborât din alt avion, pentru că nu puteam să trec de biroul de securitate fără acte, nu?

Bennie simţea că pierde teren, dar nu putea să renunţe, altfel Alice ar fi scăpat pentru totdeauna.

— Lăsaţi-mă să trec. Trebuie să ajung la Nassau în seara asta.

— Nu pot să fac asta, îmi pare rău. Angajatul se uita îngrijorat la oamenii din spatele ei. Acum, aşa cum vedeţi, sunt mai multe persoane care aşteaptă şi...

— Atunci daţi-mi telefonul şi sun eu! Bennie se duse în spatele ghişeului, dar angajatul companiei ripostă, ridicând mâinile în semn de apărare.

— Staţi! Nu aveţi voie să veniţi aici.

— Vreau doar să folosesc telefonul dumneavoastră.

Toată povestea asta se va clarifica în două minute.

Trebuie să prind avionul ăsta.

— Îmi pare rău, dar aşa ceva nu este permis. Nu am acces la o linie externă de aici. Tot ce pot să fac este s-o sun pe şefa mea şi să-i spuneți ei ce problemă aveți.

Bennie se uită în spate şi văzu că îmbarcarea se făcea rapid.

— Atunci sunați-o!

— Domnişoară, nu pot să dau de ea imediat. Este în pauză.

Angajatul îşi umezi buzele, nervos.

— De ce nu vreți să rămâneți aici în seara aceasta, vă cazăm la hotelul de lângă aeroport şi vă putem oferi un voucher de zbor pentru orice distanță din spațiul continental al Statelor Unite, valabil până la un an.

Bennie se întoarse spre bărbatul din spatele ei.

— Domnule, pot împrumuta telefonul dumneavoastră, vă rog?

— Que? spuse el încruntat, dar angajatul îi făcea deja semn să se apropie de ghişeu, vorbindu-i într-o spaniolă grăbită.

— Poate cineva să-mi împrumute un telefon? Strigă Bennie spre ceilalți care stăteau la rând.

— Dă-te, femeie, la o parte! răspunse enervat un om în vârstă. O să pierdem avionul!

— Mă scuzați, auzi ea o voce şi se întoarse. În spatele ei stătea un bărbat solid, cu ochelari şi barbă încărunțită. Purta o cămaşă înflorată şi avea un sac marinăresc pe care scria „Marlboro”.

— V-am auzit spunând că vreți să ajungeți la Nassau?

— Da.

— Ştiu pe cineva care vă poate duce acolo.

— În seara asta?

— Pot să-ntreb, răspunse bărbatul.

Capitolul 112

Alice îl împinse pe Knox într-o cabină de toaletă şi închise uşa de lemn. Îl lipi de perete, sărutându-l, apoi începu să-i descheie pantalonii.

— Pariez că ştiu ce vrei, şopti ea.

— Ştiu că ştii.

De afară se auzeau nişte strigăte, semn că cineva descoperise focul din avion. Îşi strecură rapid degetele în pantalonii lui, îl apucă bine de organele genitale şi-l strânse aşa de tare, că ochii aproape îi ieşiră din cap.

— Auu! scânci Knox, năuc.

— Acum eşti atent la mine? Avionul nostru a luat foc, iar dacă am noroc, o să şi explodeze.

Bum! Ceva explodase afară. Vibraţiile zguduiră clădirea. Se porni o alarmă.

— Trebuie să ajung la maşină, spuse Alice, ţinându-l strâns. Ori faci ce zic, ori îi spun şefului tău că tu ai pus focul. A fost aprins de la ţigara ta şi de la chibriturile tale. O să spun că tu l-ai pus, după ce m-ai violat. O să le spun poliţiştilor, o să-i spun şi nevestei tale. Tot.

— Nu!

Knox dădu din cap.

— Am cazier. Te rog. Fac tot ce vrei.

— Deşteaptă mişcare. Alice îi dădu drumul. Mai întâi, scoate-mă de aici.

BUM! Altă explozie asurzitoare, urmată de alte strigăte. Probabil explodase alt avion, cel oprit lângă al lor.

— Mişcă-te! Repede! Alice îl luă de braţ, trânti uşa la perete şi-l trase după ea. Du-mă la maşină.

— Da' ce zici, îmi mai dai o mie?

— S-a făcut.

— Atunci, pe aici! Knox ieşi repede din cabină, când o altă explozie zgudui clădirea. Se clătinară, dar rămaseră în picioare şi ieşiră din baie, alergând spre sala de aşteptare.

Încăperea se umpluse de fum. Pe pistă izbucnise un incendiu uriaş. Probabil că explodase cisterna. O maşină de salvare se apropia de locul deflagrației. Un angajat în uniformă trecu în fugă pe lângă ei, urlând într-o stație.

Alice se ascunse în spatele lui Knox, dând buzna pe uşile pe care scria Cameră de odihnă, apoi Control de zbor, apoi pe uşa care dădea afară. Aerul se încinsese.

Nu mai putea respira şi-o usturau ochii din cauza fumului.

— Pe aici! strigă Knox, alergând la maşină.

Capitolul 113

Bennie se ținea strâns de mâner, iar elicopterul lăsă în urmă arhitectura fistichie şi luminile de neon din Miami.

Părul îi flutura în jurul feței şi stătea aplecată în față, uitându-se pe geam. Vântul le bătea în față, motorul îi huruia în urechi, iar elicele țiuiau asurzitor. Norii pluteau, iar luna îi apăru în față, oglindindu-se într-un ochi întunecat de apă, făcând undele să strălucească ca un şirag de perle.

Pilotul era un bărbat mai în vârstă, care-l cunoştea pe tipul solid din aeroport, dar mai mult decât atât nu ştia despre el. Părea să ştie ce face, mişcându-şi mâinile profesionist pe consola de zbor, cu toate instrumentele, ceasurile şi butoanele ei. Numerele afişate pe ele păreau suspendate în întuneric.

Încercă să ghicească următoarea mişcare a lui Alice.

Mai mult ca sigur că era în drum spre Bahamas, dacă nu cumva ajunsese deja. Zburase probabil cu un avion privat. Cardurile de credit nu fuseseră anulate în seara aceasta, pentru că toată lumea fusese aşa de ocupată.

Se întrebă dacă cei de la FBI sunaseră în Bahamas. Nu avea acte de identitate, paşaport şi habar n-avea cum o să ajungă pe insulă.

— Schimbare de planuri! strigă pilotul, ca să fie auzit.

Nu pot ateriza pe L.P.

— Ce?

— Lyden Pindling, aeroportul din Nassau. Trebuie să te las pe altă insulă. O să iei feribotul spre Nassau mâine dimineață.

— Nu, trebuie să ajung la Nassau în seara asta. Aşa ne-am înțeles.

— N-am ce face. Au închis aeroportul.

— Nu poți să aterizezi în altă parte pe insulă?

— O să te coste.

— Am bani, doar ai văzut.

— Recepționat. Ține-te bine, blondino.

Blondino. Asta devenise Bennie. Oricum, nici ea nu mai ştia cine este. Înainte lupta în numele legii, iar acum era în afara ei. Era pe punctul de a intra ilegal într-o țară.

Iar intenția ei era de a ucide.

Capitolul 114

Alice şi Knox alergară la maşină, prin mulțimea dezorientată. Alarmele sunau peste tot. Aerul era plin de fum. Cineva urla într-un megafon. Angajații aeroportului, îmbrăcați cu veste reflectorizante, se grăbeau spre locul incendiilor. În parcarea de limuzine îi aştepta un Lincoln negru, cu uşa din față şi portbagajul deschise.

— Nu e şoferul! strigă Alice, ducându-se în față. Zări cheile în contact.

— A lăsat cheile. Urcă.

Knox închise portbagajul şi sări în maşină.

Alice învârti cheile şi apăsă pe accelerație. Ieşi în viteză din parcare, în timp ce maşinile de poliție goneau direct spre ei, pe aceeaşi bandă.

— Întoarce! strigă Knox. Mergem pe contrasens!

Alice trecu pe banda cealaltă.

— Zi-mi cum ies de-aici.

— Fă stânga.

Knox îi arătă cu mâna, iar Aice întoarse, apoi acceleră spre ieşire, tocmai când o maşină de pompieri venea spre ei, cu farurile orbitoare.

— Acum, pe unde?

— Dreapta, apoi stânga.

Knox îi arătă din nou.

Alice o luă pe un drum lateral şi conduse până când ieşiră din zona cu hoteluri şi firme de închirieri auto. Se trezi într-un cartier de case mici, dărăpănate, cu fațadele decolorate şi scorojite. Oamenii ieşeau cu maşinile să vadă ce se întâmplă la aeroport, dar ea merse mai departe, până ajunse la un popas, de unde pornea un drum neasfaltat. Trase pe dreapta, opri maşina şi se uită la Knox, care părea nervos, având chipul luminat de becurile de la bord.

— Acum să te văd, îi spuse Alice. Am nevoie de un angajat de la BSB. Trebuie să-mi găseşti pe cineva.

— Nu ştiu pe nimeni.

— Gândeşte-te mai bine. Trebuie să ştii pe cineva care să ştie.

— Cât ai da pentru asta? Lui Knox îi luciră ochii. Ştiu că ai mai mult în geanta aia.

— Cinci mii.

— Douăzeci.

— Zece.

— Cinşpe'. Alice zâmbi prefăcut. Nu-ntinde coarda.

— Bine.

Knox se opri.

— Verişoara mea are un prieten şi el s-ar putea să ştie pe cineva, dar nu sunt sigur.

— Atunci sun-o!

Capitolul 115

Elicopterul începu să coboare, cu zdruncinături, iar Bennie zări ceva portocaliu şi strălucitor în depărtare. Nu putea să-şi dea seama ce e, dar nu conta. Pilotul apăsă pe un buton şi un fascicul de lumină albă căzu pe un loc plin de moloz, buruieni şi cioburi.

Se ținu bine când se apropiară de sol. Se formase un vârtej, care arunca insectele în lumină, iar elicopterul mai pluti în aer un timp, apoi coborî şi ateriză. Pilotul îşi ridică degetele mari, semn că au aterizat în siguranță, apoi roti o manetă. Motorul se opri.

Pilotul îşi scoase căştile, cu un zâmbet larg.

— E mai bine în Bahamas.

— Unde suntem?

— În Adelaide, la sud-vest de Nassau. Terenul ăsta e al unui prieten. O să stau aici în seara asta, la el.

Se întoarse.

— Ai văzut incendiul ăla de la aeroport? Ce dezastru!

Bennie ciuli urechile. Un incendiu în aeroport. Alice era aici? Era o coincidență?

— Trebuie să ajung la Nassau, cât mai repede.

— Amicul meu şi cu mine putem să te ducem cu maşina. E la juma' de oră distanță. Mai avem un prieten, are o sală de poker deschisă non stop.

— Atunci, să mergem.

Bennie îşi luă geanta, deschise uşa care scârțâia şi se dădu jos din elicopter, iar pilotul veni de pe partea cealaltă, cu o geantă de pânză în mână.

— Ai grijă pe unde calci. Sunt o grămadă de găuri de crabi pe-aici. O să le vezi carapacele pe jos. Sunt mov, roşii, negre...

Bennie văzu o gaură, dar nicio carapace. Locul era întunecat şi singura lumină venea de la o baracă dărăpănată, situată la vreo sută de metri mai încolo.

— Acolo stă prietenul tău?

— Mda. Ia-mă de mână. Vezi să nu te loveşti de vreun copac, sunt pruni şi struguri de mare[23]. De la ei miroase aşa.

Lui Bennie nu-i mirosea a nimic. Oricum, nu venise aici să vadă flora şi fauna.

— Uite, eu nu vreau decât un singur lucru.

— Sigur, care-i ăla?

Îi spuse pilotului, iar el nu păru câtuşi de puțin surprins.

Capitolul 116

Alice puse pistolul pe scaun, aproape de uşă, în timp ce Knox vorbea la telefon cu verişoara lui. Stăteau în parcarea întunecată a unui restaurant chinezesc dărăpănat. Era închis, aşa că parcarea era goală, deşi străzile vuiau din cauza maşinilor care se îndreptau spre aeroport. O maşină albastră a poliției trecu în viteză, cu girofarurile aprinse, apoi încă una, pe care scria Poliția Centrală. Toți polițiştii din Bahamas erau probabil la aeroport, iar sirenele urlau întruna.

— A, eşti la FirstBank acum? spunea Knox. Felicitări, Letty. Mătuşa Jane nu mi-a zis nimic.

---

[23] Coccoloha uvifera, arbust cu fructe comestibile, care creşte în zona tropicală. (n.tr.)

— Întreab-o de cineva care mai e acolo. Află un nume. Îi şopti Alice.

— Letty, ştii pe cineva care mai lucrează acolo? Mai ţii legătura cu cineva? E ceva important.

Alice deschise torpedoul şi găsi un carneţel cu pix.

— Cine? Mai zi o dată. Sigur, mi-aduc aminte de ea.

Ai vreun număr de telefon sau adresă?

Knox repetă informaţiile auzite, iar Alice le notă.

— Mersi, Letty. Pupă-i pe toţi din partea mea. Închise telefonul. O cheamă Julie Cosgrove. O cunosc.

— De unde?

Alice porni motorul.

— Am făcut acelaşi liceu. Era îndrăgostită de mine.

— Cum ajungem la ea acasă?

— E aproape de Cable, pe drumul spre Nassau.

— Să mergem. Arată-mi.

— Vrei să sunăm întâi?

— Nu, mai bine să apărem aşa.

— Atunci, fă prima la dreapta.

Knox îşi deschise telefonul.

— Trebuie s-o sun pe soţia mea. Ce să-i zic?

— Spune-i că trebuie să dai o mână de ajutor la aeroport. O să ajungi acasă în zori.

Alice acceleră şi ieşi din parcare. Introduse adresa în sistemul de navigaţie al maşinii şi o săgeată albă apăru pe ecranul fixat pe bord.

— Întoarce dreapta peste trei sute de metri, se auzi vocea mecanică, neutră a robotului.

Capitolul 117

Bennie avea în faţă un AK-47, un M-3, două puşti de vânătoare 30-30 şi trei revolvere, toate întinse pe jos, pe o pătură murdară, ca într-o expoziţie făcută la repezeală.

— Nu prea ai de unde alege, nu-i aşa? întrebă pilotul, iar celălalt, John nu-ştiu-cum, pufni în râs.

— Cum ziceam, nu e ca la Newark. Era un american tânăr şi îndesat, ras în cap, tatuat pe gât cu numele de Johnny Angel, cu blugi şi un tricou demodat de surfer.

Depozitul de cărămidă era al lui şi era plin cu maşini vechi de tuns iarba, pluguri, secerători şi un tractor vechi cu acoperişul zdrobit ca o carapace de crab.

— Cât e ăsta? întrebă Bennie, luând un Smith &

Wesson. Era un model mai vechi, probabil strămoşul celui pe care-l avea ea acasă, într-un seif de arme.

Trăsese cu el doar la lecţiile de tir, dar atunci îi fusese uşor să „ucidă" silueta duşmanului care se întorcea repede la ea, cu capul ei de hârtie ciuruit şi făcut ferfeniţă.

— Un S&W? spuse Johnny Angel. Trei sute.

— Mi se pare cinstit.

Bennie scoase banii din geantă, îi numără şi-i dădu.

— Ai acolo şase gloanţe. Ai nevoie de mai multe?

— Dac-o să am, am dat de necaz.

— Ha!

Johnny Angel râse, iar pilotul îl bătu pe spate.

— Mersi, omule! Vrei să mergi cu mine şi cu Tomboy în oraş? E-n maşină.

— Ce face, fumează iarbă?

— Tu ce crezi?

— Nu vin.

Johnny Angel îşi mângâie barba cenuşie.

— Sunt curat şi treaz de doi ani jumate.

— Ha! Bătrânel cu nevastă, ai?

— Ai nimerit-o.

Johnny Angel râse din nou. Bennie băgase pistolul în geantă şi aştepta la uşă.

— Gata de plecare, băieţi?

Capitolul 118

Alice se postă în spatele lui Knox, care suna la uşa unei case modeste, cu faţă de stuc galben. Ferestrele erau întunecate, iar afară era parcat un Neon model vechi, cu semnul „Copil la bord”. Aerul era parfumat de la grădina plină de flori din faţa casei, iar aleea era luminată de felinare mici de plastic.

Alice îi dădu un ghiont lui Knox.

— Mai sună o dată.

Knox apăsă pe buton, şi tocmai când se auzi soneria, la etaj se aprinse o lumină.

— Ţine-te de plan, spuse Alice în şoaptă.

În clipa următoare, se aprinse lumina de la intrare şi la fereastră apăru o femeie.

— Julie, sunt Knox Balderston. Mă mai ţii minte? Ai putea să deschizi?

— Knox?

Uşa se deschise şi în prag apăru Julie Cosgrove, într-un halat alb. Era scundă, grăsuţă, avea pielea închisă la culoare şi trăsături şterse. Obrajii îi erau ciupiţi de vărsat de vânt. Avea părul strâns la spate într-o coadă pe care o mângâia stânjenită şi zâmbea.

— Bună, ce mai faci? Ce-i cu tine aici la ora asta?

— Ea e Bennie, o prietenă, şi trebuie să vorbim cu tine despre ceva. Te rog, putem să intrăm?

Knox îşi împreună mâinile rugător, iar Julie deschise uşa şi se întoarse în livingul micuţ şi cochet.

— A trecut multă vreme. M-am mai întâlnit cu Letty prin piaţă şi mi-a spus că-ţi merge bine.

— Da, mersi. Şi tu, la fel?

— Acum, da, adică după ce am divorţat de Joey.

— Ştiam eu că nu e destul de bun pentru tine.

— Şi de ce nu mi-ai spus? îi replică Judy şi râseră amândoi, în timp ce le făcu semn spre scaune şi o canapea albastră.

— Luați loc, vă rog!

— Letty mi-a spus că ai fost promovată la BSB.

Knox şi Alice se aşezară.

— Da. Julie dădu din cap cu mândrie. Sunt manager de unitate acum.

— Bravo ție, spuse Knox, dar Alice începea să-şi piardă răbdarea, aşa că interveni:

— Julie, mă numesc Bennie Rosato, iar eu şi Knox suntem prieteni. Şi eu am divorțat şi mi-am transferat toți banii în banca voastră, ca să-i țin departe de soțul meu, care m-a înşelat. Vreau să-i retrag mâine dimineață, dar cred că banca mea din Statele Unite vrea să-mi blocheze conturile, pentru că el încearcă să obțină banii, ca pensie alimentară.

— Aoleu.

Julie se încruntă, luată prin surprindere.

— Pot să fac ceva să-l împiedic? Vorbim de trei milioane de dolari.

Ochii negri ai lui Julie străluciră.

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios.

— Atunci e vorba de servicii bancare private. Cum se numeşte banca din State?

— USABank din Philadelphia.

— Cred că sunt parteneri cu noi, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Asta simplifică lucrurile când cineva încearcă să ne împiedice să blocăm conturile. Banca ta, USABank, ne-a trimis deja un e-mail, probabil, în care ne cere să restricționăm accesul la conturi, pentru că ei trebuie să

iniţieze procedura. Dacă cineva ar vrea să fie sigur că mesajul nu ajunge la noi, l-ar intercepta şi l-ar şterge.

— Şi cum ar face asta?

— Nu e greu.

Julie făcu o pauză, gândindu-se.

— Pe scurt, astfel de mesaje ajung într-o adresă specială, la care eu am acces. Toţi managerii au. Sau ar putea fi direcţionat spre alt departament, cea ce ar provoca o întârziere, până cineva îşi va da seama de eroare.

Bingo.

— De fapt, s-a întâmplat chiar ieri. Nu am primit o cerere de transfer de fonduri, pentru că un manager i-a trimis mesajul unei anume Christine, nu cea care trebuia.

Sunt trei Christine, sus. Trebuia trimis la Christine G., dar a ajuns la Christine K.

Julie părea somnoroasă.

— Nu mai trebuie să spun că şeful nostru n-a fost prea bucuros.

— Uite ce, trebuie să faci asta pentru mine. O să te plătesc foarte bine.

— Nu. Julie dădu din cap. E împotriva regulamentului.

Knox o bătu pe genunchi.

— Julie, nu poţi să ne ajuţi?

— Julie, te rog aşa, ca de la femeie la femeie. Sunt banii mei şi tot ce vreau e să păstrez ce-i al meu. Uite, aici e dovada.

Alice scoase portofelul şi paşaportul din geantă şi i le dădu lui Julie, care se uită la ele şi i le înapoie.

— Tot nu mi se pare normal.

— Dar nu e ilegal! Nu e furt, din moment ce sunt banii mei.

— Banca oricum nu ţi-ar permite să retragi o asemenea sumă atât de repede.

Alice nici nu voia să audă că nu se poate.

— Dar ai putea transfera banii la altă bancă, nu, aşa cum au fost mutaţi la BSB?

— Da, sigur, dacă ai solicita asta.

— Atunci asta solicit, să interceptezi blocarea conturilor, să-mi lichidezi contul în seara asta şi să transferi imediat banii la o bancă din Elveţia sau ceva de genul ăsta, unde el nu poate ajunge.

Alice făcu o pauză de efect.

— Dacă mă ajuţi, îţi dau 50.000 de dolari.

Julie rămase cu gura căscată.

— Ăsta-i salariul meu pe un an!

— Vei vedea, vor fi ai tăi, în câteva ore.

Knox dădu din cap.

— Fă-o, Jules. Crede-mă, o să se ţină de cuvânt.

Suntem în asta împreună, iar dacă o să redirecţionezi mesajul spre alt departament, aşa cum ai spus, nimeni n-o să-şi dea seama. Poţi să-ţi păstrezi şi slujba, şi banii.

Julie se gândea, încruntată, privindu-l pe Knox, iar Alice realiză că trebuie să încheie târgul repede.

— E un plan bun, Julie. Knox are dreptate. Sunt mulţi bani, iar dacă ai un copil, o să-ţi prindă foarte bine, nu?

— De unde ştii că am un copil? o întrebă Julie şi se încruntă din nou, iar Alice se temu că a spus ce nu trebuie.

— Pe maşină... am văzut un semn de „Copil la bord”.

Julie căzu pe gânduri.

Knox se lumină.

— Ai un copil, Jules? Eu am trei băieţi.

Julie se chinui să zâmbească.

— Eu am unul. Îl cheamă James, James Albert. Are doi ani şi jumătate.

— Unde e? Knox privi spre scări. Doarme?

Alice văzu că nu erau jucării prin livingul îngrijit şi nici nu treziseră vreun copil când sunaseră la uşă.

— E internat în spital, răspunse Julie, de trei săptămâni. Are leucemie.

— O, nu. Knox o atinse din nou pe Julie pe genunchi.

Îmi pare atât de rău...

— Mă rog să fie bine. Doctorii spun că nu trebuie să-mi pierd speranța.

Julie suspină adânc, iar Alice nu scăpă ocazia.

— Ei bine, atunci, nu vrei să aibă parte de cea mai bună îngrijire medicală? Poate să schimbe cu totul lucrurile, nu? Dacă n-o faci pentru tine, fă-o pentru el.

Julie aprobă din ochi.

Capitolul 119

Jeep-ul mergea pe drumuri desfundate de țară, spre oraş. Bennie se clătina pe bancheta din spate. Pilotul şi şoferul vorbeau încet şi ea se aplecă, căută în geantă, scoase punga cu pastile şi-o înghiți pe ultima, fără apă.

Aruncă apoi punga lângă ea.

— Uite încă una, spuse şoferul, trăgând pe dreapta, când o maşină trecu în viteză. Iu-huu! Ce tare! În sfârşit se-ntâmplă ceva, în afar' de vasele alea tâmpite de croazieră.

— Ştiri de ultimă oră, spuse pilotul, şi amândoi izbucniră în râs.

În spatele lor se auzi un claxon, un autoturism semnaliză şi îi depăşi rapid. Maşinile şi camioanele bătuseră drumurile toată noaptea, pline cu militari în rezervă şi voluntari, care se duceau să dea o mână de ajutor la aeroport.

— Poți să dai drumul la radio? întrebă Bennie. Sunt curioasă ce se-ntâmplă.

Şoferul accelera, încercând să ajungă din urmă luminile de semnalizare care dispăreau în depărtare.

Dădu drumul la radio, schimbă posturile şi se opri la ştiri. Un crainic anunța:

— Incendiul s-a întins şi mulţi dintre cei care au intervenit în primele faze au fost spitalizaţi, fiind epuizaţi din cauza căldurii. Autorităţile au raportat că nouă avioane private şi o cisternă cu combustibil au fost distruse într-o serie de explozii. Cu toate acestea, poliţia ezită în a susţine că un atac terorist ar sta la baza...

— Ce tâmpenie! Şoferul închise radioul, râzând. Al Qaeda în Nassau?

— Au venit după trabucuri cubaneze, spuse pilotul, şi râseră amândoi.

Bennie rămase cu privirea la geamul de plastic al Jeep-ului, citind firmele luminoase. Esso, Dream's Liquor, Hibiscus Inn Hotel, numai 29,99 de dolari pe noapte.

Câmpurile lăsau loc suburbiei şi caselor cu ferestrele întunecate şi câini care lătrau în curte.

— Aproape am ajuns, spuse pilotul. Intrăm pe Blue Hill.

— Traseul turistic, adăugă şoferul, şi râseră din nou amândoi.

Bennie îi lăsă în pace, gândindu-se unde s-ar duce Alice. Trebuia să stea peste noapte la hotel. Nu se putea duce la bancă decât dimineaţa.

— Auziţi, băieţi, îi întrebă ea, ştiţi cumva unde e banca BSB?

— Sigur, răspunse şoferul. E chiar în centru, pe Bay Street.

— Sunt ceva hoteluri pe lângă ea?

— O grămadă. Sheraton şi Hilton sunt la intrarea pe Bay Street, apoi altele mai mici, în oraş. Acolo vrei să te lăsăm?

— Da. La Sheraton.

— Sigur nu vrei să vii să te distrezi cu noi?

— Nu, nu, mersi.

— Deşteaptă fată, spuse pilotul, peste umăr. Când se distrează Tommy, petrecerea se termină la puşcărie.

Şoferul râse.

— Nu-n seara asta. Sunt ocupați cu incendiul. Dacă vrei să faci praf magazinul de băuturi, acum e momentul.

Bennie își dădu seama că spune adevărul. Polițiștii vor fi ocupați până peste cap în seara aceea. Dacă Alice pusese focul, de-asta o făcuse. Dar pentru ce, mai exact? Să-i îndepărteze pe polițiști de bancă? Să treacă de imigrări, în caz că sunaseră cei de la FBI?

Trecură prin sensul giratoriu și fură depășiți de altă mașină, o camionetă albastră pe care scria Ai încredere în Dumnezeu, apoi pe lângă o școală de Drept și College of the Bahamas, ajungând în centrul orașului, la un șir de case, supermarketuri și un salon de coafură.

Oamenii stăteau pe praguri sau în grupuri, pe trotuar, vorbind și fumând.

Bennie se uită la ei. N-o să-i fie greu să găsească o blondă înaltă, îmbrăcată ca o avocată.

N-o să mai dureze mult.

Capitolul 120

Alice intră cu limuzina pe drumul neasfaltat. Knox stătea lângă ea și Julie, pe bancheta din spate. Îi luase ceva timp să iasă din suburbii, dar în față se vedeau hotelurile înalte și luminile din Nassau. O mașină din spate semnaliza insistent.

— Cred că mașina din spate vrea să treacă, spuse Julie, care stătea ca pe ace. Probabil că se duce tot la aeroport.

— Îmi pare rău, dar și noi ne grăbim.

Alice nu glumea. Mai devreme sau mai târziu, șoferul limuzinei avea să observe că i-a dispărut mașina. Se uită la Knox, care privea pe fereastra deschisă. Devenise prea costisitor și știa c-o să ceară mai mulți bani.

Oricum, nu îi mai era util.

Farurile din spate semnalizară din nou, iar Alice trase în fața unei case vopsite în roz strident şi lăsă maşina să treacă cu viteză. Dădu în spate, apăsă pe claxon şi, în acelaşi timp, scoase pistolul de la spate, îl îndreptă spre capul lui Knox şi trase.

BUM! Knox se prăbuşi pe loc spre dreapta, iar sângele şi creierii i se împrăştiară pe cămaşă; sunetul claxonului acoperise zgomotul pistolului şi țipătul de spaimă al lui Julie.

— Gura!

Alice apucă volanul şi se uită în oglinda retrovizoare.

Julie îşi pusese palma peste gură.

— O singură vorbă şi-o să pățeşti la fel! Ştii ce-o să facem mai departe, nu? Respectăm planul, da?

Îngrozită, Julie nu spuse nimic.

— Spune da, să te-aud!

— Da, spuse Julie, cu voce tremurată.

— Acum, să recapitulăm.

Alice îl trase pe Knox de cămaşă, ca să-l readucă în poziția verticală pe scaun. Capul i se clătină pe gâtul moale. Apăsă pe buton ca să închidă geamul de pe partea lui.

— Julie, ascultă-mă! M-auzi?

— Da.

— Noi două o să mergem la bancă. O să mă prezinți ca fiind prietena ta din State. O să-i spui gardianului că ți-ai uitat cheile de la casă, la birou. Ai fost la spital, apoi în oraş, cu prietenii, şi de-aia ai venit aşa târziu.

M-asculți?

— Da.

— O să mergem la tine în birou, o să ştergi mesajul de la USABank şi o să faci tot ce mai trebuie pe computer. După aia o să-ți dau banii şi o să plecăm amândouă la treburile noastre, ne-am înțeles? O să ne ținem pe vecie gura amândouă.

— Da.

— Dacă o să spui ceva la poliție, oricând, o să le spun că l-ai ucis pe Knox, vechea ta iubire din liceu. O să le spun că ai luat parte la schema cu banca şi cu aeroportul.

— Cu aeroportul?

Alice mări viteza.

— Dacă o să-ți dai drumul la gură, o să faci puşcărie, şi-o să-ți ia copilul. Totul depinde de tine.

Pe Julie o podidiră lacrimile.

— Eşti băgată până-n gât în treaba asta, dar o să ieşi dac-o să-ți ții gura. Nimeni nu ştie că Knox a fost cu noi în seara asta. Corect?

— Corect.

— Aşa te vreau!

Alice acceleră, ştergându-şi o picătură de sânge de pe obraz. Îşi verifică hainele şi văzu că erau destul de curate. Singura urmă era la mâna dreaptă şi pe braț, dar asta se rezolva. Avusese noroc că fereastra dinspre partea lui Knox fusese deschisă, altfel s-ar fi făcut mizerie.

— Julie?

— Da.

— Zi-mi unde putem să aruncăm cadavrul ăsta, până nu se-mpute.

Capitolul 121

Bennie intră în holul bine luminat de la Sheraton, care era pustiu, şi se îndreptă spre recepție. Un recepționer tânăr apăru din spatele unei uşi.

— Doriți o cameră? întrebă el, amabil.

— Nu, caut pe cineva pe numele de Bennie Rosato.

Arată ca mine, e sora mea geamănă. S-a cazat în seara aceasta? Ar fi trebuit să ajungă acum câteva ore.

— Nu vă pot oferi astfel de informații. Sunt confidențiale.

— Dar trebuie s-o văd neapărat! Am nişte medicamente de care are nevoie şi am uitat unde stă.

— Hm.

Recepționerul se uită în jur.

— Între noi fie vorba, n-am văzut-o pe-aici şi nu sunt decât eu.

— Unde sunt situate celelalte hoteluri? Poate fi la oricare dintre ele.

— Hilton e chiar lângă noi şi mai sunt câteva pe străzile Charlotte şi Cumberland. Districtul financiar e la câteva străzi de noi. Recepționerul îi arătă în spatele lui, iar Bennie îi mulțumi şi plecă.

Ajunsă în stradă, se uită după Alice, dar nu avu noroc. Nu era nimeni pe trotuar. Maşinile erau rare şi se circula doar într-un singur sens, pe Bay Street, în jos şi la stânga. În apropiere, se afla hotelul Hilton, imens şi luminat puternic, iar Bennie se îndreptă spre el, întâlnind doar un grup de adolescenți zgomotoşi, în tricouri largi.

Traversă parcarea de la Hilton şi intră în holul decorat în nuanțe de bej şi auriu. Câteva femei cu rochii în culori țipătoare făceau conversație într-un colț.

Recepționera vorbea la telefon, dar închise imediat ce Bennie apăru la recepție, întrebând de sora ei geamănă.

— Îmi pare rău, spuse ea. Identitatea oaspeților noştri este confidențială.

— Dar am nişte medicamente pentru ea, pe care trebuie să le ia în seara asta!

— Înțeleg. Recepționera îşi muşcă buzele. Hotelul este rezervat în totalitate, avem trei conferințe şi nunta familiei Anders. Este invitată la vreunul din aceste evenimente?

— Nu.

— Înseamnă că nu este aici.

— Mulțumesc. O să mai caut.

Bennie ieşi din hotel şi cercetă strada. Nici urmă de Alice, iar oraşul era încă pustiu. Pe partea cealaltă a străzii strălucea firma roz cu portocaliu de la Dunkin' Donuts, dar localul era închis la ora aceea, la fel şi restaurantul thailandez şi Muzeul Piraţilor, care avea la intrare un drapel cu un craniu şi oase încrucişate.

Făcu la stânga, spre o clădire cu decoraţii de stuc, pe care scria British Banking Centre, trecu de ScotiaBank, apoi merse pe Bay Street. Era aproape de apă, probabil, după mirosul de peşte. Era o noapte adâncă, cu o umezeală insuportabilă. Felinarele erau puţine şi la distanţă mare unele de altele, semănând cu nişte globuri aureolate, iar cele mai multe dintre magazine aveau intrările acoperite cu grilaje.

Mergea singură pe o stradă întunecată, cu pavajul stricat. Trecu pe lângă magazine care vindeau tricouri turistice şi suveniruri viu colorate, magazine de parfumuri şi altele, exclusiviste, ale unor case de modă ca David Yurman, Fendi şi Gucci, toate închise. Aproape de capătul străzii, înghesuită între un magazin de băuturi alcoolice şi unul de bijuterii cu discount, văzu literele mari ale siglei băncii BSB, cu faţada ei împodobită cu coloane greceşti, discordante în atmosfera aceea tropicală. Alice nu se vedea pe nicăieri, dar mai mult ca sigur se cazase la un hotel aproape de bancă.

Bennie se uită în jur. În dreapta era Charlotte Street, iar pe la mijlocul ei era o firmă luminoasă, pe care scria Colonial Inne. Merse într-acolo, intră în holul hotelului şi spuse din nou la recepţie povestea cu sora geamănă bolnavă, dându-i douăzeci de dolari recepţionerului, care îi spuse că n-o văzuse, dar că s-ar putea să fie la alt hotel.

— La care?

— La Wayfarer.

Recepţionerul scoase o hartă a străzilor, o puse pe masa de lemn şi o întoarse, astfel încât să fie orientată cum

trebuie, apoi trase o linie strâmbă cu creionul, la vreo opt străzi mai încolo.

— Trebuie să iau taxi?

— Nu, faceți un sfert de oră pe jos. E un loc mai ferit şi mulți turişti îl preferă. Firma e mică şi pictată cu roz. O luați pe strada Charlotte, faceți dreapta şi urmați linia pe care v-am desenat-o.

— Mersi.

Bennie împături harta, ieşi şi o luă în dreapta. Merse ceva vreme, apoi se opri şi încercă să se uite pe hartă la lumina unui restaurant închis, cu scaunele întoarse pe mese. Abia vedea linia, aşa că o luă la stânga, apoi la dreapta, uitându-se după Alice.

Dădu colțul, unde era şi mai întuneric, dar nicio firmă roz pe care să scrie Wayfarer. Auzi paşi în spatele ei şi se întoarse. Era un bărbat slab, cu o țigară aprinsă în mână. Merse mai departe, apoi făcu dreapta. Strada era pustie, dar un bărbat solid, cu şapcă de baseball pe cap, venea spre ea. Văzu lumina roz din capătul străzii.

Nu se vedea clar, dar era probabil Wayfarer.

Grăbi pasul. Bărbatul se apropia, apoi păru că-i blochează drumul.

— Scuză-mă, spuse ea, ocolindu-l, dar el îi ținea calea.

— Bună, Alice, spuse el răguşit. Cozorocul îi acoperea fața. Sunt prieten cu Q.

— Cine?

Q? Bennie îşi aminti numele. Era bărbatul pe care-l escrocase Alice, acasă.

— Credeai c-o să scapi de el dacă-o să vii aici? Are prieteni peste tot, inclusiv polițişti.

Brusc, bărbatul o apucă de umeri, scoase un cuțit de vânătoare şi-l îndreptă spre pieptul ei.

Bennie încremeni, îngrozită.

— Q îți transmite c-o să primeşti ceea ce meriți!

Capitolul 122

Alice urmări indicațiile sistemului de navigație şi intră pe West Bay Street, spre Nassau. Era o şosea care şerpuia de-a lungul plajei; luna atârna jos pe cerul întunecat, lăsând o dâră albă strălucitoare pe apă.

Aruncaseră cadavrul lui Knox în apropierea unui şantier, iar Julie se liniştise, stând dreaptă pe scaunul din spate, cu ochii roşii şi capul întors spre geam.

— Julie, suntem amândouă băgate în asta, spuse Alice, peste umăr. Fă ce-ți zic şi-o să scapi mai repede de mine, da?

— Da.

— Suntem aproape de bancă, corect?

— Corect.

— Unde parchez când ajungem?

Alice acceleră când văzu luminile din Nassau, drept înainte.

— E o mică parcare în spate. O să-ți arăt.

— Acolo parchează angajații?

— Nu, noi parcăm pe Shirley Street, mai departe. Dar e un loc mic pentru livrări, în spate.

— Aşa, vezi? Nu încerca vreo prostie! Ce a fost mai greu a trecut, corect?

— Corect.

— Există paznici de noapte, şi unde?

— Doar unul care patrulează prin clădire. Jonah sau Floyd. Nu mai ştiu cine e de serviciu în seara asta.

— Are armă?

— Da.

— O să ne conducă la birou?

— Nu, o să mă lase să mă duc singură.

— O să merg şi eu cu tine. Apropo, vreun detector de metale?

— Nu. Sunt de atâta timp la ei, că nu-mi mai cer nici actele, şi pe tine o să te înregistrez ca vizitator. Biroul meu e la etajul trei.

Alice opri la semafor, apoi merse mai departe, trecând de Sheraton şi de Hilton. Traficul era lejer, nu se vedea niciun poliţist nicăieri. Străzile erau pustii, cu excepţia unor perechi de îndrăgostiţi. Făcu stânga, apoi dreapta pe Bay Street. Strada era mărginită de magazine de tricouri, bijuterii, parfumuri şi câteva bănci.

— Care bancă e BSB?

— Cea de lângă magazinul de bijuterii, în stânga.

Alice zări firma de la BSB, deasupra unor coloane ciudate. Luminile erau aprinse înăuntru, şi se vedeau nişte ghirlande de hârtie creponată şi baloane, ca şi cum cineva ar fi dat o petrecere.

Făcu stânga, spre parcare.

Capitolul 123

Bennie ţipă. Bărbatul îi acoperi gura cu mâna şi o izbi de un zid.

Îl lovi între picioare. Ochii lui fulgerară de durere. Îi căzu mâna de pe faţa ei. Cuţitul alunecă, tăind-o la umăr.

Ţipă din nou. Bărbatul o pocni peste gură. Capul îi explodă de durere. Se dădu înapoi, scăpând geanta din mână.

— Eşti moartă, târfa! spuse bărbatul.

Bennie căzu, apoi îşi aduse aminte de ceva. Băgă mâna în geantă, găsi pistolul cu degetele tremurânde şi trase prin geantă.

Pistolul se descărcă, iar geanta explodă ca o bombă.

Durerea îi străbătu tot brațul. Sări în picioare, îndepărtându-se.

Bărbatul se ținea de coapsă, din care țâşnea un şuvoi de sânge. Cuțitul îi scăpă din mână.

— Ajutor! țipă cineva, în spatele ei. Ajutor, să vină cineva! Bărbatul acela a atacat-o pe fată!

Bennie se întoarse şi văzu un bărbat, care venea spre ea în fugă. Voia s-o ajute, dar ea trebuia să o prindă pe Alice. O luă la fugă.

— Domnişoară, opreşte-te! strigă bărbatul. Opreşte-te!

Străbătu câteva străzi, la întâmplare, neîndrăznind să se oprească. O luă spre districtul financiar, pe o străduță îngustă. O maşină vină, ca s-o ocolească, apoi o camionetă. Nu se opri. De nicăieri apăru un taxi care frână chiar în fața ei. Se auzi un claxon, dar nici nu întoarse capul, ajungând din nou pe Bay Street.

BSB era drept înainte.

Bennie făcu dreapta şi o rupse la fugă.

Capitolul 124

Alice parcă în spatele băncii BSB, luă geanta în care ținea şi pistolul şi coborî din maşină. Tocmai voia s-o scoată şi pe Julie, când se auziră nişte strigăte. Un bărbat alerga pe stradă, arătând spre ea.

— Ea e! striga el. Ea l-a împuşcat pe individul acela!

Puneți mâna pe ea!

Ce?

Alice înlemni. De unde ştia? Îl ucisese pe Knox la mulți kilometri depărtare.

— Poliția, cineva, ajutor!

Bărbatul alerga spre ea, însoțit de un altul.

— Ajutor! Julie sări din maşină, țipând şi luând-o la fugă spre bancă. Ajutor! Jonah! Floyd!

Alice îşi luă tălpăşiţa. Fugea de mânca pământul, dar nu reuşea să scape de urmăritori. Strigau în continuare după ea, erau chiar în spatele ei. Făcu dreapta, apoi stânga, de pe o stradă întunecată pe alta, tot înainte.

Auzi un claxon, apoi văzu un autobuz care frână zgomotos, dar ea continuă să alerge. Zări o alee şi intră pe ea. Autobuzul o ascunsese de privirile urmăritorilor.

Se ascunse în întuneric, aşteptând. În clipa următoare, bărbaţii trecură de aleea ei, fără s-o vadă.

Brusc, simţi ceva apăsând-o în spate. Cineva îi luă geanta de pe umăr.

— Întoarce-te uşor, spuse o voce. Ştiam eu că dacă o să găsesc o alee cu vedere la bancă, o s-apari şi tu.

Alice recunoscu vocea.

Era a ei.

Capitolul 125

Bennie îndreptă ţeava pistolului spre Alice şi o împinse înapoi, spre zidul aleii. Asta nu se putea termina decât într-un singur fel. Avea să-şi ucidă, în sfârşit, sora geamănă.

— Bennie?

Alice ridică mâinile şi se opri, cu spatele la perete.

— Bennie? Bennie!

Bennie nu-i răspunse şi nu ezită. Făcu un pas în faţă, cu pistolul. Mâna îi era sigură, nu îi tremura deloc, iar concentrarea era absolută. Ţeava nu se răcise. Îşi fixă ţinta cu privirea.

— Nu, stai aşa, aşteaptă! Ce-i cu tine? Ce faci?

Bennie nu răspunse. Sirenele poliţiei se auzeau în apropiere. Aveau să sosească curând. N-avea mult timp.

Apăsă pe trăgaci.

— Nu chemi poliţia?

Alice izbucni în plâns.

— O, Doamne, te rog, nu mă omorî!

Bennie nu putea trăi decât dacă murea Alice. Pur şi simplu.

— Nu, aşteaptă, te rog!

Alice căzu în genunchi.

— Te rog, nu!

Bennie veni aşa de aproape, încât era deasupra ei.

Ţinti spre frunte. Nu era o crimă, era o execuţie.

— Te rog! Alice ridică mâinile, implorând. Te rog, nu mă omorî! Nu poţi să faci asta!

— Ba da, pot!

Bennie vorbea foarte detaşat, parcă nici ei nu-i venea să creadă.

— Te am în mine, iar tu mă ai în tine. De-aia nu ai putut să mă omori. Şi de-aia eu pot s-o fac.

— Nu, Bennie, te rog!

Alice se prăbuşi zguduită de hohote de plâns, atingând pământul cu fruntea.

Dintr-odată, auzi nişte paşi în spatele ei şi se uită peste umăr. Silueta unei femei apăruse în capătul aleii, luminată din spate de firmele magazinelor de peste drum. Chipul era în umbră.

— Benedetta, nu... şopti figura aceea, ca într-o rugăciune.

Bennie clipi. Mama ei era singura persoană care-i spunea Benedetta. Silueta era scundă, cam de înălţimea mamei ei. Ar fi putut să jure că era mama ei.

Bennie scutură din cap. Probabil că avea vedenii, de la pastile.

— Nu, Benedetta, repetă vocea, cu un accent italian, exact aşa cum îi pronunţa mama ei numele.

Bennie simţi că vorbele acelea o copleşesc, o emoţionează. Ceva se eliberă în inima ei. Ochii i se umplură de lacrimi. Figura era luminată din spate ca un înger. Nu şi-o

imaginase. Poate era o nălucă. Poate mama ei era un înger şi venise s-o vadă. S-o oprească.

Atunci, îngerul păşi pe alee.

Capitolul 126

Dar nu era o vedenie, niciun înger, nici mama ei.

Era o femeie mai în vârstă, de aceeaşi statură ca mama ei. Avea aproape acelaşi păr bogat şi negru, dar ochii îi străluceau straniu. Probabil că era nebună, dacă intrase pe alee deşi văzuse ce scenă avea loc.

— Du-te de-aici! Bennie îşi coborî braţul, ascunzând pistolul. Încerca să-şi oprească lacrimile. Du-te! Pleacă!

— Nu mă cunoşti, dar eu te cunosc pe tine, spuse femeia. Te-am văzut în seara asta, mai devreme, la aeroport. N-am putut să plec şi să te las de izbelişte.

— Pleacă! Bennie tot scutura din cap, uluită.

— Te-am văzut şi ieri. Erai pe trotuar, ţipai. Ai nevoie de ajutor, iar eu sunt aici să te-ajut. Numele meu e Fiorella.

Bennie nu ştia ce să facă. Nu putea s-o ucidă pe Alice dacă femeia aceea rămânea acolo. Dădu din cap.

Lacrimile îi curgeau şiroaie. Se gândea la mama ei. O simţea aproape.

— Benedetta, uită-te la mine! Eu văd adevărul, iar în tine e foarte mult bine, nu poţi să faci asta. Uită-te la mine!

Nu se putea uita la ea. Era nebună. Asculta o femeie nebună, cu care avea o conversaţie nebună, dar se simţea de parcă ar fi vorbit cu mama ei, de parcă ar fi vorbit cu ea însăşi. Era prinsă într-un fel de vis, de vrajă, sau poate erau efectele secundare ale pastilelor, dar nimic nu mai conta.

— Benedetta, uită-te la mine!

— Nu!

Bennie era pierdută acum. Nu se mai putea întoarce.

Trecuse linia. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Nu sunt bună. Nu mai sunt.

— Ba da, eşti.

Femeia îi cuprinse faţa cu mâinile şi o întoarse spre ea.

— Eu te văd.

Deodată, Bennie începu să plângă în hohote, suspinând şi înecându-se. Simţea că se prăbuşeşte în gol, fără control. Toate emoţiile ei năvăliră afară, iar ea se descătuşă, iar sufletul i se eliberă. Era înconjurată de ceva, dar nu ştia de ce sau de cine. Femeia nebună.

Mama ei. Ea însăşi.

— Te văd, Benedetta. Te văd, stând în faţa mea. Mă uit la tine ca o mamă. Te văd cum vede o mamă. Simţi bunătatea de aici, dragostea?

Şi, oricât de imposibil ar fi părut, femeia îi zâmbea, plină de dragoste, făcându-i legătura chiar cu mama ei, iar în secunda următoare, Bennie se prăbuşi în braţele femeii.

În apropierea aleii se auziră sirenele, rupând vraja, iar Bennie îşi veni în fire.

Alice se căţăra pe zid, încercând să fugă.

— Nu! ţipă ea, ridicând mâna. Dar pistolul dispăruse, iar Fiorella o ţinea strâns de braţ.

— Las-o. E moartă de mult.

Bennie simţi adevărul din vorbele ei şi asta o făcu să simtă că poate veni înapoi, că s-a întors deja şi că poate fi ea însăşi, din nou. Pentru că îşi amintise cine era cu adevărat înăuntru, fetiţa iubită toată viaţa de mama ei.

Benedetta Rosato.

Şi când ridică privirea, Alice nu mai era.

Capitolul 127

Bennie stătea pe un scaun tare, singură, în cea de-a treia cameră de interogare, de aproape tot atâtea zile.

Îşi petrecuse noaptea într-o celulă urât mirositoare, dar poliţiştii din Bahamas îi dăduseră ouă la micul-dejun şi peşte prăjit la prânz şi îi schimbaseră bandajele, aşa că se simţea din nou ea însăşi. Era marţi după-amiază şi nu mai luase pastile, ceea ce o ajutase.

Aştepta să fie eliberată oficial şi se uita la zidurile verzui, scaunele negre ponosite, masa de metal acoperită cu ziare vechi, formulare şi o carte de telefon din 2007, pentru Nassau. La fereastră era un grilaj, şi prin el văzu că afară era o vreme splendidă. Soarele tropical bătea în pervazul ferestrei, pe care erau nişte dosare şi o cutie veche cu tuş, pentru luat amprente.

Vorbise cu poliţiştii ore întregi, pentru că, după legea din Bahamas, putea să fie interogată de la 48, până la 72 sau 96 de ore, dar nu fusese nevoie. Dăduse telefon la biroul FBI din Philadelphia, sunaseră la consulatul american. Consulul îi angajase un avocat criminalist din Bahamas şi o ajutase să coopereze cu autorităţile.

Aşa că poliţiştii îi citiseră o „avertizare", echivalentul lor pentru avertismentele Miranda, iar ea îi convinsese că l-a împuşcat pe bărbatul solid în legitimă apărare, mai ales că un martor declarase c-a atacat-o şi c-a fugit după ce-a fost rănit. La spitale nu fusese găsit, iar după legea locală oricum n-o puteau acuza dacă nu exista o plângere. Avea să fie acuzată pentru port ilegal de armă şi pentru intrare ilegală în ţară, iar între timp, conturile îi fuseseră transferate în siguranţă la USABank. Poliţia încă o mai căuta pe Alice, bazându-se pe declaraţiile Fiorellei şi ale lui Julie Cosgrove de la BSB, dar Bennie insista că sora ei nu va fi niciodată găsită.

E moartă de mult.

Uşa de la camera de interogare era deschisă. Un poliţist cu şapcă albă băgă capul. Purta uniforma cu roşu şi negru

a Poliției Regale din Bahamas, cu o coroană aurită pe epoleți.

— Doamna Rosato?

— Da, domnule ofițer! Bennie se ridică. Pot pleca acum?

— Da. Avocatul dumneavoastră e aici, să vă escorteze.

— Avocatul meu? repetă Bennie, nelămurită. L-am trimis acasă. O să preiau eu de aici.

— Doamnă Rosato? auzi ea o voce familiară, iar în secunda următoare Grady intră în camera de interogare, într-un costum gri, cu cravată şi cu cel mai mare zâmbet din lume.

— Bună, ce faci aici?

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Nu era gata să se arunce în brațele lui, iar Grady intuise probabil, pentru că nici el nu făcu niciun gest s-o îmbrățişeze.

— Am venit, normal. Doar ai cardul meu American Express, nu?

— A... Cred că am tras prin el, râse Bennie.

Grady râse şi el, apoi deveni serios.

— S-au purtat frumos cu tine? Eşti bine?

— Da.

— Văd că ți-ai bandajat brațul.

— Trebuie să merg la un ortoped, când o să ajung acasă.

— Doare?

— Nici vorbă.

— N-aş suporta să ştiu că te doare, după toate prin câte-ai trecut.

— Sunt foarte bine, răspunse Bennie, emoționată.

Aştept doar documentele.

— Am luat bilete ca să ne întoarcem astăzi şi-ți vor permite să zbori fără paşaport, până în Philadelphia.

Totul a fost rezolvat de FBI. Au vorbit şi la poliția din Pellesburg, care a găsit cutia, aşa că ştiu adevărul. Nu te vor acuza de nimic.

— Bine.

— Te-a îngropat de vie?

Ochii lui cenuşii se făcură ca de oțel în spatele ochelarilor.

— E inuman să-ți facă aşa ceva! Cred c-ai fost speriată de moarte.

— Iar asta chiar nu e partea cea mai rea.

Bennie încercă să dea totul la o parte, dar nu reuşi.

— Cel mai rău e cât de mult m-a schimbat. N-am crezut niciodată că pot fi la fel de rea ca Alice. Nu m-am gândit că am asta în mine. Dar se pare c-o am.

— Cine ştie, poate toți avem... Poate că oricare dintre noi, dus la limită, e capabil de rău. Sau cel puțin de răzbunare.

Vocea lui Grady se înmuie.

— Nu te pedepsi pentru asta. Nu te judeca. Nimeni nu face asta, eu cu atât mai puțin.

— Mersi.

Bennie schiță un zâmbet, dar i se părea atât de ciudat să fie acolo, să stea de vorbă cu el. Se văzu înapoi în cutie, gândindu-se că, dacă-l va mai vedea vreodată, îi va spune ce simte.

— Ceva am totuşi să-ți spun. Stau aici, cu tine, mă uit la tine şi nu pot să cred că te-am confundat vreodată cu ea.

Grady se încruntă, confuz.

— Nu pot să cred că m-am lăsat păcălit aşa de uşor, şi-mi pare rău. Probabil crezi că sunt complet tembel.

— Nu, deloc. Nu ne-am văzut de ceva vreme, iar dacă aş fi lăsat oamenii să se apropie de mine, mai ales pe tine, asta nu s-ar fi întâmplat. Aşa că e vina mea, de fapt. Ştiu asta acum.

— Bine, atunci. Chipul i se luminã şi îşi înălță capul. Îți propun s-o luăm de la capăt, să ajungem să ne cunoaştem mai bine. Ce spui? Mi-ar plăcea să ne dăm a doua şansă.

— Şi mie. Bennie nu putu decât să-l ia pe Grady în braţe, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Pentru că, dintr-odată, aşa era.

Capitolul 128

Bennie, Grady şi Fiorella ajunseră în aeroportul din Philly, alături de turişti, oameni în concediu şi afacerişti, toţi îndreptându-se spre ieşirea din terminal. Trecură pe lângă un cărucior cu suveniruri, un stand cu covrigei, apoi, în sfârşit, la poarta Miami.

Bennie zâmbi, uitându-se la Grady.

— Mai ştii când am fost ultima oară aici? N-a fost chiar cel mai bun moment pentru mine.

Grady chicoti, luând-o în braţe.

— Nu sunt de acord. Copilul ăla a primit ce-a meritat.

— Uite! Fiorella arătă spre sala de aşteptare, unde Mary, părinţii ei şi Cei Trei Tony aşteptau, făcându-le semne cu flori şi baloane.

— HEI, BENNIE!

Mary şi părinţii ei se repeziră s-o întâmpine la ieşire, speriind gardienii TSA. Lumea întorcea capetele după ei.

— Benedetta! se întinse după ea doamna DiNunzio.

— Bennie! suspină şi Mary, iar Bennie îi cuprinse pe toţi într-o îmbrăţişare uriaşă, apoi le dădu drumul.

— Salve, Mary! Sau să zic partenera? Felicitări!

— Oau! Mary era în culmea fericirii. „Partenera” îmi convine, dar mi-ai spus cumva pe numele mic?

— Ba bine că nu, şi de ce să nu-ţi zic? Era timpul, nu crezi?

— Sigur! Mary nu-şi mai încăpea în piele de fericire.

— Ce face Carrier? Adică Judy?

— E foarte bine, te salută şi ea şi a spus că o să se întoarcă la lucru în două săptămâni.

Bennie voia să audă mai mult, dar ea şi Mary fură atrase de o conversaţie între doamna DiNunzio şi Fiorella, care vorbeau chiar de faţă cu domnul DiNunzio şi cei trei Tony.

— Grazie, Donna Fiorella! spuse doamna DiNunzio, stând lângă domnul DiNunzio, care o ţinea cu mâna pe după umăr. Ai salvat-o pe Benedetta. Mille Grazie!

— Cu plăcere! Fiorella dădu din cap, în semn de recunoaştere. Tot mai crezi că nu sunt o femeie bună, sau m-am mântuit?

— Eşti bună! răspunse doamna DiNunzio, şi se îmbrăţişară ca două prietene vechi. Când se desprinseră din îmbrăţişare, doamna DiNunzio o întrebă:

— Şi cum de te-ai întors, Fiorella?

— M-am hotărât să mă mut la Philadelphia!

Toţi rămaseră perplecşi, mai puţin domnul DiNunzio, care-l luă pe sus pe unul dintre cei trei Tony şi-l împinse spre Fiorella.

— FIORELLA, ÎŢI AMINTEŞTI DE AMICUL MEU, TONY LUCIA, ZIS PORUMBELUL? POATE SĂ-ŢI ARATE ORAŞUL!

Fiorella îi întinse mâna lui Tony Porumbelul, cu un zâmbet seducător.

— Ce mă bucur să te văd din nou.

Bennie se întoarse spre Mary.

— Mary, ai cumpărat casa? Grady mi-a povestit tot ce s-a-ntâmplat.

— Da, sunt proaspăt proprietară, iar Anthony şi cu mine ne descurcăm bine.

— Felicitări şi pentru asta! Şi-o să staţi împreună?

— Încă nu...

Mary dădu din cap, zâmbind.

— O luăm încet.

— Mă bucur. Spune-i lui Anthony că l-am salutat, da?

— Poţi să-i spui chiar tu. E aici şi-a adus şi-un prieten.

Mary se dădu la o parte bucuroasă, iar părinții ei, Fiorella şi Tony se dăduseră şi ei într-o parte. Anthony apăru din mulțime, ținând o lesă, iar la capătul ei era legat Bear, care dădea din coadă. Era ras pe burtă şi cu două labe bandajate, dar când o văzu pe Bennie veni să se gudure pe lângă ea, fericit.

— Bear!

Bennie simți c-o podideşte plânsul.

— Uită-te la tine, amice.

Grady radia.

— Nu m-a lăsat inima să-i fac injecția letală şi le-am spus să-l opereze. A trebuit să dau câteva telefoane secrete, să văd ce face, dar n-am vrut să-ți spun până nu scăpa de ce e mai rău.

— Te iubesc!

— Pe mine sau pe câine? întrebă Grady, dar Bennie era în genunchi, îngropându-şi fața în blana groasă a câinelui. Îl sărută pe bot şi îi simți respirația, care mirosea complice a unt de arahide. Râse, se ridică şi-l luă de lesă.

— Hai, acasă toată gaşca! spuse Bennie, cu inima plină şi fericită.

Bear lătră vesel, dând din coadă, şi râseră cu toții.

Mulţumiri

Think Twice e un thriller cu împuşcături, scene de urmărire şi fete rele, dar în centrul lui uman şi sensibil, stă o poveste despre dragostea de mamă. Aşa se face că, înainte de toate, mulțumirile se îndreaptă către mama mea, Mary Scottoline. Ea e cea mai puternică persoană pe care o cunosc sau pe care mi-aş putea-o imagina vreodată şi care a trecut învingătoare peste atâtea piedici, încât n-aş putea să spun dacă o iubesc mai mult decât o admir sau dacă lucrurile stau invers.

Ea este motivul pentru care am început să scriu, pentru că am vrut să găsesc în cărți aceeaşi femeie puternică, inteligentă şi plină de viață pe care am văzut-o în viață.

Astfel, îi sunt deplin recunoscătoare pentru tot ce-a făcut pentru mine, pentru sora mea, fratele meu şi toți prietenii mei. Toate părțile bune din mine vin de la ea şi, la drept vorbind, tot de la ea vin şi părțile rele, care sunt de departe mult mai amuzante. Mersi, Ma!

Sunt o mare adeptă a mulțumirilor şi, după şaisprezece romane, sunt norocoasă că am propria mea echipă de experți care să-mi răspundă la toate întrebările dificile, de aceea, orice greşeli făcute îmi aparțin. Pentru proceduri legale şi ale poliției, apelez întotdeauna la domnul Glenn Gilman şi la detectivul Art Mee, care nu m-au dezamăgit niciodată. Mulțumesc, domnilor, încă o dată!

Pentru chestiunile medicale, mulțumiri lui Brad Zerr şi Tina Saurian. Pentru chestiunile financiare şi bancare, le mulțumesc angajaților de la PNC, Rick Monterosso şi Marlene MeCafferty. Iar pentru problemele financiare ale firmelor de avocatură, îi mulțumesc prietenei-mele-pe-viață Franca Palumbo, care are acum firma ei de avocatură, Thalheimer & Palumbo. Felicitări, Franca!

Îmbrățişările mele pentru Şcoala de Medicină Veterinară a Universității din Pennsylvania şi excepționalei Jolie Demehur, care ar putea dresa şi cel mai sălbatic cal şi care m-a ajutat foarte mult cu tot ceea ce ține de specializarea ei.

Think Twice m-a purtat destul de departe, pentru o călătorie de cercetare la Nassau, în Bahamas, unde toată lumea m-a ajutat imens şi a fost foarte prietenoasă. Îi mulțumesc din suflet ofițerului Antonio Bain, de la Royal Bahamian Police, care mi-a răspuns la toate întrebările şi mi-a făcut turul secției de poliție din Nassau şi, de asemenea, mulțumiri speciale lui Wilbert Moss, avocat pledant, expert în cazuri de crimă, care şi-a petrecut un

timp atât de valoros ca să mă inițieze în ascunzişurile legii penale din Bahamas. Vă mulțumesc amândurora pentru profesionalismul şi ospitalitatea voastră!

În pragul publicării, mulțumesc echipei de la St.

Martin's Press, începând cu editorul şi consilierul meu, Jennifer Enderlin, care a îmbunătățit cartea atât de mult, pe lângă faptul că i-a dat titlul (din nou!). Mulțumesc pentru tot lui John Sargent, Sally Richardson, Matthew Shear, Matt Baldacci, Jeff Capshew, Nancy Trypuc, Monica Katz, John Murphy şi John Karle. Mulțumesc lui Michael Storrings, pentru coperta extraordinară! La fel, îmbrățişări şi sărutări pentru Mary Beth Roche, Laura Wilson şi toată gaşca teribilă de la studio. Vă sunt îndatorată tuturor.

Mulțumiri şi dragostea mea lui Molly Friedrich, geniala mea agentă, uluitorului Paul Cirone şi frumoasei şi talentatei Lucy Garson.

Minunata mea asistentă şi cea mai bună prietenă, Laura Leonard, e cu totul de neprețuit. Mulțumesc, draga mea, mai ales pentru că ai mers cu mine la Nassau, într-una dintre permanentele noastre aventuri extraordinare. Nimeni nu e mai bun decât Laura la un tur de cercetare şi, pe lângă asta, te şi distrezi cu ea!

În sfârşit, cele mai importante mulțumiri şi iubirea mea merg spre fiica mea nemaipomenită, Francesca, şi ea scriitoare, care m-a ajutat cu această carte, ca şi spre câinii şi pisicile noastre şi spre un ponei foarte încăpățânat, al cărui nume nu-l vom spune aici.

Lisa SCOTTOLINE
JOC DUBLU

Un joc de oglinzi demonic: Bennie Rosato seamănă leit cu sora ei geamănă, Alice Connelly, dar viețile celor două femei sunt cât se poate de diferite. Bennie este o avocată

respectabilă, în vreme ce Alice duce o viață haotică, ascunzând un trecut întunecat. Oare drumurile lor ar fi fost aceleaşi, în alte împrejurări? Sau ura şi răutatea din sufletul lui Alice sunt înnăscute?

Iată întrebarea la care trebuie să găsească răspuns Bennie, după ce Alice îi fură identitatea. Animată doar de gândul răzbunării, pe măsură ce confruntarea se apropie de punctul culminant, Bennie va afla că seamănă cu Alice mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată.

„Lisa Scottoline abordează în acest roman o temă fascinantă, cea a dublului. O geamănă malefică, situații extreme, capcane ingenioase, furtul identității... toate aceste ingrediente alcătuiesc o combinație explozivă."

Book Reporter

„Intriga complicată din romanul Lisei Scottoline îi va ține cu sufletul la gură pe amatorii de thrillere."

Library Journal

„O veți citi dintr-o suflare!"

Kirkus Review

CUPRINS

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9

Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43

Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63
Capitolul 64
Capitolul 65
Capitolul 66
Capitolul 67
Capitolul 68
Capitolul 69
Capitolul 70
Capitolul 71
Capitolul 72
Capitolul 73
Capitolul 74
Capitolul 75
Capitolul 76
Capitolul 77

Capitolul 78
Capitolul 79
Capitolul 80
Capitolul 81
Capitolul 82
Capitolul 83
Capitolul 84
Capitolul 85
Capitolul 86
Capitolul 87
Capitolul 88
Capitolul 89
Capitolul 90
Capitolul 91
Capitolul 92
Capitolul 93
Capitolul 94
Capitolul 95
Capitolul 96
Capitolul 97
Capitolul 98
Capitolul 99
Capitolul 100
Capitolul 101
Capitolul 102
Capitolul 103
Capitolul 104
Capitolul 105
Capitolul 106
Capitolul 107
Capitolul 108
Capitolul 109
Capitolul 110
Capitolul 111

Capitolul 112
Capitolul 113
Capitolul 114
Capitolul 115
Capitolul 116
Capitolul 117
Capitolul 118
Capitolul 119
Capitolul 120
Capitolul 121
Capitolul 122
Capitolul 123
Capitolul 124
Capitolul 125
Capitolul 126
Capitolul 127
Capitolul 128
Mulțumiri